

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Burroughs_E_R-Tarzan-15.pdb

PDB Name: Tarzan 15
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan vítězný

Edgar Rice Burroughs

Prolog

Čas je předivem života. Je věčný a neměnný, utká se ze čtyř světových stran, necelých tří desítek moří, pevniny, jasné oblohy a tajemné lidské mysli. Je dílem Osudu, který nemá počátku ani konce. Tvoří jej bezpočet nitky z dávné minulosti i žhavé současnosti. Ani jedna nesmí chybět, aby bylo dílo dokonalé. Leč Osud je trpělivý. Vyčkává stovky, ba tisíce let, aby jejich předivo spojil.

Asi před osmnácti sty lety byl v Římě umučen Pavel z Tarsu. Sotva by si kdo dokázal představit, že tato událost jednou ovlivní život anglické aviatičky a amerického profesora geologie. Ani jeden z nich neměl o tomto muži nejmenší tušení. Leč byl to právě Osud, kdo spojil nitky života těchto tří lidí v podivuhodný příběh, který vám budu vyprávět.

Mezi Pavlem z Tarsu a oběma našimi současníky je jistý spojovací článek. Jmenuje se Augustus z Efezu. Byl to mladý muž, stížený padoucníci, syn jistého Onesiphora. Patří mezi ty, kdo přijali novou víru právě v době, kdy Pavel z Tarsu navštívil jeho rodiště. Byl to fanatik, který apoštoly pokládal za boží vyslance na zemi. A tak není divu, že zpráva o Pavlově smrti na něho silně zapůsobila. Počal trpět stihomamem a ze strachu před trestem uprchl z Efezu přes moře do Alexandrie. To samo o sobě by nebylo nic divného a my bychom klidně mohli tohoto nemocného a opuštěného poutníka pustit ze zřetele. Ale nebylo by to vše.

Během plavby do Egypta se jeho nevelká loď zastavila na ostrově Rhodu. Augustus vystoupil na břeh a odvedl odtud (není známo, zda vyměnil, či koupil) plavovlasou otrokyni, příslušnici jednoho z barbarských kmenů na severu. Opusťme nyní římské impérium, zapomeňme na efezského uprchlíka a jeho krásnou barbarku a vraťme se do našich časů. Činíme tak v tu nejpráhodnější chvíli...

Cesty osudu se setkávají

Pokud vím, nemá hrabě z Whimsey s naším příběhem nic společného. Konečně, není důvodu toho litovat - kromě vášně pro whisky, již nejen pil, ale i vyráběl, nevyznačoval se tento muž ničím, co by stálo za pozornost. Dokonce i za svůj šlechtický titul nevďčil urozenému původu, nýbrž vlivu liberálů, kteří v té době drželi ve staré dobré Anglii otěže moci ve svých rukou.

Protože jsem toliko vypravěčem příběhů a nikoli prorokem, nemohu slíbit, že se s tímto mužem ještě setkáme. Rozhodně to však platí o jeho půvabné dceři, lady Barbaře Collisové.

Africké slunce se počalo schovávat za houstnoucí mračna, kupící se nad strmými štíty pohoří Ghenzi, divokého a neprobádaného kraje, plného roklí a strží. Vysoko nad touto poustinou ozývalo se podivné vrčení, jako by tu kdesi kroužil obrovitý čmelák. Zvuk jednou sílil, podruhé slábl, vraceje se pronikavou ozvěnou.

Lady Barbara Collisová začínala mít obavy. Benzinu kvapem ubývalo. Navíc v rozhodující chvíli zcela selhal kompas. Její letoun nyní bloudil mezi mračny a čas jako by přestal existovat. Věděla, že musí nalézt průsmyk, kudy by mohla horským masívem proletět. Zároveň se snažila udržet stroj v co největší výšce. Rozhodla se nevracet do Káhiry, nýbrž pokračovat do Kapského Města.

Drahnou dobu již kroužila po obloze a záhy počala svého unáhleného rozhodnutí litovat. Takový let byl vskutku riskantní, zvláště nebyla-li pro něj dostatečně vybavena. Neznamenalo to však, že se bojí. Byla to odvážná dívka, schopná zachovat v každé situaci chladnou hlavu. Uvědomila si, v jakém nebezpečí se ocitla.

Náhle se z mlhy u levého křídla vynořil ostrý hrot útesu, jež minula doslova o vlásek. Rychle přitáhla řídicí páku a letoun znovu nabral výšku. Opsal ve vzduchu široký půlkruh a usedl na baldachýn bělavých mračen. Situace však nadále zůstávala kritickou. Palivo bylo téměř vyčerpáno. Spustit se níže se zdálo holým nesmyslem - věděla, že se nachází mezi vysokými horami. Nezbylo než učinit poslední krok. Lady Barbara Collisová, ztracená nad neznámou končinou, odříkala krátkou modlitbu, zkontrolovala padák a opustila letadlo. Pečlivě napočítala do deseti a pak zatáhla za otevírací lanko. A v téže chvíli počal Osud spřádat další nitky...

Kdesi daleko odtud poklekal právě Kabariga, náčelník kmene Bungalů, před Tarzanem z rodu Opů. V Moskvě vešel do Stalinovy pracovny jistý Leonid Stabič. A v New Yorku nastoupil na parník Mr. Lafe Smith, profesor geologie na

Sheridanově vojenské akademii. Neznal ani Stabiče, ani lady Barbaru, natož pak černého Kabarigu. Lafe Smith byl štíhlý, uhlazený mladý muž v brýlích, zasazených do obrouček z pravé želvoviny. Ne že by špatně viděl - jen měl pocit, že jeho vzhledu dodávají na vážnosti. V sedmnácti letech absolvoval střední školu, poté vystudoval universitu a záhy se stal uznávaným vědcem. Jediným, co jej trápilo, byl příliš mladistvý vzhled. Ač mu bylo jedenadvacet, vypadal o dobré čtyři roky mladší. Jakkoli byl inteligentní, měl dokonalou paměť a těšil se pevnému zdraví, právě tahle skutečnost mu bránila v tom, aby naplnil svůj životní cíl a stal se lektorem na některém z vysokoškolských ústavů. Každá přijímací komise ho totiž pokládala za studenta. Nechal si narůst vousy, ale výsledek jej nijak neuspokojil. Rozhodl se tedy pro brýle. A z místa odborného asistenta na universitě slevil na místo středoškolského profesora.

Po roce, kdy působil jako instruktor na jednom z vojenských učilišť, se rozhodl odcestovat do Afriky, aby tu prostudoval několik riftových údolí. O původu a vývoji těchto útvarů existuje totiž řada rozporných teorií, do nichž se mladý geolog rozhodl vnést definitivní jasno.

Finančně zajištěn zámožným otcem, věnoval přípravě na cestu minimální pozornost. Navštívil několik farem na západě Států a ověřil si své schopnosti na tenisovém kurtu a v plaveckém bazénu.

V době, kdy v New Yorku odbíjí deset hodin dopoledne, chybí v Moskvě jediná hodina do západu slunce. Pokud se tedy Lafe Smith nalodil ráno, vstoupil Leonid Stabič do diktátorské pracovny pozdě odpoledne.

"To je vše," řekl Stalin. "Doufám, že jste rozuměl!"

"Naprosto," potvrdil Stabič. "Petra Zvereva pomstím a zbavím se všech, co nám dosud bránili ovládnout Afriku."

"Druhý úkol bude těžší," pokračoval Stalin. "Protivníka nepodceňujte! Možná je to jen divoch, vychovaný opicemi, dokázal však překazit naše plány a spojení v Habeši. Máme před sebou nelehké úkoly, ale ty můžeme začít plnit, až se vypořádáme s ním."

Stabič vypjal hruď. "Zklamal jsem snad někdy?" opáčil hrdě.

Diktátor vstal a položil mu ruku na rameno. "Rusko vám věří!" upozornil.

Ještě téže noci opustil Stabič Moskvu. Zdálo se, že odjíždí v tajnosti. Osud jej však sledoval na každém kroku...

Zatímco se padák Barbary Collisové snášel k pahorkům pohoří Chenzi, Lafayette Smith stoupal po lodním můstku a Stabič rozmlouval se Stalinem, Tarzan zpovídal černého náčelníka, který před ním klečel na kolenou.

"Vstaň!" řekl. "Kdo jsi a proč jsi přišel?"

"Jsem Kabariga, Velký Bwano," představil se černoch. "Náčelník kmene Bungalo. Přicházím k Velkému Bwanovi, neboť moji lidé žijí ve velkém strachu. Naši sousedé, příbuzní Gallů, mi poradili, abych šel za tebou, protože jsi prý ochráncem trpících."

"Kdo vám ubližuje?"

"Dlouho jsme žili se všemi v míru," pokračoval náčelník, "a nevedli žádné války. Jednoho dne pronikla na naše území horda šifů, které vyhnali z Habeše. Počali přepadat naše osady, krást úrodu, odhánět stáda a odvádět naše lidi do otroctví. Neberou a neničí všechno. Nechtějí odejít. Žijí v horách, a když potřebují jídlo či otroky, zaútočí. A pak nás opět nechají pracovat na polích."

"Proč ale přicházíš za mnou?" divil se syn divočiny. "Do věci kmenů, žijících za hranicemi mého panství, se nepletu."

"Přišel jsem za tebou, Bwana," vysvětloval náčelník, "neboť jsi bílý muž a je vede také běloch. Všichni vědí, že jsi nepřitelem zlých bílých mužů."

A tak Osud zavedl Tarzana na sever. Kam jde a proč, nikdo nevěděl. Dokonce ani malý Nkima, který mu byl vždy a všude věrným společníkem.

Země Midian

Abrahám, syn Abrahámův, stál pod vysokým útesem, tvořícím jednu ze stěn obrovitého kráteru dávno vyhaslé sopky. S ním tu byli muži, ženy i děti jeho kmene. Všichni vzhlíželi k nebesům. V jejich pohledech se střídalo údiv a strach. Shora z okraje skaliska sem doléhal podivný hukot, jaký dosud nikdy neslyšeli. Byl stále blíž. Zdálo se, že v příští chvíli protrhne oblaka a počne lámat skály. Sotva nabyli dojmu, že se ztrácí, byl tu znovu. Zůstali stát v tiché hrůze, snažíce se v myslích odhalit příčinu tajemného úkazu.

Jedna z žen se obrátila k Abrahámovi.

"Co je to, Otče?" zeptala se. "Bojím se."

"Ti, kdo věří v Boha," odpověděl Abrahám, syn Abrahámův, "nemají důvod ke strachu. Odhalila jsi své kacířství!"

Žena zbledla a roztřásla se po celém těle. "Ó, Otče, víš přece, že nejsem kacířka!" hájila se.

"Ticho, Marto!" okřikl ji Abrahám. "Možná je to Pán sám a přichází, aby nás dle Pavlova proroctví soudil!"

Mluvil zvýšeným hlasem, ale i on se chvěl jako osika. Jakési děčko náhle padlo naznak a s pěnou u úst sebou počalo divoce zmitat. Žena vykřikla a omdlela.

"Ó, Pane, jsi-li to opravdu Ty, věz, že Tví služebníci Tě očekávají, aby přijali Tvé požehnání a vyslechli Tvou vůli," odříkával Abrahám. "Ale pokud to nejsi Ty, pak nás ochraňuj od všeho zlého!"

"Možná je to Gabriel," usoudil vousatý kmet po Abrahámově boku. "A ten zvuk je trubka, svolávající k poslednímu soudu!"

"Mlč!" okřikl jej Abrahám.

Náhle se k zemi zhroutil další mladík, a lapaje po dechu, svíjel se v křečích. Za ním následovali další a další. Ostatní jim nevěnovali sebemenší pozornost. Většinu postižených tvořili chlapci a muži, zatímco ženy cítily jen slabé mdloby. Těm, kdo byli stíženi záchvatem, nikdo nepomohl - snad tomu tak bylo odedávna, snad to způsobil nenadálý hluk, který sem doléhal z oblak.

Rachot silil. Pak náhle umkl a z nebes se počalo snášet cosi podivného - velký bílý baldachýn, na němž byla zavěšena

živá bytost! Lidé padali k zemi na smrt vyděšení. Abrahám poklekl a vztáhl sepiaté ruce k obloze. Jeho lidé, pokud zůstali při vědomí, jej následovali, odřikávajíc své modlitby.

Přízrak se snášel níž a níž. Záhy bylo vidět lidskou postavu. Ozvaly se výkřiky překvapení a děsu. Abrahám byl jedním z prvních, kdo ji rozpoznal. Sklonil hlavu k zemi a roztřásl se po celém těle, obraceje oči v sloup a ztěžka dýchaje. Zástup nyní sledoval, jak padák dosedá na zem. Když Barbara přistála, smýkla sebou, několikrát se převalila a pak teprve vstala a rozhlédla se kolem. Viděla strmé útesy, svírající mohutný kráter mrtvého vulkánu, a spoustu neznámých lidí.

Byli to běloši! V samotném srdci černé Afriky! Nevěřila svým očím. V těch lidech bylo cosi zvláštního! Netvářili se nepřátelsky a neměli zbraně. Vyšla jim vstříc. V té chvíli jedni počali naříkat a kvílet, zatímco druhí se klaněli a vztahovali k ní ruce. Byla již tak blízko, že si je mohla prohlédnout. Ještě nikdy neviděla tak podivné bytosti! Patřila k těm, na něž podobné zážitky hluboce působí.

Muži byli velmi nevzhlední. Zdálo se, že jejich dlouhé vlasy a vousy nikdy nepoznaly mýdlo. Skoro všichni měli ostré nosy a vpadlé tváře, téměř bez rysů. Mnozí ze shromážděných se svíjeli na zemi v jakémsi pomnutí.

Vtom Barbara spatřila půvabnou plavovlasou dívku, jež jí přicházela naproti, kráčejíc hrdým krokem a vrhající po ní pátravě pohledy. Usmála se na ni svým neodolatelným způsobem. Dívka úsměv opětovala, aby vzápětí opět zvažněla a tvářila se, jako by právě spáchala smrtelný hřích. Když k ní Angličanka vztáhla ruce, přijala je a upřímně stiskla.

"Kde to jsem?" ptala se Barbara. "Co je to za zemi? Kdo jsou ti lidé?"

Dívka pokrčila rameny. "Kdo jsi?" odpověděla otázkou. "Jsi anděl, jehož Pán sesílá ke svým služebníkům?"

Barbara nerozuměla ani slovo. Tehdy se zvedl stařec s bílým plnovousem, a když viděl, že zjevení dívky neublížilo, dodal si odvahy a přikročil blíž.

"Odstup, Jezabel," pokynul dívce. "Jak si dovoluješ oslovit vyslankyni nebes?"

Dívka sklopila zrak a ustoupila stranou. Barbara sice nerozuměla tomu, co stařec říká, leč z tónu jeho hlasu a dívčina počínání pochopila, že ji kárá. Jako Angličanka byla vždy dbalá zdvořilého chování. Proto ji rozzlobilo, jak se stařec na dívku obořil.

Vzala neznámou za ruku a přitáhla k sobě. "Zůstaň se mnou," požádala, ač věděla, že dívka sotva porozumí.

Stařec byl okamžitě na nohou. "Co říkáš?" naléhal na dívku.

Dívka chtěla zpočátku přiznat, že neví, ale pak si to rozmyslela. Vytušila, že stejně jako ona, nerozumí cizince nikdo z přítomných. Uvažovala rychle. Proč by se jí stařec ptal, kdyby se s neznámou dokázal domluvit sám? Vzpomněla si, jak se na ni cizí žena usmála, a jakou nevoli to vzbudilo. Věděla, co úsměv v zemi Midian znamená! Proto si vymyslela odpověď, aby ušla trestu.

"Řekla, Jobabe, že přichází z nebes s poselstvím, které vyjeví jen skrze mě!"

Právě tohle vysvětlení se shodovalo s míněním starců a také s Jobabovým přesvědčením, že jeho národ je prvním mezi vyvolenými.

Barbara stála mlčky, držíc Jezabel kolem ramen. S očima doširoka otevřenými sledovala dění kolem. Zanedbaní a sedraní ubožáci před ní klečeli na kolenou a vzhlíželi k ní jako k božím poslu. Několik jich leželo bez hnutí, skoseno záchvatem. S odporem hleděla na Jobaba, jeho orlí nos, ježatý plnovous a vpadlé líc.

Stařec neskryval strach. Z davu vystoupilo několik jeho vrstevníků a utvořilo hlouček. Jobab se ohlédl.

"Kde je Abrahám?" zeptal se.

"Dosud hovoří s Jhovou," zněla odpověď.

"Možná, že mu Jehova vyjeví, proč nás navštívila jeho vyslankyně," napadlo jednoho ze starců.

"Přinesla poselství," vysvětlil Jobab. "A sdělí nám je jen skrze Jezabel. Rád bych, aby Abrahám přestal s Jhovou rozmlouvat."

Ale Abrahám, syn Abrahámov, dosud ležel na zemi s pěnou v koutcích.

"Je-li toto stvoření opravdu poslem Jhovovým, nezůstávejme tu, sic nás stihne jeho hněv v podobě moru či kobylek," navrhl další z kmetů.

"Pravdu díš, Timoteji," souhlasil Jobab. Pak se obrátil k přítomným.

"Běžte," vyzval je, "a přineste obětiny! Každý, jak mu stav dovoluje!"

Lidé se rozešli do svých příbytků ve skalách. Na místě zůstalo jen několik starců, nadále sledujících obě ženy a hrstka nešťastníků, skosených padoucníci.

Barbara se musela odvrátit. Jak si byli ve své ošklivosti podobní! Jen málokdo vypadal, že je nadán vyšší inteligencí. Ten pak byl většinou světlavý, zatímco vlasy ostatních byly černé jako uhl.

Tento rozdíl byl zářející. Jak si jej vysvětlit? Barbara mohla sotva vědět o Augustovi a jeho plavovlasé otrokyni. Ba dokonce ani žádný ze starců nemohl tušit, že Augustus měl velký nos, malou bradu a trpěl padoucníci, zatímco jeho družka byla krásná a zdravá žena, jejíž pokrevní příbuzné udržely tyto rysy téměř dvacet století.

Barbara přemýšlela o tom, proč se domorodci tak náhle rozešli do svých domovů. Co je k tomu vedlo? Z tváří starců mohla přemálo vyčíst. Obrátila se tedy k dívce. Cítila, že ta k ní chová přátelské city, když ostatní se tvářili chladně a odměřeně. Jak se od všech lišila! Jako by i ona byla mezi nimi cizinkou! To dodávalo Barbaře naději, neboť domorodci se k dívce chovali s úctou a vážností. Jistě pochází odjinud! Její prostý šat, utkaný z rezných vláken, byl čistý a upravený. Oděvy ostatních a zvláště starců byly špinavé a samý cár.

Zatímco muži spolu tiše rozmlouvali, rozhlížela se Barbara kolem. Viděla, že údolí je sevřeno strmými útesy a uprostřed omýváno vodami jezera. Jako by je skaliska odřízla od ostatního světa. Ale musí tu přece být místo, kudy se sem ti podivní lidé dostali! Kotlinu tvořilo dno kráteru mrtvé sopky - východ tedy vedl nejspíše přes hřebeny, jakkoli se jeví nepřekonatelné. Byla tou myšlenkou zaujata natolik, že zcela zapomněla uvažovat o svém postavení. Je tu hostem, či vězněm?

Vesničané se vraceli. Nesli nejrůznější předměty. Přistupovali k ní po jednom, kladouce jí dary k nohám. Byly to mísy s pokrmý, ovoce, ryby i svitky látek - dary prostých lidí.

Tvářili se neklidně. Někteří poklekali k zemi jakoby ve strachu. Projevují tak svou náklonnost, nebo nabízejí zboží ke směně? Tehdy ještě netušila, že jsou to obětiny, přinášené poslu Jehovovu, či dokonce samotné bohyni. Sotva složili dívce hold, vesničané se kvapem vzdalovali. Ustrašené výrazy ve tvářích prozrazovaly, že z neznámé mají posvátnou hrůzu.

Abrahám konečně přišel k sobě. Usedl a rozhlédl se. Byl velmi zesláblý. Trvalo hodnou chvíli, než si uvědomil, co se děje. Viděl, že jeho soukmenovci kladou k nohám neznámé ženy dary. A pak vzpomněl na tajemný hukot, přicházející z nebes, a cosi podivného, na čem se snesla k zemi.

Vstal. Prvním, kdo jej spatřil, byl Jobab.

"Aleluja!" zvolal. "Abrahám již nemluví s Jehovou! Vrátil se mezi nás! Modleme se!"

Přítomní, až na Barbaru a dívku jménem Jezabel, poklekli. Abrahám procházel mezi nimi, míře k cizince. Provázely jej výkřiky "Aleluja" a "Amen".

Vysoký, hubený muž se šedým plnovousem, oděný v cáry, zastavil těsně před dívkou. V té chvíli si uvědomil, že je s ní Jezabel.

"Co tu děláš, prostopášnice?" obořil se na ni. "Proč se nemodlíš jako ostatní?"

Barbara jej mlčky sledovala. V jeho hlase cítila hněv, Jezabel však nevypadala, že by ze starce měla strach. Barbara ji znovu uchopila kolem ramen.

"Zůstaň tady," vyzvala svou sousedku, obávajíc se, že ji muž pošle pryč.

Aniž Jezabel rozuměla Barbařině výzvě, uposlechla. Snad chtěla alespoň na okamžik zůstat sama sebou - hrdou a nepokořenou ženou. Jakoby posilována přítomností záhadné bytosti z nebes, pohlédla Abrahámovi směle do očí.

"Odpověz!!!" zahřměl kmet.

"Neoslepuje tě tvůj hněv, že se protivíš Jehovově vůli?" zeptala se dívka místo odpovědi.

"Co tím chceš říci?"

"Což nevidíš, že vyslankyně nebes mě zvolila za svou mluvčí?"

"Co je to za svatokrádež?!" vybuchl muž.

"Není to svatokrádež," oponovala Jezabel. "Ale vůle Jehovova. Když mi nevěříš, zeptej se apoštola Jobaba!"

Abrahám se obrátil k starcům. "Jobabe!" povolal apoštola.

Stařec přerušil modlitbu, vstal a zamířil k trojici, jež byla rázem středem pozornosti.

"Co se dělo, zatímco jsem hovořil s Jehovou?" zeptal se Abrahám.

"Posel boží sestoupil z nebes," pravil Jobab. "Uvítali jsme jej, jak náleží. Lidé přinesli dary a složili mu hold. Neodmítl je, ale ani neprojevil svůj vděk. Nevíme, co dělat."

"A co tahle dcera Satanova?" ukázal Abrahám na dívku.

"Hovoří jazykem Jehovovým. Vyslankyně nebes ji zvolila za svou zprostředkovatelku."

"Jehova ví, co činí," změnil náhle Abrahám tón. Pak se sklonil k Jezabel.

"Požádej vyslankyni nebes, ať na nás, nehodné služebníky boží, shlíží shovívavě a odpustí nám. Popros ji, ať řekne, čeho si žádá. Ať vyjeví své přání!"

Jezabel se chystala učinit, oč Abrahám žádal, ten ji však znenadání zarazil.

"Počkej!" zvolal. "Jak s ní budeš hovořit? Vždyť znáš jen jazyk Midianských! Proč s ní tedy nemohu mluvit já, prorok svatého Pavla, syna Jehovova?"

Jezabel však byla chytřejší než její protivník. Věděla, že pokud ustoupí, bude konec nejen s ní, ale i s cizinkou.

"Máš také jazyk," řekla. "Promluv tedy s poslem Jehovovým! Odpověď-li ti v jazyce země Midian, porozumíš tak jako já!"

"Učiním tak," svolil Abrahám. "Ó, Anděli světla," oslovil Barbaru. "Dopřej sluchu starci jménem Abrahám, proroku svatého Pavla, syna Jehovova, a pověz, čeho si žádáš?"

Barbara potřásla hlavou. "Nerozumím ti ani slovo," odvětila. "Snad mě tohle uklidní," a vyňala z tabatěrky cigaretu.

"Co říká?" zeptal se stařec dívky. "Ve jménu svatého Pavla! Co je to za zázrak? Z úst jí vychází kouř!"

"Je to výstraha!" opáčila Jezabel. "Neboť pochybuješ o mých slovech!"

"Nikdy jsem o nich nepochyboval!" bránil se kmet. "Řekni to vyslankyni nebes a zeptej se, oč žádá!"

"Říká, že Jehova není spokojen ani s tebou, ani s tvým lidem," nezaváhala dívka. "Špatně zacházíš s Jezabel! Nutíš ji těžce pracovat a trestáš ji vždy, když je veselá a šťastná!"

"Pověz své velitelce," prosil Abrahám, "že jsme nevěděli, jak tě práce zmáhá. Už ti nebudeme ubližovat. A už nikdy nebudeš trpět hladu a žizně. Co máme ještě vykonat?"

Jezabel spustila příval nesrozumitelných zvuků.

"Drahé dítě," přerušila ji Barbara. "Nerozumím ti ani za mák. Je to, jako kdybys na mě mluvila řecky, i když se to pěkně poslouchá."

"Co říkáš teď?" chtěl vědět Abrahám.

"Říká, že je unavena a má hlad. Přeje si, abyste dary odnesli do jeskyně. Já ji tam doprovodím. Nechce být rušena, neboť si potřebuje odpočinout. Jen já s ní smím zůstat."

Abrahám okamžitě zavolal na Jobaba.

"Pošli ženy, ať vyčistí jeskyni, která sousedí s mou," poručil. "A pak ať odnesou dary a připraví suché lože."

"Pro dva," doplnila Jezabel.

A tak se obě ženy ubytovaly v jeskyni na samém úpatí útesu. Dostalo se jim hojnosti jídla i pití. Mladá Angličanka stála nyní u vchodu do svého nového obydlí a přemítala o své situaci i o tom, jak o ní dát vědět ostatnímu světu.

Dovedla si představit, jaký rozruch její nenadálé zmizení způsobí mezi přáteli a členy rodiny. Zanedlouho se na obloze

mezi Káhirou a Kapským Městem objeví spousta letadel, aby se jí vydala po stopě!
Zatímco takto uvažovala, ulehla Jezabel na lůžko z trav a pustila se do šťavnatého ovoce. Její půvabná tvář zářila spokojeností a štěstím.

Údolí se zvolna ponořilo do soumraku. Barbara se vrátila do jeskyně. Jak se odtud dostat, nevěděla. Zatím zbývalo jediné - pokusit se domluvit se svou hostitelkou.

Nastala noc a venku se ochladilo. Jezabel rozdělala u jeskyně oheň. Dívky usedly na měkké polštáře ze stvolů a Barbara se pokusila naznačit, že by s novou přítelkyní ráda navázala hovor. Bylo to snazší, než předpokládala. Ukazovala na rozličné předměty, označující je anglickými jmény. Jezabel pak činila totéž ve své mateřtině. Barbara opakovala každý výraz v řeči Midianských několikrát za sebou, aby jej dokázala správně vyslovit. Jezabel pak následovala jejího příkladu.

Dívky byly tak zabrány do učení, že čas pro ně přestal existovat. Vesnice se pohřbila do ticha, jen od jezera zněl žabí koncert. Tu a tam se ozvalo domácí zvíře. V dáli zářily ohně, o nichž se Barbara domnívala, že patří k jiné osadě. Náhle se u vchodu do sluje objevil muž s pochodní v ruce. Zastavil se a počal pronášet jakousi modlitbu. Po chvíli se k němu přidal ještě jeden světloňoš, a za ním další a další, až jich tu stál celý zástup.

Jejich hlasy sílily. Odkudsi se ozval nářek dítěte. A pak Barbara spatřila starce, vedoucího sem malého chlapce. Procesi zamířilo k velkému balvanu. Mezi muži poznala Barbara toho, s nímž se odpoledne střetla. Zastavil se za kamenem, sahajícím mu do pasu. Pak zvedl ruku a hlalol ustal. Také dítě přestalo křičet, jen tichounce vzlykalo.

Abrahám, syn Abrahámu, promluvil k shromáždění, obraceje oči v sloup. Ozvěna nesla řečníkův hlas údolím a odlesk pochodní ozařoval jeho vetchou postavu. Celý výjev působil tísnivým dojmem. Barbara měla pocit, že sleduje obětní obřad starověkých primitivů. Bylo to strhující a hrůzné zároveň.

Pohlédla na Jezabel. Dívka seděla bez hnutí, rukama podpírajíc bradu a upřeně zírajíc před sebe.

Vtom bylo ticho přerušeno dětským výkřikem. Barbara zvedla zrak a viděla, jak se chlapec snaží vyprostit z objetí muže, který jej právě pokládal na kamenný katafalk. A pak spatřila Abraháma, jak se rozmachuje dýkou. Ostrá čepel blýskla vzduchem a v té chvíli se Barbara odvrátila a skryla tvář v dlaních.

Pistolník

Danny Patrick, zvaný Pistolník, se líně rozvaloval na lodním lehátku. Byl zcela smířen se světem - alespoň prozatím. V náprsní tašce měl pečlivě uloženo dvacet tisíc dolarů a pod paží skrýval novou pětačtyřicetku. Neměl v úmyslu ji použít, jen zůstával ve střehu. Pocházel z Chicaga, kde pro lidi jeho typu je pistole tímž, čím pro anglického lorda vycházková hůl.

Nikdy nebyl příliš dobrým střelcem, a kdyby se spokojil s tím, co má, mohl klidně dožít kdesi v ústraní. Leč Danny Patrick byl ctižádostivý mladík. Řadu let byl doslova pravou rukou muže, jenž se honosil přídomkem Velký Střelec. Šéf gangu bohatl a Danny mu počal v duchu závidět. Nakonec vstoupil do jiného gangu, jehož šéf měl ještě přesnější mušku než bývalý Dannyho patron. S novou partou pak připravil svého někdejšího chleboďárce o pěkných pár kamionů toho nejlepšího pití.

Naneštěstí ho při tom jeden z bývalých kompliců poznal. Danny se ho snažil zbavit, ale tentokrát nemiřil přesně. Než stačil svou chybu napravit, byla tu policie. Stačilo pár stodolarovek a byl volný.

Nyní přemýšlel o tom, že bývalý šéf mu jeho zradu jen tak nepromine. Věděl, že Velký Střelec má dlouhé prsty, a měl z něj strach. Nezbylo než opustit staré dobré Chicago a vydat se do světa. Byl natolik chytrý, aby věděl, že nejlépe bude opustit rovnou celý kontinent. A tak byla do pavučiny Osudu vetkána další nit...

Kam se vydat, netušil. Jeho znalosti zeměpisu byly prabídné. Pak zaslechl o Anglii a jakémsi Londýně a bylo rozhodnuto.

Nyní si hověl na slunci, užíval klidu a kochal se pohledem na moře. Nijak mu nevadily pohledy, jimiž ho častovali jeho spolucestující. Jen nechápal, proč se tak děje. Vypadal dobře - vždyť jeho oblek byl dílem jednoho z nejlepších krejčích v Chicagu! A pak - nikdo přece neví, kým doopravdy je. Proč ho tedy tak okázale přehlížejí? To prostě nechápal.

Minul třetí den plavby a Danny počal mít všeho dost. Vyčítal si, proč raději nezůstal doma v Chicagu, kde měl spoustu kumpánů, ochotných zajít s ním kdykoli na skleničku. Pak si ale uvědomil, že plavit se po moři je pořád lepší než ležet na hřbitově bradou vzhůru.

Ráno příštího dne vedle něho usedl jakýsi mladík, kterého si mezi ostatními cestujícími dosud nevšiml. Podíval se na Dannyho a usmál se.

"Dobré jitro," řekl. "Hezké počasí, že?"

"Myslíte?" procedil Danny skrz zuby, nepřestávaje civět do moře.

Lafe Smith se ještě jednou usmál, otevřel knihu, a rozloživ se na lehátku, dal se do čtení. Zdálo se, že na svého nemluvného souseda zapomněl. Odpoledne pak Danny uviděl mladíka v bazénu a nemohl potlačit překvapení. Jeho soused byl totiž dokonale rostlý muž a navíc znamenitý plavec. Jeho bronzově opálené tělo svědčilo o dlouhých hodinách, strávených v plavkách.

Následující ráno, když Danny přišel na palubu, seděl již mladík ve své lenošce.

"Dobrýtro!" pozdravil Američan. "Hezkej den, co?"

"Myslíte?" opáčil mladík, aniž zvedl zrak od knihy.

Danny se dal do smíchu. "Tak ste mi to vrátil, co?" navázal hovor. "Včera sem vás viděl v bazénu. Ste klasa!"

Lafe Smith sklapl knihu. Pak se usmál. Byl to milý a přátelský úsměv.

"Díky za uznání," řekl. "Dělám to prostě rád. Kdo plave od dětství, měl by to umět."

"To jo," souhlasil Danny. "Na dovolený?"

"Snad se to tak dá říci," připustil Smith. "Ale zároveň je to i služební cesta. Prostě geologická expedice."

"Co to hodí?" zeptal se Danny s nevinnou tváří.

"O žádné velké peníze nejde," vysvětloval Lafe.

"Někdy i malej podnik může dát slušnej balík," nepochyboval Danny. "Zvlášť když se nemusíte s nikým dělit. Jedete do Londýna?"

"Jen na pár dní," odpověděl Lafe.

"Do Anglie?"

"Ano, do Anglie," přitakal Smith trpělivě.

"To tam pojedete z Londýna?"

Smith se zarazil. Dělá si ten člověk z něho blázny? Nuže dobrá!

"Ano. Pokud to král Jiří dovolí, až budu v Londýně, navštívím i Anglii."

"Ten chlápek bydlí v Anglii? To musí bejt nějakej velkej šéf, jako náš Bili."

"Kdo? Král Jiří?"

"Ne, myslím Thompsona."

"Neznám ani jednoho z nich." zaplétal se Smith. "Ale o králi Jiřím jsem hodně slyšel."

"A vo Billu Thompsonovi, starostovi Chicaga, ste neslyšel?"

"Slyšel, ale Thompsonů je na světě mnoho. Nevěděl jsem, kterého máte na mysli," vysvětloval Smith.

"A to musíte za tím králem Jiřím, abyste moh do Anglie?" nechápal Američan.

"Nemusím," přiznal Smith. "Víte, Londýn je hlavní město Anglie. Takže když jste v Londýně, jste zároveň v Anglii."

"No jo," pochopil Danny. "To sem se vytáh, co? Ale víte, já nebyl nikdy dál než v Chicagu."

"Požádáte v Anglii o prodloužený pobyt?" napadlo Smitha.

"To se uvidí," odpověděl Danny.

"Londýn se vám bude líbit," ujistil jej Smith.

"Nechci tam ztvrdnout," opáčil Američan. "Budu cestovat. A vy?"

"Jedu do Afriky."

"Tam sou samý černý, že jo? Znal sem v Chicagu pár černejch poldů."

"Tam, kam jedu, žádná policie není," vysvětlil Smith.

"Vopravdu?" divil se Danny. "Já se poldů nebojím. Nic na mě nemaj. Ale tam, kde nejsou, bych se podíval docela rád. Já je vlastně nemůžu ani cejtít."

Smith se docela dobře bavil. Až dosud se pohyboval výhradně po knihovnách a posluchárnách. Americké podsvětí znal jen z románů a novin. Nevěděl, kam svého nového známého zařadit. S nikým podobným se dosud nesetkal. Ten mladík vypadal, že by mohl pocházet ze zámožné rodiny, ale sotva promluvil, bylo třeba si mínění opravit.

"Něco sem už vo Africe slyšel," pochlubil se Danny. "A v bijáku sem viděl lvy, slony a spoustu černejch. Jedete lovit, že jo?"

"Jedu hledat kameny," odpověděl Smith.

"Kameny? Už rozumím. Znal sem jednoho, co by z vás pro pár drahokamů nadělal řešeto!"

"Nejde o drahokamy," překvapil svou odpovědí Smith. "Hledám skalní útvary, které mi řeknou víc o tom, jak vznikla a vyvíjela se naše Země."

"A budete je moc někomu střílet?"

"Ne."

"To je teda kšeft!" soudil Danny. "Vy asi budete vo Africe vědět hodně, že jo?"

"Jen to, co jsem si přečetl v knihách," přiznal Smith.

"Taky sem měl jednu knížku," řekl Danny.

"Ano?" podivil se Lafe. "O Africe?"

"Nevím. Nikdy sem ji nečet. Přemejšlím, co kdybych se do ty Afriky vypravil. Podle filmu, co sem viděl, tam moc lidí není, a já bych se docela rád na čas vypařil. Už mi lidi lezou krkem. Jak je ta Afrika vlastně velká?"

"Větší než celé Státy."

"A žádný poldové?"

"Tam, kam jedu, je lidí málo. Možná že kromě své safari neuvidím živou duši celé týdny."

"Safari?"

"Nosiči, vojáci, sluhové."

"Teda jako vaše parta."

"Něco takového."

"Co kdybych jel s váma?" navrhl Danny. "Nerozumím tomu, proč tam vlastně jedete, ale to je vaše věc. Budu se chovat jako stará dáma na funuse. Prostě se budu jen koukat. A nechci to zadarmo!"

Smith se nestačil divit. Ten mladík měl něco do sebe! A pak - zdálo se, že by mu mohl být dokonce užitečný. Cesta Afrikou jistě nebude procházkou růžovým sadem! Přesto váhal. Co o tom muži vlastně ví? Co když je to uprchlý trestanec? A i kdyby? Bylo třeba se rozhodnout.

"Jestli de vo prachy," přerušil Danny jeho úvahy, "tak na to zapomeňte. Všechno platím!"

"Ne, o peníze nejde," ujistil jej Lafe. "Dva jako jeden."

"A kolik bude potřeba?"

"Nevím. Snad pět tisíc dolarů. Ale mohu se mýlit."

Danny Patrick sáhl do náprsní kapsy a vytáhl svazek bankovek. Odpočítal tři tisíce dolarů.

"Tady je můj podíl," řekl. "A nemějte starost, mám dost. Zaplatím za sebe i za vás. Nejsem žádná drzgrešle!"

"Ne," namítl Smith. "O to nejde. Vždyť se vůbec neznáme!"

"Víte vo mně jako já vo vás," prohlásil Danny. "Rozhod sem se na vás vsadit. Možná že čím míň toho vo sobě víme, tím líp pro voba. Prostě chci do Afriky a vy tam jedete taky. Tak proč nejte spolu? Bude to levnější, a když se něco semele, dva sou víc než jeden! Plácneme si?"

Smith se usmál. Možná že má konečně před sebou dobrodružství, o jakém snil už jako student!

"Plácneme si," opakoval.

"Ruku na to!" řekl Patrick a nastavil pravici.

Lafayette Smith ji upřímně stiskl.

Sítě se splétávají

Míjely týdny. Z různých směrů kráčely k pohoří Ghenzi tři výpravy. Jedni nevěděli o druhých a také jejich cíle byly zcela rozdílné. Ze západu sem mířil Lafe Smith s Danny Patrickem, z jihu anglický lovec lord Passmore a z východu Leonid Stabič.

Rus měl se svými muži potíže. Nechali se najmout plni očekávání, jejich nadšení však záhy opadlo. S každým dalším krokem do neznáma klesala nálada k bodu mrazu. Nedávno se utábořili u domorodé osady, jejíž obyvatelé jim vyprávěli hrůzostrašné historky o šiftech, kteří pod vedením bílého muže terorizují zdejší obyvatelstvo, vraždí, loupi a odvádějí otroky.

Bylo po poledni, když Stabič přikázal zastavit pod jižními svahy pohoří Ghenzi. Na severu se vypínaly mohutné útesy, porostlé kosodřevinou, a pod nimi se táhl hluboký prales, protkaný mýtinami a palouky, kde se popásala stáda antilop a zeber.

Rus k sobě povolal černého předáka.

"Co se s těmi chlapy děje?" ptal se, ukazuje na nosiče, kteří spolu v hloučku o čemsi rozmlouvali.

"Mají strach, bwana," přiznal předák.

"Z čeho?" nerozuměl Stabič.

"Ze šiftů, bwana," zněla odpověď. "Minulou noc se ztratili další tři."

"Stejně jsem je nepotřeboval," řekl Rus. "Náklad už není tak těžký."

"Brzy utečou další," mínil černoch. "Všichni se bojí!"

"Měli by se bát spíš mě!" vykřikl Stabič. "Jestli ještě někdo zběhne, tak..."

"Tebe se nebojí, bwana," vpádl mu do řeči černoch. "Bojí se šiftů a jejich bílého náčelníka. Nechtějí, aby je prodali do otroctví!"

"Neříkej, že těm povídačkám věříš!" vybuchl Rus. "Je to jen výmluva, aby se mohli vrátit! Jsou to lenoši! A ty jsi stejný jako oni! To jsi předák? Nedokážeš je zkrotit! Ty řeči o návratu už musí skončit!"

"Ano, bwana," přitakal černoch. Co si však při tom myslel, zůstalo tajemstvím.

"A teď mě poslouchejte!" obrátil se Stabič k ostatním. Než však stačil pokračovat, vyskočil jeden z nosičů, ve tváři děs.

"Podívejte!!!" zvolal, ukazuje před sebe. "Šiftové!!!"

Na protějším kopci se objevilo několik siluet. Byly sice ještě daleko, ale nikdo z domorodců nepochyboval, že patří obávaným nájezdníkům, o nichž slyšeli hrůzyplné zkazky. Bílé kaftany, vlající ve větru, hlavně pušek a hroty kopí dávaly jistotu, o koho jde. V táboře zavládlo zděšení. Černoši stáli jako přimrazení, zírajíce k pahorku. Náhle se jeden z nich rozběhl k zavazadlům. Ostatní jej okamžitě následovali.

"Co to dělají?!" volal Stabič. "Zastavte je!!!"

Předák a ostatní askariové vyrazili za nosiči, kteří propadli panice. Jeden z nich, černý herkules, se otočil a udeřil předáka do hlavy.

"Podívejte! Už jsou tady!" znělo kolem. A skutečně - jezdci byli již nedaleko. Nosiči i askariové se jako jeden muž dali na zběsilý útěk. Ti, kdo nesli náklad, jej shodili z ramen, aby je cestou netížil. Stabič byl najednou sám. Chvilí váhal, nemá-li se připojit k ostatním, ale pak si uvědomil pošetilost svého počínání a zůstal stát.

S divokým pokřikem vtrhli nájezdníci do tábora. Sotva spatřili osamoceného bělocha, zamířili rovnou k němu. Byli to drsně vyhlížející chlapci, kteří budili hrůzu.

Jejich vůdce počal Stabičovi cosi vysvětlovat. Stabič nerozuměl ani slovo, leč výraz mužovy tváře byl dostatečně výmluvný. Jakkoli se bál, nedal Rus na sobě nic znát. To nájezdníky zarazilo. Možná že tenhle běloch je jen jedním z mnoha, kteří se tu skrývají!

Šiftové zneklidněli. Věděli, co zbraně bílých mužů dokáží. Leč touha po kořisti byla silnější. A všude kolem jí bylo nepřeberně!

Vída, že u bělocha nepochodil, obrátil se vůdce šiftů ke svým kumpánům. Jeden z nich sňal pušku a namířil na Rusa. Vůdce mu však zbraň vytrhl a zle se na něho obořil. Pak vydal jakési rozkazy a vzápětí všichni seskočili z koní a vrhli se na kořist.

Když vyplenili tábor, vydali se šiftové na zpáteční cestu, vedouce s sebou Stabiče jako zajatce. Jejich počínání neuniklo páru šedých očí, ukrytých v porostu. Muž sledoval nájezdníky, dokud nezmizeli za pahorkem. Pak vyskočil do větví vysokého stromu na kraji planiny a vydal se po stopě prchajících černochů.

Goloba, černý náčelník, se ubíral stezkou. Za ním pochodovali jeho soukmenovci, neustále se ohlízejíce, zda jim šiftové nejsou v patách. S každým dalším krokem však rostla naděje, že nájezdníci jsou daleko. Strach teď vystřídaly výčitky svědomí, že svého pána opustili. Goloba věděl, že se jednou bude muset ospravedlnit, a nyní přemýšlel o tom, co řekne.

"Bylo jich mnoho a stříleli z pušek," uvažoval nahlas. "Bojovali jsme ze všech sil. Bránili jsme bwanu, ale přemohli nás."

Na chvíli se odmlčel, a když viděl, že ostatní pokyvují hlavami, pokračoval.

"Viděl jsem, jak bwana padl. Museli jsme utéci, aby nás nepochytali a neodvedli do otroctví."
"Ano," přitakal černoch, kráčející nedaleko. "Bylo to tak, jak Goloba řekl."
Vtom z nejbližšího stromu seskočil na stezku bronzově opálený muž a vstoupil karavaně do cesty. Domorodci se zastavili, překvapení a vyděšení.
"Kdo je váš náčelník?" zeptal se neznámý v řech jejich kmene.
"Já," ozval se Goloba.
"Proč jste opustili bílého bwanu?"

Goloba chtěl odpovědět, ale náhle si uvědomil, že před ním stojí osamělý a neozbrojený muž. Bez doprovodu a bez nosičů. A takový má menší cenu než kterýkoli černoch!
"Kdo jsi, že zpovídáš Golobu, velkého náčelníka?" změnil tón. "Jdi mi z cesty!" A vykročil k cizinci.
Běloch se ani nehnul. "Goloba ví, že takhle se s žádným bwanou nemluví!" řekl.
Černoch se zarazil. Ustoupit však nehodlal.
"Velcí bwanové nechodí pralesem sami! Kde je tvá safari?"
"Tarzan z rodu Opů nepotřebuje safari!" odpověděl muž.
Goloba strnul. S Tarzanem se dosud nikdy nesetkal, jen o něm mnoho slyšel. A teď cítil, že slyšel pravdu.
"Ty jsi Tarzan?" ujíšťoval se.
Muž přikývl. V té chvíli Goloba poklekl. "Odpusť, Velký Bwano! Goloba tě nepoznal!"
"Odpověz na mou otázku," pokračoval Tarzan. "Proč jste opustili svého bwanu?"
"Napadli nás šiftové," vysvětlil náčelník. "Bylo jich mnoho a stříleli z pušek. Bojovali jsme ze všech sil. Bránili jsme..."
"Zadrž!" přerušil jej Tarzan. "Vím, jakto bylo. Nikdo nestřílel. Utekli jste dřív, než jste se mohli přesvědčit, jde-li o přátele či nepřátele. A teď řekni pravdu!!!"
"Věděli jsme, že jsou to nepřátelé," ujistil Tarzana Goloba. "Vesničané nás varovali, že šiftové chytají černochy a prodávají je do otroctví."
"Co ještě říkali?"
"Že šifty vede bílý muž."
"To jsem chtěl vědět," uzavřel Tarzan.
"Může Goloba jít?" zeptal se náčelník. "Bojíme se, že nás šiftové budou pronásledovat."
"Nebudou," uklidnil ho syn divočiny. "Viděl jsem, jak míří na sever. Bwanu vedli s sebou. Kdo je to? Co tu hledá?"
"Jeho země je daleko odtud," odvětil Goloba. "Nazýval ji Rusko."
"Znám tu zemi," potvrdil Tarzan. "Ale proč sem přišel?"
"Nevím," přiznal Goloba. "Vím jen, že nepřijel lovit."
"Mluvil někdy o Tarzanovi?"
"Ano," přitakal Goloba. "Často se na Tarzana ptal. Ptal se v každé vesnici, jestli Tarzana neviděli. Ale nikdo ho neviděl."
"Dobrá," řekl Tarzan. "Můžete jít."
Když lev zaútočil
Lord Passmore se utábořil na nevelké mytině u břehu říčky, několik mil od severního okraje džungle. Jeho nosiči a askariové seděli u ohně a vařili jídlo. Byli veselí a v dobrém rozmaru. Slunce dávno zapadlo. Lord Passmore oblékl večerní šaty a usedl k večeři. Za ním stál sluha, připraven plnit pánovy rozkazy.
Pak se objevil vysoký, urostlý černoch a zamířil rovnou k síti proti moskytům u páanova stolu.
"Poslal jsi pro mě, bwana?" zeptal se.
Lord Passmore pohlédl do jeho bystrých očí a usmál se.
"Máš pro mě něco?" odpověděl otázkou.
"Ne, bwana," řekl černoch. "Po zvěři nikde ani stopy. Možná že bwana měl víc štěstí."
"Ano," přitakal Passmore. "Bylo to tak. Na severu je zvěře dostatek. Zítra..." Nedořekl, čímsi vyrušen. Také černoch se tvářil nechápavě.
"Slyšel jsi to, bwana?"
Passmore přikývl.
"Co to bylo?" ptal se černoch.
"Znělo to jako samopal," soudil Passmore. "Odněkud z jihu. Ale kdo by tu teď v noci střílel ze samopalu?"
"Nevím, bwana. Mám to zjistit?"
"Netřeba," pravil Angličan. "Stačí zítra. Teď se jdi vyspat!"
"Ano, bwana," souhlasil domorodec. "Dobrou noc."
"Dobrou noc. A upozorni askarie, ať jsou obezřelí."
"Ano, bwana," opakoval černoch, aby se vzápětí uklonil a odešel. Mihotavé světlo ohně se odráželo od jeho ebenové kůže a vytvářelo na svalnatém těle černého herkula zlatavé obrazce.

"Tohle," poznamenal Danny Pistolník, "je vopravdovej život! Už celej tejden sem neviděl poldu!"
Lafe Smith se usmál. "Pokud je policie tím jediným, z čeho máš strach, můžeš zůstat klidný ještě dlouho," řekl.
"Proč myslíš, že se poldů bojím?" urazil se Danny. "Eště sem neviděl policajta, kterýho bych se bál! Žádný z nich mě nikdy nedostal! Ale bacha sem si dávat musel, to jo!"
Usadil se pohodlně v lehátku a vyfoukl tenký oblak kouře, který se zvolna nesl vzduchem.
"Hele," pokračoval po chvíli mlčení, "neznám nikoho, kdo by byl teď klidnější než já. Je to poprvý, co nemusím

vytáhnout železo."

"Co?"

"No železo! Teda jako bouchačku."

"Proč jsi to neřekl rovnou?" smál se Lafe. "Proč se aspoň občas nepokusíš mluvit anglicky?"

"To je dobrý!" ulevil si Danny. "Já že nemluvim anglicky? A cos mě to tuhle učil, když sme se plahočili tím pitomým údolím? Eště si to pamatuju: 'Krajina s nízkým reliéfem a silným vrásněním.' Ty tvý průrvy a proláčky - to je nějaká angličtina?"

"Vidíš, už se začínáš učit," pochválil jej Lafe.

"Učit? A co? Všechno má svý vejrazy! Ale k čemu mi budou ty tvoje? Každý chlap má především vědět, co znamená 'železo'. Zvlášť když mu de vo krk!"

"Podle toho, co říkal Ogonyo, bude dobře, když necháš to své 'železo' nazhavené!" dodal Smith.

"Voč de?" nechápal Danny.

"Říkal, že jsme v kraji plném lvů. Mohou být všude kolem. Málokdy se pustí do pralesa, zato si libují v otevřených planinách, jako je tahle."

"Sakra!" zvolal náhle Danny. "Co je to?"

"Simba!!!" vypískl jeden z domorodců. Ostatní hned přihodili do ohně.

Danny vyskočil a rozběhl se do svého stanu, aby se vzápětí vrátil se samopalem v ruce.

"Pak že tu není třeba železo!" volal.

Z nedalekého porostu se ozvalo zavrčení a poté pronikavý řev.

"Zdá se, že to myslí vážně," řekl Smith.

"Co jako?" nechápal Danny.

"Že nás počtí svou návštěvou," vysvětlil Lafe.

"Ty černý si myslej to samý," dodal Danny, ukazuje na domorodce.

Ti byli strachy bez sebe a krčili se jeden k druhému. Askariové stáli připraveni s prsty na spoušti. Pistolník Danny se rozhlížel po lese.

"Kde je?" zeptal se Ogonya. "Viděls ho?"

"Tam," ukázal náčelník. "Něco se tam pohnulo, bwana."

Danny se zahleděl do tmy. Neviděl nic, ale zdálo se mu, že slyší nějaký šramot. Poklekl a namířil oním směrem. Pak stiskl kohoutek. Ozval se rachot výstřelů a vzápětí bylo slyšet praskot větví. Jako by se šelma dala na útěk.

"Myslím, že sem ho trefil," řekl Danny, vstáváje.

"Ale nezabil," dodal Smith. "Spíš jen zranil."

"Simba není zraněn, bwana," upozornil Ogonyo.

"Jak to víš?" nerozuměl Danny. "Viděls ho?"

"Kdyby byl zraněn, zaútočil by," soudil černoch. "Utekl. To znamená, že jsi ho jen vyplašil."

"Myslíš, že se vrátí?" ptal se Smith.

"Nevím, bwana," odpověděl náčelník. "Nikdo neví, co Simba udělá!"

"Nevrátí se!" rozhodl Danny. "Ta řehťacka ho řádně vyděsila! Du spát!"

Numa byl starý, hladový lev. Snažil se něco ulovit na otevřené pláni, ale marně. Vždy, když doháněl Pacco, zebra, či Wappi, antilopu, ztratil dech a zvířata mu unikla. A tak bloudil džunglí, až zachytil stopu, vedoucí k táboru. Zář ohně jej oslepovala, ale cítil kořist a měl hlad. A ten byl nakonec silnější než strach z lidí.

Krok za krokem směřoval k ohništím. Přitiskl břicho k zemi a plížil se vpřed. Ještě okamžik - a zaútočí! Ale pak se před ním objevila ohnivá čára a zazněl ohlušující rachot. Bylo to nečekané, a Numa se vyděsil. Otočil se a vyrazil zpátky do pralesa.

Nebyl jediný, kdo zaslechl hluk. Jako by se život na několik vteřin zastavil v celé džungli. Zvířata zbystřila sluch a pak se raději vzdálila.

Tábor se zvolna chystal ke spánku. Oba bílí muži již byli ve svých stanech. Nosiči se uložili u ohnišť. Na stráž zůstali dva askariové, kteří přikládali do ohně a obhlíželi ležení.

Numa svěsil hlavu a čekal. Výstřely jej zahnały do pralesa, nezahnały však jeho hlad. Žaludek se stále silněji domáhal svých práv. Numa zvedl zrak ke vzdáleným ohňům. Bylo jasné, že se vrátí.

Zatímco tábor usínal, kradla se šelma stále blíž. Její žlutozelené oči sledovaly jednoho ze strážců, který klímal u ohně, opřen o pušku. Pak zív a prohrábl ohniště. Chystal se přiložit, nakláníje se pro dřevo za sebou. A tehdy Numa zaútočil. Ne tiše, jak bylo zvykem, nýbrž s mohutným řevem. Černoch jej zahlédl v téže chvíli jako Danny, který nemohl spát a seděl u vchodu do svého stanu. Zatímco askari se dal na útěk. Danny sáhl po samopalu a vyběhl šelmě vstříc.

Numa nešťastníka dostihl a skočil po něm. Černoch vykřikl hrůzou. Obrovité tlapy se mu zaryly do ramene a tesáky chňaply po krku. Celý tábor byl v mžiku na nohou. Muži viděli, jak Numa vleče svou kořist do džungle.

Jediný Danny neváhal. Zaklekl a zamířil. Bylo mu jasné, že pokud nemine, zasáhne i černocha. Ale tomu zřejmě již nebylo pomoci!

Numu bylo dosud vidět. Danny stiskl spoušť. Tentokrát nechybil. Ale snad by v tu chvíli bylo lépe, kdyby šelmu nezasáhl - raněný lev je nejnebezpečnějším zvířetem, jaké kdy příroda stvořila.

Vydrážděn bolestí i strachem o úlovek, pustil Numa askariho a vyrazil proti střelci. Danny znovu poklekl. Vedle stál Lafe Smith, třímaje v pravici kapsní revolver, který kdysi dostal darem od přítele. Nad nimi se klenula koruna mohutného stromu, jenž se mohl stát oběma útočištěm. Lafe Smith byl však příliš zaujat Numovým útokem, než aby na něco takového pomyslel. Neměl strach o sebe, ale o svého společníka. Doufal, že Danny bude mřít přesně. A ne-li, je

tu ještě on, jakkoli jeho pistole vypadala spíše jako dětská hračka. Přiložil prst ke kohoutku a čekal. Černoši stáli jako přikovaní, sledující vytřeštěnými zraky celý výjev. Konečně se Danny odhodlal vystřelit. Lev byl již těsně u něho, když se stalo něco nečekaného. Zbraň se zasekla a rána nevyšla. Pokusí se Danny komoru uvolnit? Nebo dostal strach, roztrásl se mu prsty a nedokáže to? Co udělá Smith? Či spíše - co může udělat?

Než byla známa odpověď, snesla se na stezku přímo proti šelmě bronzově opálená postava. Muž třímal v ruce kopí, míře jím šelmě do srdce. Následoval prudký náraz - tak prudký, že by každého normálního smrtelníka musel srazit k zemi. Muž však zůstal na nohou. Kopí proniklo hluboko do obrovitého těla, Numa se ale nevzdával. Na okamžik stanul, zjevně překvapen, a než se znovu vzpamatoval, jedna mohutná paže mu ovinula šíji a druhá zaryla tesák do slabiny. Smith, Patrick i ostatní členové výpravy stáli tu v němém úžasu. Viděli, jak se lev snaží setřást svého protivníka. Viděli, jak ostrá čepel mužovy dýky blýská vzduchem. Boj byl doprovázen divokým vrčením a řevem, který se dral nejen z hrdla šelmy, ale i neznámého bílého obra!

Brzy bylo po všem. Těžce raněné zvíře ještě chvíli vzdorovalo, aby vzápětí kleslo do porostu bez známky života. Muž vyskočil na nohy a pohlédl na zabitě zvíře. Pak na ně nakročil, obrátil tvář k nebi a vydal pronikavý skřek - tak divoký, že černoši zbledli a oběma bělochům přeběhl mráz po zádech.

Celá džungle na okamžik strnula. A pak se kdesi v dáli ozval stejný výkřik. To opí samec odpověděl svému soukmenovci.

Cizinec se sklonil a vytrhl oštěp z Numova těla. Pak se otočil k oběma bělochům.

"Hrome!" ulevil si Danny. Víc v té chvíli říci nedokázal.

Neznámý přeměřil oba bělochy pátravým pohledem.

"Kdo jste?" zeptal se. "Co tu děláte?"

To, že mluvil anglicky. Smith i Patricka příjemně překvapilo. Rázem nevypadal tak hrozivě!

"Jsem geolog," vysvětlil první. "Jmenuji se Lafayette Smith. A to je můj kolega Danny Patrick. Chtěl bych tu provést nějaký výzkum. Jsme vědecká expedice."

Obr ukázal na samopal. "Tohle patří k vybavení geologů?" otázal se.

"Ne," přiznal Smith. "Nevím, proč můj kolega trval na tom, že si jej vezme s sebou."

"Prostě sem nechtěl riskovat," vysvětlil Danny. "Jeden na lodi mi říkal, že sou tu lidojedi."

"Určitě by se hodil i k lovu," upozornil Tarzan. "Třeba na antilopy."

"U čerta!" zvolal Danny. "Copak sem řezník? Mám ho jen pro nejnnutnější případ. Ale dneska se moc nevyznamenal."

Zasek se, zrovna když sem ho nejvíc potřeboval. Poslyšte, vy ste třída! Vám bych ho klidně svěril. Chtěl bych se vám nějak vodvděčit."

Obr zavrtěl hlavou. "Jen si ho nechte," řekl. "Ale nepoužívejte ho k lovu."

Pak se otočil ke Smithovi. "Kde chcete začít výzkum?"

"V pohoří Ghenzi," odpověděl mladík.

"Kdo vlastně ste? A co tu máte na práci?" zajímal se o cizince Danny.

Obr však pokračoval v rozhovoru se Smithem. "Buďte opatrní! V Ghenzi se potlouká horda nájezdníků. Jestli se to vaši muži dovědí, utečou vám!"

"Díky," opáčil Smith. "Jste laskav, že jste nás varoval. Rád bych věděl, komu za to vděčím."

Leč muž se beze slova vyhoupl do větví a zmizel.

"To sem ještě neviděl," přiznal Danny.

"Ani já ne," potvrdil Smith.

"Hej, Ogonyo," oslovil Pistolník černého náčelníka. "Co to bylo za chlápka? Znáš ho?"

"Ano, bwana," odpověděl černoch. "Byl to Tarzan z rodu Opů."

Jezero Chinnereth

Barbara Collisová se zvolna ubírala od vesnice k jezeru na dně údolí. Po její pravici kráčel Abrahám, syn Abrahámův, po levici zlatovlasá Jezabel. Za nimi šli apoštolové. Bylo těžko říci, zda tvořili doprovod, či stráž. Kráčeli jako ovce - chvíli pohromadě, chvíli po jednom.

Barbara se rozhlížela kolem. Během dlouhých týdnů, které s těmito lidmi strávila, se lecčemu naučila. Obstojně rozuměla jejich řeči, což před ní odhalilo nejedno tajemství. Jako někdo, kdo dokáže hovořit s jejich bohem, dosáhla postupně toho, že upustili od svých krutých náboženských zvyklostí a obřadů.

Jakkoli Abrahám svolil, v Barbařin božský původ věřil stále méně. A podle toho měnil i své chování. Nyní ji již zcela přehlížel a dokonce ji přiměl k tomu, aby se přidala k ostatním a byla svědkem jeho prorockví. Co ale bude dál? Od Jezabel se dověděla, jak krutý a nelítostný dokáže tento stařec být! Proto se musela mít stále na pozoru. Zároveň uvažovala o tom, jak obnovit svou autoritu.

"Uvaž, Abraháme," oslovila starce, "zda tě nestihne Jehovův hněv za to, žeš ho neuposlechl!"

"Jdu cestou proroků," odpověděl Abrahám. "Vždy jsme trestali ty, kdo porušili Jehovovy zákony, a On nás za to odměnil. Proč tedy nyní činit jinak? Ta dívka musí za svůj hřích zaplatit!"

"Vždyť se jen smála," namítla Barbara.

"Smích je v očích Jehovových velkým hřichem," řekl Abrahám. "Vede k potěšení, a potěšení pochází od ďábla."

"Raději s ním nemluv," vmísila se Jezabel anglicky. "Jen ho rozzlobíš. A když se zlobí, je ještě horší!"

"Cos říkala?!" obořil se na Jezabel stařec.

"Modlila jsem se k Jehovovi jazykem andělů," odvětila dívka.

Abrahám ji přeměřil ostrým pohledem. "Modli se upřímně!" poručil. "Jehova není potěšen tím, co činíš!"

"Budu se modlit," ujistila jej Jezabel. "Ten ďábel už promýšlí, jak mě ztrestat," řekla Barbaře. "Vždycky mě nenáviděl,

jako každého, kdo se mu nepodobá."

To, jak se Jezabel od ostatních lišila, zůstávalo pro Barbaru záhadou. Neznala příběh malé zlatovlasé otrokyně z doby před devatenácti stoletími. Divila se, oč je její přítelkyně inteligentnější než její prostoduší soukmenovci. A jak rychle se naučila cizí jazyk! Barbara děkovala samotné Prozřetelnosti, že jí dívku seslala. Co by si tu bez ní počala!

Procesí dorazilo ke břehu jezera, o němž zdejší legenda vyprávěla, že je bezedné. Zastavilo se v místě, kde se nad vodami tyčil mohutný skalní převis. Apoštolové utvořili kolem Abraháma kruh, v němž se ocitla i dívka. Vtom na Abrahámov pokyn předstoupilo několik mladíků. Jeden nesl síť, dva další velký balvan. Přehodili síť vyděšené a křičící dívce přes hlavu a upevnili na ni zátěž.

Abrahám vztáhl ruce k nebi a na jeho znamení všichni poklekli. Všichni - až na Barbaru. Stařec se počal modlit v řeči, již nikdo z přítomných nerozuměl. Jezabel tiše naříkala, zatímco mladíci utahovali síť. Pojednou Abrahám ustal a promluvil k přítomným v jejich mateřštině.

"Protože zhřešila, musí trpět," pravil. "Je to vůle Jehovova. Nebude upálena, jen třikrát ponořena do vod Chinnerethu, které smyjí její hříchy. Modleme se, aby přežila!"

Pokynul šestici mladíků. Čtyři uchopili síť i s dívkou, zbylí dva sevřeli konce dlouhých provazů. Pak rozhoupali síť jako kyvadlo. Dívčiny prosby o milost se mísily s výkřiky účastníků podivného obřadu. Někteří propadli záchvatu a káceli se k zemi. Pohyby živého kyvadla byly stále rychlejší. Náhle se jeden z mladíků zhroutil a na znamení apoštola Jobaba zaujal ihned jeho místo jiný.

"Ve jménu Jehovově!" volal Abrahám. "Ve jménu jeho syna Pavla!"

V té chvíli mladíci pustili síť a tělo dívky zmizelo pod zčeřenou hladinou. Její hlas umkl. Z vody trčely toliko dva provazy, spojené s obětištěm.

Na okamžik bylo ticho. Pak Abrahám promluvil k vykonavatelům trestu a ti vytáhli síť, v níž se zmítala Jezabel, kašlajíc a lapajíc po dechu. Chvíli ji drželi nad vodou, ale pak ji znovu spustili do hlubin.

"Vrahu!!!" vykřikla Barbara. "Naříd, ať ji vytáhnou, než se utopí!"

Abrahám zvedl zrak k mladé Angličance. Oči měl vyčerpáné, zarudlé krví, a v nich výraz šilence.

"Mlč, svatokrádežnice!" zvolal. "V noci jsem hovořil s Jehovou a ten rozhodl, že ji budeš následovat!"

Znovu pokynul mladíkům a ti podruhé vytáhli síť z vody. Bez sebe strachy přistoupila Barbara k okraji převisu.

Pohlédla dolů a viděla, že Jezabel dosud žije, ale že třetí pokus by se jí stal zřejmě osudným.

"Ve jménu Jehovově, nedovol, aby ji znovu potopili!" vykřikla na Abraháma.

Stařec jí neodpověděl. Místo toho kývl na mladíky a ti síť potřetí spustili pod hladinu. Barbara klesla na kolena a s očima obrácenými k nebi prosila Boha, aby obměkčil Abrahámovo srdce a zachránil život jeho nevinné oběti.

Konečně Abrahám nařídil, aby dívku vytáhli.

"Je-li nyní v očích Jehovových očištěna," řekl, "nezemře. Je-li mrtvá, pak je to Jeho vůle."

Mladíci zvedli síť a položili ji na vrchol skaliska. Abrahám si všiml, že Barbara klečí opodál s rukama sepjatýma.

"Co to děláš?" ptal se.

"Modlím se k Jehovovi, aby se slitoval," odvětila. "Modlím se za život té ubožáčky."

"Tady je odpověď na tvé modlitby," zavrčel Abrahám, vrhaje nenávislné pohledy na bezvládné tělo v síti. "Je mrtvá. Jehova ukázal všem, že o slovech proroka Abraháma nelze pochybovat, a že ty jsi podvodnice!"

Barbara musela jednat rychle. Situace se stávala kritickou. Vstávajíc, obrátila se k prorokovi.

"Ano, je mrtvá," přisvědčila. "Ale Jehova ji může vzkřísit!"

"Může, ale neučiní tak," oponoval stařec.

"Neučiní tak kvůli tobě, neboť se hněvá, že se nazýváš prorokem a protivíš se jeho příkazům!" prohlásila Barbara. Pak se sklonila k Jezabel, aby vzápětí zjistila, že ještě dýchá.

"Na mou prosbu jí však vrátí život! Pojď, Jezabel, pomoz mi!" zvolala.

Dobře věděla, jak si počínat s utonulým. Tady však muselo vše vypadat jako boží vůle. Provádějíc umělé dýchání, odříkávala přitom namísto modliteb úryvky ze svých oblíbených knih - Alenky v říši divů, Útoky lehké kavalerie, Kiplinga či Omara Chajjáma. A když konečně Jezabel otevřela oči, právě recitovala závěrečnou pasáž z ústavy Spojených států.

Abrahám, apoštolové, stařešinové i mladíci stáli v půlkruhu za ní, očekávající, zda Jehova učiní zázrak, či nikoli.

Barbara vstala a obrátila se k mladíkům. "Žije," řekla. "Odneste ji do jeskyně!" A Abrahámovi věnovala jen pohrdavý pohled.

Té noci se sešly obě dívky opět u vchodu do své jeskyně a hleděly do údolí. Měsíc v úplňku stříbřil útesy, svírající kráter, i hladinu jezera Chinnereth.

"Je tu krásně," vzdechla Jezabel.

"Ale jak smutno vinou člověka!" dodala Barbara.

"V noci, když jsem sama, myslím jen na krásné věci a na lidi zapomínám," řekla Jezabel. "Jsou lidé v zemi, odkud pocházíš, také tak krutí?"

"Krutí lidé jsou na celém světě," přiznala Barbara.

"Říká se, že lidé, co žijí na druhé straně jezera, jsou velmi zlí. Ale jsou krásní, ne jako ti tady."

"Vidělas je?"

"Ano. Někdy hledají zaběhlá stáda i na naší straně. Zahánějí nás do jeskyně a my na ně shora házíme kamením. Kradou nám dobytek, a když chytí některého z našich mužů, zabijí ho. Kdybych tu byla sama, nechala bych se chytit. Myslím, že by mi neublížili."

"Snad," připustila Barbara. "Ale já bych se chytit nenechala."

"Proč ne? Co mě čeká tady? Možná že mě jednoho dne přistihnou, jak se směji a jsem šťastná, a zabijí mě. Sama jsi viděla, jak se Abrahám zbavuje těch, kdo se mu znelíbí. Pokud zůstanu naživu, odvede mě do své jeskyně některý ze starců. Budu sloužit jemu i jeho ženám. A staré ženy jsou často horší než muži. Kdybych se nebála přes jezero, dávno bych odtud uprchla na sever!"

"Možná že teď tu budeš bezpečnější a šťastnější. Dokázaly jsme Abrahámovi, že jsme silnější než on. A možná že mě tu najdou moji lidé, nebo objevím cestu k útěku a vezmu tě s sebou. I když nevím, zda by ti v Anglii bylo lépe než tady."

"Proč?" nechápala dívka.

"Jsi příliš krásná," odpověděla Barbara.

"Myslíš, že jsem krásná? Nevím. Vím jen, že vypadám jinak než ženy v Midianu. I ty jsi krásná. Byla jsi už někdy v bezpečí a šťastná?"

Angličanka se usmála. "Já nejsem příliš krásná," řekla.

Vtom na stezce, vedoucí k jeskyni, zazněly kroky.

"Někdo jde," upozornila Jezabel.

"Je pozdě," divila se Barbara. "Kdo by sem nyní chodil?"

"Možná muž ze severu," napadlo Jezabel. "Mám upravené vlasy?"

"Měli bychom raději přivalit kámen ke vchodu, a ne se starat o vlasy," odpověděla Barbara.

"Ale když oni jsou tak krásní..." zasnula se Jezabel.

Barbara vyňala z kapsy nůž a rozevřela jej. "Nemám ráda 'krásné' muže," prohlásila.

Kroky byly stále blíž. Dívky však nikoho neviděly. Náhle se odkudsi vynořil stín, patřící vysokému muži. Byl to Abrahám.

Barbara vstala. "Co tě k nám přivádí teď v noci?" zeptala se. "Je to tak důležité, že nemohl počkat do rána?"

Stařec mlčel, hleděl ji do tváře. "Jehova ke mně promluvil," řekl konečně. "A co říkal?"

"Žes mě podvedla. Oživila jsi tu, která z vůle Jehovovy zemřela. Jehova se hněvá!"

"Slyšel jsi přece mé modlitby a viděl na vlastní oči, jak Jehova učinil zázrak a Jezabel vzkřísil!" odpověděla Barbara.

"Nebo si myslíš, že jsem silnější než on?"

"Věděl jsem, co řekneš," opáčil Abrahám. "Jehova mi to prozradil a nařídil mi, abych ztrestal tvou věrolomnost!"

"To je lež!" vykřikla Barbara.

"Pochybuješ snad o slovech prorokových?" vybuchl stařec. "Zítra dostaneš možnost dokázat, co tvrdíš! Jehova tě bude soudit! Zítra to budeš ty, kdo okusí vody jezera!"

Mezi otrokáři

Leonid Stabič byl v sedle za jedním z nájezdníků odvážen neznámo kam. Jeho další osud byl zatím tajemstvím. Jeden z lupičů se jej pokusil zabít, ale druhý ho zachránil. Co s ním ti muži zamýšlejí, mohl zatím jen tušit. Nezdálo se, že by za něho bylo požadováno výkupné, či že by byl odvezen ke svým lidem. Vyhledky na záchranu se zdály mizivé.

Šiftové postupovali poměrně pomalu, obtíženi bohatým lupem. Navíc cesta byla velmi neschůdná. Úzký kaňon vedl stezku stále vzhůru. Nahoře viděl Stabič úzkou proláklinu a v ní cosi, připomínající vesnici, vklíněnou pod útesy. To byl zřejmě cíl, k němuž směřovali. Teď už bylo jasné, že nájezdníci patří k tlupě, o níž kolovaly tak hrůzyplné pověsti. Stabič jen litoval, že postava bílého vůdce je zřejmě pouhou smyšlenkou. S bělochem by se cítil bezpečněji a jistě by se s ním domluvil snáze než s těmito divochy!

Jak se blížili k osadě, Stabič zjistil, že jsou pod dohledem stráží, ukrytých za palisádou a v okolních skalách. Teď již volaly na příchod, brána osady se otevřela a nájezdníci i se zajatcem se záhy ocitli uprostřed zástupu zvědavců. Ač v jejich chování nebylo nic nepřátelského, byl Rus stále neklidnější. Náhle z jednoho ze stavení vyšel malý, vousatý běloch. Stabič rázem ožil. Šiftové sesedli z koní a dovedli jej před bělocha. Ten si zajatce pozorně prohlédl a pak vyslechl předáka jezdců. Nehnul při tom ani brvou. Po chvíli se obrátil k Stabičovi a spustil italsky. Rus nerozuměl ani slovo. Pokusil se odpovědět ve své mateřštině, ale bez valného výsledku. Teprve v angličtině našli společnou řeč.

"To už je lepší," pravil běloch. "Anglicky trochu rozumím. Kdo jste? Jakým jazykem to mluvíte? Odkud jste přišel?"

"Jsem vědec." lhal Stabič. "A mluvil jsem rusky."

"Jste Rus?"

"Ano."

Chvilí na sebe hleděli, jako by se snažili číst jeden druhému v myšlenkách. Stabič si všiml, že cizinec je zavalitý a svalnatý, má masité rty, sevřené černým plnovousem, a krhavá očka, jež nevěstila nic dobrého.

"Říkáte, že jste Rus?" opakoval běloch svou otázku. "Rudý nebo bílý?"

Stabič si v duchu přál, aby na tenhle dotaz nemusel odpovídat. Věděl, že Rusové nejsou nikde v oblíbené a že zejména Italové je nemohou vystát. Zároveň se mu však zdálo, že pro tazatele bude první z obou variant přijatelnější.

"Rudý," řekl.

Muž si jej nadále prohlížel a mlčel. Pak učinil posunek, srozumitelný toliko těm, k nimž se Stabič dobrovolně přihlásil. Rusovi se ulevilo, leč snažil se nedat to na sobě znát.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se hostitel důvěrně.

"Leonid Stabič," představil se Rus. "A ty?"

"Dominie Capietro," opáčil Ital. "Pojď. Promluvíme si uvnitř. Mám tam láhev vína. Přijijeme si na seznámení!"

"Veď mě, příteli," zjhl Stabič. "Myslím, že opravdu potřebuji doušek na uklidnění. Prožil jsem těžké chvíle."

"Omlouvám se za nepříjemnosti, které ti mí lidé způsobili," dodal ještě Ital, veda hosta do svého příbytku. "Všechno napravíme. Posad' se! Jak vidíš, žiji skromně. Ale který trůn se vyrovná matičce zemi?"

"Žádný, příteli," potvrdil Stabič. Skutečně - v místnosti nebyla jediná stolička ani židle!

"Zvláště pod jednou střechou s přítelem," pokračoval Rus.
Capietro chvíli pátral v jakémsi pytlí, až konečně vyňal zaprášenou láhev, otevřel ji a podal Stabičovi.
"Zlaté poháry jsou pro bohatce," řekl. "A to my nejsme."
Stabič přiložil hrdlo k ústům, již zcela zbaven strachu.
"Řekni mi," oslovil hostitele, sotva si notně přihnul, "proč jste mě zajali a co se mnou bude."
"Můj předák mi hlásil, že tě našel, poté co tě tví lidé opustili. Nevěděl, jsi-li přítel, či nepřítel, a tak tě dovezl sem. Měls štěstí, že karavanu vedl Dongo. Jiný by tě dávno zabil. Ti moji chlapci jsou samý rváč a zloděj. Měli kruté pány, a tak nenávidí každého. Nic jim ale nelze vyčítat. Slouží spolehlivě. Oni jsou rukama, já mozkiem. O vše se dělíme rovným dílem."
"A co tu vlastně děláte?"
Capietro sraštil obočí. "Jsi přítel, ale kdo se moc ptá, moc se doví."
"Máš pravdu," souhlasil Rus. "Neříkej nic. Nic mi do toho není."
"Já se tě taky neptám, co děláš v Africe," pokračoval Ital. "Radši se napijeme!"
Rozhovor plynul a jeden přípitek střídal druhý. S přibývajícím opojením rostla zvědavost na obou stranách.
První nevydržel Capietro. To už ležely dvě prázdné láhve v rohu místnosti a třetí, čerstvě načatá, stála před nimi.
"Příteli," objal Ital hosta kolem ramen, "líbíš se mi. Dominie Capietro nemá mnoho přátel. Řídí se heslem 'Měj rád málo mužů a miluj hodně žen'." A dal se do smíchu.
"Tak se na to napijeme," navrhl Stabič. "Měj rád málo mužů a miluj hodně žen," opakoval. "To je ono!"
"Hned jsem věděl, že jsi člověk podle mého gusta," liboval si Capietro. "Tak jaképak tajnosti!"
"Tak tak," souhlasil Rus.
"Řeknu ti, proč jsem tady i s tou bandou hrdlořežů," uvolnil Ital stavidla své výmluvnosti. "Byl jsem vojákem v italské armádě. Můj pluk sídlil v Eritreji. Něco jsem řekl proti důstojníkům, někdo mě udal a zavřeli mě. Byli by mě zastřelili, ale podařilo se mi utéci do Habeše, kde sice Italy rádi nemají, ale když slyšeli, že jsem dezertér, vzali mě na milost. Po čase jsem dostal na starost výcvik vojáků jistého knížete. Naučil jsem se amharsky i jazyk Gallů. Protože jsem šel proti monarchii, zase mě někdo udal a zase mě zavřeli. Jen tak tak jsem vyvázl. Tentokrát jsem vzal s sebou své lidi. Cestou jsme se přidali k šifům. Tihle nájezdníci přepadali karavany i osamělé poutníky. Zisk byl mizivý, a tak jsme přesídlili do Ghenzi, kde kvete obchod s černou slonovinou."
"Černou slonovinou? O něčem takovém jsem nikdy neslyšel," přiznal Stabič.
Capietro se dal do smíchu. "Domorodou slonovinou," napověděl.
Rus překvapeně hvízdal. "Už rozumím. Ty jsi prostě otrokář. Ale copak ještě existuje trh s otroky?"
"Budeš asi překvapen, příteli, ale existuje spousta takových trhů. Ano, jsem otrokář. Není to zajímavé povolání pro vysokoškoláka a novináře?"
"A tobě se to líbí?"
"Nemám na vybranou. Žít se musí. Ale teď mi raději pověz, jakou 'vědeckou' činnost tu provádíš?"
"Říkejme tomu antropologie," usmál se Stabič. "Hledám jistého člověka."
"Tady v Ghenzi je spousta lidí. To jsi sem cestoval kvůli jedinému muži?"
"Ten, koho hledám, je někde jižně odtud," upřesnil Stabič.
"Snad bych ti mohl pomoci," soudil Ital. "Znám lidi, kteří v těchhle končinách něco znamenají."
Být střízlivý, Stabič by patrně mlčel, leč alkohol mu zcela rozvázal jazyk.
"Hledám Angličana, co si říká Tarzan," prozradil.
Capietro se zachmuřil. "Je to tvůj přítel?!"
"Jen bych ho moc rád viděl," opáčil Stabič. "Říkals, že je v Ghenzi?"
"Nevím, kde je. Nikdo z domorodců o něm nechce mluvit."
"Znáš ho?"
"Každý ho zná. Ale co s ním máš společného?"
"Poslali mě z Moskvy, abych se ho zbavil," přiznal Stabič.
Capietro vydechl. "To se mi ulevilo," řekl.
"Proč?" nechápal Rus.
"Bál jsem se, že jste přátelé," pokračoval Capietro. "Pak bychom nemohli být přáteli my dva. Jestli jsi přijel proto, abys ho zabil, máš mě požehnaní." Stabič byl spokojen. "Ty s ním máš také nějaké nevyřízené účty?"
"Překáží mi v obchodu s černou slonovinou," vysvětlil Capietro. "Budu se cítit bezpečněji, až tu nebude."
"Takže mi pomůžeš?" uhořel Rus hřebík na hlavičku.
"Sám se s ním do křížku nepustím. V tom se mnou nepočítej."
"Ale bez svých lidí a věcí ho nenajdu," upozornil Stabič, zjevně zklamán.
"To bude v pořádku," uklidnil ho Ital. "Stala se chyba. Napravím to. Dostaneš své věci zpátky. A pokud jde o nosiče, kdo by ti je mohl obstarat snáze než Dominie Capietro?"

Výprava lorda Passmorea postupovala stále dál na sever. Jeho nosiči kráčeli s vytrvalostí vycvičených vojáků. Před nimi šli askariové, doprovázeni předákem domorodců. Vládla tu kázeň, jíž se všichni dobrovolně podřizovali. Všichni - až na Isazu, Passmoreova sluhu a kuchaře. Isaza byl chvíli tu, chvíli tam. Smál se a tropil si žerty ze sebe i ostatních. Byl dobrým duchem výpravy a terčem všeobecného veselí. Lord Passmore, jenž měl s cestami po Africe zkušenosti na rozdávání, mu ponechával absolutní volnost. Věděl, že i takové lidi s sebou potřebuje.
Jak se tato dokonale organizovaná výprava lišila od jiné karavany, stoupající v tutéž dobu po strmých svazích Ghenzi jen několik mil odtud! Její askariové šli daleko od sebe a před nimi kráčeli dva bílí muži se svými nosiči.

"Hrome!" ulevil si první z nich. "Seš si jistě, že to má smysl? Kdybych se chtěl někam šplhat, moh sem zůstat doma a vylézt na střechu hotelu Sherman. Tam maj aspoň pořád něco fajnovýho k jídlu a pití!"

"To bys nemohl," oponoval druhý.

"Proč ne? Kdo by mi v tom zabránil?"

"Tví přátelé z policie."

"To máš pravdu. Ale neříkej jim mí přátelé! Nemám je rád! A kam to vůbec deme?"

"Chci se dostat nahoru, abych zjistil změny tlaku," vysvětlil Lafe Smith, "a prozkoumal povrch. A protože hora nejde k Mohamedovi, musí Mohamed k hoře."

"K čemu to bude dobrý?" nechápal Danny Patrick. "Dyť to nehodí ani čtvrták! To je sakra divnej kšeft!"

Lafe se dal do smíchu. V té chvíli právě přecházeli louku, již protékal potok. Kolem dokola byl les.

"Mohli bychom se tu utábořit," mnil Smith. "Můžeš jít na lov a já prozkoumám skály. Pak půjdeme dál."

"To mám za trest," soudil Danny. "Nemůžu ty kopce ani vidět!"

"Vylezu tam sám," uklidnil ho Smith. "Vrátím se brzy."

"Dobrá." souhlasil Danny. "Zůstaneme tady pod těma stromama. Hlavně se neztrat! Vem si sebou radši chlapa!"

"Nejdu přece lovit," namítl Smith. "Nepotřebuji ho."

"Tak si vem aspoň bouchačku." radil Danny, rozepínaje opasek.

"Stačí mi moje," řekl Smith.

"Tomu říkáš bouchačka? Tomuhle šidítku?"

"Větší nepotřebuji. Hledám skály, ne potíže. Pojd', Obambi," vyzval svého sluhu. Pak se počal drápat do kopce,

"Páni!" ulevil si Danny. "Už sem viděl hodně cvoků, ale takovýho eště ne! Ale stejně mám toho kluka rád!"

Otočil se a zamířil k ostatním.

Lafe vstoupil do pralesa hned za paloukem. Cesta byla namáhavá a porost stále hustší. Tu a tam se náhle zarazil a prohlížel okolí, aby vzápětí pokračoval vzhůru, drže se vytyčeného směru. Konečně stanul na vrcholku, kde se mu otevřel nádherný pohled do kaňonu. Teď se ještě dostat na druhou stranu!

Obambi, zcela vyčerpan, usedl do trávy a přemítal. Bílý bwana ztratil rozum! Proč by se jinak plahočil tak vysoko?

Vždyť spousta stejných kamenů je i dole! Až dosud si myslel, že běloši jezdí do Afriky za lovem. A kdo ne, musí být blázen!

Smith pohlédl na svého sluhu. Ne, neměl ho brát s sebou! Nepotřeboval ho, a teď viděl, jak je unaven. Hryzalo jej svědomí.

"Vrať se do tábora, Obambi," řekl nakonec chlapci. "Tady mi nejsi nic platný."

Obambi tím byl překvapen. Byl si jist, že bwana mluví z cesty. Jakkoli by se rád vrátil, nemohl pána opustit. Vstal.

"Bwana mě nepotřebuje?" divil se. "Možná že za chvíli mě bude potřebovat!"

"Ne, nebudu, Obambi," ujistil jej Smith. "Klidně jdi. Vrátím se brzy."

"Ano, bwana," řekl černoch a vydal se zpátky.

Lafe Smith počal sestupovat do kaňonu. Strž byla hlubší, než předpokládal. Pak se jal znovu drápat vzhůru. Našel tu mnoho zajímavého. Zcela zapomněl na vše kolem sebe. Čas pro něho přestal existovat.

Teprve když byl na špičce útesu, uvědomil si, že se stmívá. Brzy bude noc! Rozhodl se kaňon obejít a zkrátit si tak cestu do tábora.

Zatímco kráčel podél skalisek, padla na krajinu tma. Šel dál, ale zanedlouho zjistil, že zabloudil.

Paviáni

Nastal den. Kudu, slunce, vstalo z oblačných podušek za východními pahorky, políbilo svými paprsky celou zemi a vdechlo jí nový život. Jedny šelmy se uložily ke spánku, druhé se počaly probouzet. Tongani, pavián, vyskočil na vrcholek útesu a rozhlédl se kolem. Pod osamělou skálou hledala potravu smečka jeho soukmenovců. Vedl ji největší opičák, statný Zugaš. A s ním tu byli samci, samice s mláďaty i páry dospívajících paviánů.

Bystré oči hlídače pátraly ve všech směrech. Vtom zjistily, že se dole cosi pohnulo. Nejprve byla vidět hlava a poté celý Tarmangani. Byl dosud daleko a možná mířil opačným směrem. Strážce jej bedlivě sledoval. Nechtěl smečku burcovat zbytečně. Konečně bylo bílou opici dobře vidět. Tongani si přál, aby jeho nozdry cítily, co oči vidí. Leč vítr váł nesprávným směrem.

Opičák byl zmaten. Takového Tarmangani ještě neviděl! Byl stejně nahý jako on! Kdyby neměl bílou kůži, mohl být jedním z nich! A dokonce mu chybí hromová hůl!

Vtom zjistil, že neznámý kráčí přímo k jeho smečce.

Tarmangani o paviánech dávno věděl. Jejich pach se k němu donesl před hodnou chvílí. Viděl i opičáka na stráži.

Přesto pokračoval v cestě, našlapuje s majestátností Numy, krále zvířat.

Náhle Tongani vyskočil a zaštěkal. V té chvíli byla celá smečka na nohou. Paviáni počali pobíhat sem a tam, dodávajíc si odvahy divokými skřeky. Sotva zjistili, že vetřelec je sám a nemá hromovou hůl, hněv převládl nad strachem. Jakýsi nezvaný host je vyrušil z klidu! Několik Tongani se hned spustilo z útesu, aby vetřelce zahnal. Ten jim však kráčel neohroženě vstříc.

Vůdce smečky byl zlostí bez sebe.

"Jdi pryč!" křičel. "Jsem Zugaš! Zabijí tě!"

Cizinec se zastavil a podíval se na paviána. "Jsem Tarzan," řekl v jazyce opů. "Tarzan nepřichází zabíjet. Přichází jako přítel."

Smečkou zavládlo ticho. Všichni byli překvapeni. Ještě nikdy neslyšeli Tarmangani mluvit řečí velkých opic! Tarzana

neznali. Jeho území bylo daleko na jihu. Nadále ho považovali za nežádoucího vetřelce.

"Odejdi!" opakoval Zugaš. "Zabíjí tě!"

Tarzan se přehoupnul přes útes se stejnou lehkostí jako předtím paviáni. Byla to jeho odpověď vůdci smečky. Znal sílu paviánů a zároveň věděl, že chce-li zůstat, musí si u nich získat vážnost a úctu.

Divoce štěkajíce, paviáni ustoupili. Tarzan vyšplhal na vrchol skály, odkud viděl, jak se samice s mláďaty rozbíhají po okolí, zatímco samci se houfují, aby vzápětí vyrazili za ním. Netrvalo dlouho a ocitl se v kruhu rozlícených opičáků.

Kdyby teď zaútočili, sotva by vyvázl!

Pro normálního smrtelníka by se taková situace zdála bezvýchodnou, ne tak pro Tarzana. Znal obyvatele džungle a věděl, že bez příčiny nikoho nenapadnou. Zabíjet pro potěšení dokáže jen člověk. I tak si byl vědom případného nebezpečí. Stačilo, aby podráždil některého ze sameců, a ostatní by se na něj bez váhání vrhli. Pokud je ale nevyprovokuje, nechají ho projít. Chtěl s Tongani navázat přátelství a využít jejich znalosti zdejší krajiny.

"Řekni, Zugaši," oslovil vůdce smečky, "je ve vašem kraji hodně Tarmangani? Tarzan je na lovu zlého Tarmangani, který má s sebou Gomangani. Zabíjejí hromovými holemi. Zabíjí i Tongani. Tarzan přišel, aby je odtud vyhnal." Zugaš zavrčel a sklonil hlavu, jako by Tarzana vyzýval k souboji. Ostatní samci počali pobíhat sem a tam, mávajíce vztyčenými ohony. Brzy je napodobilo i několik mladších opičáků.

Zugaš se šklebil, pouličil oči a vrčel, aby Tarzana zastrašil. Ten jen pokrčil rameny a vykročil proti paviánům. Jeden ze sameců se mu vyhnul, druhý však zůstal stát. Tarzan věděl, že nadešel rozhodující okamžik. Stanuli těsně proti sobě. Syn divočiny vydal divoký skřek a vyrazil vpřed. Pavián se lekl a uskočil stranou. Tarzan pak prošel smečkou neohrožen. Stal se vítězem v boji, který se nekonal.

Sotva paviáni zjistili, že Tarmangani o ně nejeví zájem, ztratili chuť bojovat. Tarzan pokračoval v cestě, obcházeje obloukem samice, mláďata i dospívající jedince. Chtěl se vyhnout jakémukoli střetu. Stezka tu vedla k průrvě mezi skalami, v níž se krčila mladá paviánka s mládětem. Tarzan nyní mířil přímo k nim. A pak se stalo něco neočekávaného.

Vítr, vanoucí sem z lesa pod pahorkem, zavál k Tarzanovi pach Sheetu, leoparda. Vzápětí se ozval divoký křik paviána. Tarzan pohlédl vzhůru a spatřil mladou samici, jak s mládětem v náručí prchá před velkou kočkou. Jednal okamžitě.

Napřáhl kopí a vyrazil šelmě vstříc.

Také Tongani zaslechli volání své soukmenovkyně a vyběhli jí na pomoc. Tarzan viděl, že přijdou pozdě. Šelma již byla paviánce v patách. Rozmáchl se a vypustil oštěp, aby Sheetu alespoň zastavil. Hod vyžadoval zkušenou ruku, neboť místo, kde stál, nebylo z nejvýhodnějších.

Zugaš a ostatní samci dorazili k rozsedlině ve chvíli, kdy kopí zasáhlo šelmu do hrudi. Okamžitě zaútočili a spolu s nimi skočil po Sheetovi i Tarzan, tase dýku. Šelma se oháněla tlapami a snažila se kousat a trhat. Smrtelně zasáhla dva paviány, kteří zůstali ležet v porostu. Bílý obr však vždy unikl a zasazoval skvrnitému útočníkovi jednu ránu za druhou. Divoký boj netrval dlouho. Sheet se naposledy vztyčil na zadní, aby se zmocnil svého protivníka, leč v té chvíli mu Tarzanův nůž vnikl do srdce.

Pán džungle vstal, nakročil na mrtvolu, a obrátiv tvář k nebi, vydal vítězný skřek opiho samce.

V pralese nastalo na okamžik hrobové ticho. Paviáni strnuli. Tarzan se sklonil k Sheetovi a vytrhl mu z těla oštěp. A tehdy před ním stanul Zugaš. Již nekrčil čelo ani neštěkal.

"Tongani jsou přátelé Tarzana," oznámil.

"Tarzan je přítelem Zugašovy smečky," opakoval syn divočiny.

"Viděli jsme Tarmangani a s ním Gomangani," pokračoval opičák. "Měli hromové hole. Jsou zlí. Možná že je Tarzan hledá."

"Možná," souhlasil syn divočiny. "Kde jsou?"

"Pod skalami," odpověděl Zugaš, ukazuje tlapou kamsi k útesům na jižním okraji pohoří Ghenzi.

Velká průrva

Ranní slunce laskalo hladinu jezera Chinnereth a pohrávalo si s drobnými vlnkami, které se v jeho paprscích leskly jako hroty kopí černých bojovníků. Vůkol byl klid a mír.

Pro Barbaru Collisovou bylo vše jinak. Ta viděla jen bezednou hlubinu, znamenající smrt. Před ní kráčel Abrahám, za ní zástup Midianských - a mezi nimi šest vykonavatelů rozsudku s velkou sítí a konopným provazcem. Jak se všichni podobali svému jezeru! Navenek dobrota, leč v nitru krutost a zrada.

Rozhlédla se po svých trýznitelích a zachvěla se. "Člověka stvořil Bůh k obrazu svému," pomyslela si. "Kdo ale stvořil tyto bytosti?"

Během nekonečných týdnů, po které byla řízením Osudu nucena žít v Midianu, často přemýšlela o tom, odkud tyto lidé vlastně pocházejí. Zdálo se, že jsou společnými potomky jednoho člověka, jenž byl ohyzdný, duševně chorý a trpěl padoucníci. Jak se však mezi nimi mohl ocitnout někdo takový jako Jezabel? Dívka tvrdila, že je dítětem zdejších rodičů a že nikdo cizí do údolí nikdy nevtrhl. Tomu Barbara nemohla věřit, neboť Jezabel byla zdravá a krásná. Netušila, že tajemství leží pohřbeno v dávno zapomenutém hrobě plavovlasé otrokyně ze severu.

A jejich víra! Znovu se zachvěla. Jak podivně nakládali s Kristovým učením! Nebyli ani křesťany, jakkoli se dovolávali apoštola Pavla, ani Židy, ba dokonce ani pohany! Neuměli číst a psát. A lásku k bližnímu nahradili zlobou a krutostí. Náhle byla vytržena z myšlenek, neboť procesí dorazilo ke skalnímu ostrohu. V té chvíli jí před očima vytanul šílený obřad. Jako by se vše událo strašně dávno, byť to bylo včera. A nyní byla řada na ní!

Prorok a jeho apoštolové znovu počali odříkávat své modlitby, jež u vesničanů budily strach a podněcovaly násilí. Zastavila se uprostřed útesu. Jeho povrch byl jako zrcadlo, vyhlazen chodidly svědků i obětí nesmyslného rituálu. Jako by slyšela jejich nářek. Nekřičela však, ani neplakala. Byla rozhodnuta přijmout svůj úděl se vztyčenou hlavou.

Abrahám pokynul mladíkům, aby vystoupili z davu. Opět nesli síť a mohutný balvan, jenž měl sloužit jako závaží. Prorok zvedl ruce nad hlavu a zástup poklekl. Na jeho čele spatřila Barbara zlatovlasou Jezabel. Tvář měla zalitou slzami a oči pohaslé. Byla jediným člověkem, kdo měl s odsouzenou slitování.

"Procházel jsem se s Jehovou," řekl Abrahám.

Barbara se usmála. Jak to, že z věčných procházek se svým bohem nemá ještě puchýře?

"Ty se směješ?!" osopil se na ni Abrahám. "Ve chvíli, kdy ostatní prosí o smilování? Proč se, směješ?!"

"Protože se nebojím," odpověděla Barbara, jakkoli měla strach.

"Jak to, že se nebojíš, ženo?" nechápal stařec.

"Také já jsem se procházela s Jehovou," vysvětlila Barbara. "Řekl mi, že se nemusím bát, neboť jsi falešným prorokem!"

"Mlč!!!" zarazil ji. "Dosti kacířství! Jehova tě zanedlouho odsoudí!"

Pak se obrátil k mladíkům. "Do sítě s ní!" zavelel.

Mladíci okamžitě splnili, oč žádal. A zatímco se Barbařino tělo houpalo nad útesem, pronášel prorok svou litanii.

Barbara čekala, kdy ji konečně svrhnu do jezera.. Slyšela křik davu, propadajícího šílenství. Z kapsy vyňala kapesní nůž, svou jedinou zbraň. Bude jí ale co platný?

Apoštolové a starci neustávali v modlitbě, planouce vzrušením. Konečně byl ústy prorokovými vyřčen osudný ortel.

Barbara se zhluboka nadechla. Mladíci pustili síť a z davu se ozval zoufalý výkřik. Byla to Jezabel. A pak už Barbara cítila jen náraz o vodní hladinu, jež se nad ní vzápětí zavřela.

V téže chvíli sestupoval po příkré stěně kráteru Lafe Smith. O tragédii, jež se odehrála na břehu jezera, neměl samozřejmě nejmenší tušení. Ubíral se na protější stranu kaňonu v domnění, že tudy vede nejkratší cesta do tábora. Ač neměl od věčejška v ústech, hlad ani žízeň necítil. Kráter jej zaujal natolik, že na vše ostatní zapomněl. Dokonce nemyslel ani na vlastní bezpečnost. Proto si mohl sotva povšimnout pískové zbarveného těla šelmy a páru žlutozelených očí, které sledovaly každý jeho krok. Měl pocit naprostého bezpečí. Byl přece ozbrojen, i když jen malorážní pistolí!

Postupoval zvolna k severní stěně, uchvácen hlubokými vráskami, jež matka Příroda vryla během tisíciletí do čela skalního útesu. Lev mu byl stále v patách. Co vedlo Numu k tomu, že sledoval jeho stopu? Neměl hlad, a pak - o lidské maso nestál. Byly to zvědavost a hravost, jež ho přiměly k takovému počínání?

Muž se konečně zastavil před skalní rozsedlinou, jakoby rozčísnutou bleskem. Jaké nádherné dílo přírody! Jaká obrovská síla je musela vytvořit! Lafe Smith nemohl odtrhnout zrak. Posléze se ohlédl - a spatřil obrovského lva. Chvilí hleděli jeden na druhého. Zatímco muž byl nanejvýš překvapen. Numa jevil značný neklid.

"Velmi zajímavé," pomyslel si Smith. "Nádherný kus!" A znovu obrátil pozornost ke skalisku.

Ne, nebyl ani statečný, ani pošetilý. Byl to vědec, zcela zaujatý svou prací. O lvech toho mnoho nevěděl. I když měl proti sobě šelmu, nepředpokládal, že by ho bezdůvodně napadla. A i kdyby - měl přece pistoli!

Průrva byla poměrně široká a sahala až k vrcholu útesu. Zřejmě se kdesi otevírá do prostorné jeskyně, jež poskytne mnoho zajímavého pro další výzkum! Jak hluboko do hor vede, netušil. Doufal jen, že se posléze vrací původním směrem a má na konci východ.

S touto myšlenkou vstoupil dovnitř. Po chvíli zjistil, že soutěska se stáčí vlevo a směrem vzhůru se rozšiřuje. Proto sem vnikalo dost světla i vzduchu. Nanejvýš vzrušen svým objevem, pokračoval v cestě. Měl v úmyslu dopodrobna tento geologický zázrak probádat. Hlad, tábor i lev - to vše bylo rázem zapomenuto.

Leč Numa nesdílel tytéž pocity. Do rozsedliny vstoupil jen proto, že tak učinil člověk. Člověk, který před ním neprchá! Bylo to zvláštní, ale bylo tomu tak. Vždyť všichni ostatní vždy prchli bez rozdílu! Numa cítil, že Příroda je k němu nespravedlivá. Proč před ním utekly Pacco, zebra, či Wappi, antilopa? A proč Kota, želva, není tak rychlá jako zebra a zebra tak pomalá jako želva? Jak to, že se ho ten člověk nebojí? Nebo je v tom nějaká léčka? Numa zpozorněl. Velmi obezřele našlapoval dál. Náhle ztratil muže z dohledu. Dostal zlost a zařval.

Lafe jej uslyšel a zastavil se.

"Lev!" zvolal. "Úplně jsem na něj zapomněl!"

A pak jej napadlo, zda nevlezl do lvího doupěte. Co dělat? Může se šelma postavit s pistolí? Ať tak či onak, přiložil raději prst ke spoušti. Cítil, že návrat zpátky by byl nebezpečný. Lev se za ním asi nepustil, ale jistě číhá poblíž vchodu! Možná že když vyčká, lev odejde. A možná že dokonce najde nějaký úkryt - jeskyni či výstupek, na který by lev nedosáhl. Byl rozhodnut učinit cokoli.

Výdal se tedy dál, rozdíraje si kůži o ostré hroty skaliska. Zdálo se, že průrva nemá konce. Často se zachvěl při představě, co vše ho může potkat na každém kroku. Opíral se zády o stěnu, přidržuje se jednou rukou a druhou svíraje pistoli. Co když jej šelma náhle objeví? Možná se lekne a odejde. Ale co když ne? Neměl s podobnými zvířaty žádné zkušenosti. Jen jednou jej na poli pronásledoval býk. Ale lev není býk! A pak - tehdy byl od zvířete daleko a v dohledu byla spásná ohrada!

Proto se rozhodl raději vyhledat bezpečný úkryt či cestu ven. Postupoval vpřed, co chvíli se ohlížeje. Zdálo se mu, že lev se opravdu blíží. Musí zachovat chladnou hlavu! Nesmí chybit! A ruka se nesmí ani zachvět!

Pak si uvědomil, že dosud nikdy nestřílel. Jistě to nebude nic těžkého! Stačí zamířit a stisknout kohoutek!

Zavřel oči a zmáčkl spoušť. Lev zavrával a svezl se k zemi. Nebyl však mrtev. Smith tedy vystřelil ještě jednou.

Teprve druhá rána zvíře skolila. Smith si oddechl. Cítil, jak se chvěje. Vyňal z kapsy šátek a otřel zpoceně čelo. Konečně ho šelma přestane pronásledovat!

Všude bylo ticho. Ohlédl se - a tehdy procítl ze svého snu. V ohybu skal spatřil skutečného lva.

Ve spárech nepřitele

Pistolník Patrick byl znepokojen. Bylo již ráno a Lafe Smith se stále nevracel. Hledali jej dlouho do noci, ale marně. Ogonyo rozdělil své muže do dvojic, které propátraly okolí, po mladíkovi však nebylo nikde ani stopy.

Danny si vzal k sobě Obambiho, který z toho nebyl nikterak nadšen.

"Nezajímá mě, co ti řek," obořil se na něho Pistolník. "Neměls ho nechat vdejt samotnýho! Ted' ho pudem hledat spolu, a jestli ho nenajdeme, vrátím se bez tebe!"

"Ano, bwana," souhlasil Obambi, aniž by tušil, co tím Američan vlastně myslí. Těšilo ho jen, že si běloch nese svou zbraň sám a jemu svědilo toliko vak s potravinami a dva zásobníky s náboji. Každá ušetřená unce byla dobrá!

Danny se snažil odhadnout, kudy se Smith mohl vydat. Naposledy ho viděl severně od tábora, a tak se rozhodl, že začne hledat právě tady. Bylo horko a Pistolník byl propocený, unavený a bez nálady. Zlobil se na celou Afriku. Tahle divočina byla pro člověka z velkoměsta hotovým peklem!

"Hrome!" lálel. "Plahočím se, jak můžu, a nedostal sem se dál než jak z jedny hospody do druhé. Celý hodiny mi trvá, než urazím kus, co by taxík ujel za pár minut. Poldy tu nemaj, ale ani taxíky. A to je horší!"

"Ano, bwana," potvrdil domorodec.

"Proboha, buď zticha!" okřikl jej Danny.

Usedli ve stínu na úpatí skaliska, aby si odpočinuli a pojedli. Nedaleko odtud padaly skály dolů, tvořice strmý útes. K němu se přimykala nevelká osada, kterou však neviděli, stejně jako muže, sedícího v houští na hraně ostrohu a shlížejícího do údolí. Byl to Tarzan. Konečně objevil toho, koho hledal. Nepospíchal - čas pro něho nic neznamenal, jako pro žádnou šelmu z džungle. Byl zvyklý putovat z místa na místo. Ted' si byl konečně jist, že osada, již sledoval, je domovem nájezdníka, kvůli němuž sem vážil cestu. Jako lev, číhající na kořist, se přikrčil a čekal.

Dole ve stínu stromu seděli Capietro a Stabič. Obsluhovalo je několik otrokyň. Před sebou měli dvě láhve pálenky na povzbuzení nálady, jež se odvěra počala kamsi vytrácet. Capietro byl toho dne hašteřivější než jindy. Svou zlost si co chvíli vyléval na některém z domorodců. Stabič tomu povětšinou beze slova přihlížel.

"Měl bych se vydat na jih," rozhovořil se konečně. "Podle toho, co jsem slyšel, bude ten divoch někde tam."

"Proč s tím tak pospícháš?" divil se Ital. "Moje společnost ti nestačí?"

"Napřed práce, pak zábava, příteli," řekl Stabič.

"To je pravda," souhlasil Capietro.

"Až se budu vracet, určitě tě navštívím," slíbil Rus.

"A co když se nevrátíš?"

"Vrátím. Musím pomstít Zvereva."

"On ho zabil?"

"Ne, udělala to nějaká ženská," upřesnil Stabič, "On jen překazil Zverevovy plány, a tak nepřímě zavinil jeho smrt."

"Myslíš, že to dokážeš líp než ten před tebou?" pochyboval Capietro. "Přeji ti hodně štěstí, ale moc tomu nevěřím."

Tarzan je lev s mozkiem člověka. Je to divoch. Tady se mu nikdo neodvážá postavit na odpor."

"Musím ho dostat za každou cenu," prohlásil Stabič. "Půjde-li to, zabiji ho dřív, než pojme sebemenší podezření. A když ne, získám jeho důvěru a udělám to ve chvíli, kdy to bude nejméně očekávat."

Tarzan vše slyšel a jen se usmíval. To byl tedy onen Rus, o kterém mluvil Goloba! O tom nemohlo být pochyb!

"Uleví se mi, jestli ho dostaneš," pokračoval Capietro. "Kdyby věděl, co tu dělám, zbavil by se mě. Je to mizera, co druhému nepřeje ani dolar!"

"Klidně na něho zapomeň, příteli," vybídl jej Stabič. "Už ted' je mrtev. Dej mi několik mužů a já se vypravím na jih."

"Moji lidé už sedlají koně. Za chvíli tu budou s nosiči!" řekl Ital.

"Ať je štěstí provází," dodal Stabič. Náhle vyskočil na nohy.

"Co to bylo?" zvolal.

"Kus skály," vysvětloval Capietro. "Ale co je tohle?" A ukázal na postavu na stromě, jehož kořeny vrostly mezi dvě skaliska. Větev se pod vahou těla stále víc prohýbala, až nakonec praskla a neznámý se zřítíl kamsi mezi chatrče.

Stabič muže poznal.

"To byl on!!!" vykřikl. "Tarzan! Rychle! Ted' je náš!"

Šťěstěna bývá vrtkavá! Tarzana tentokrát zcela opustila. Stačil jediný chybný krok a půda mu počala ujíždět pod nohama. Jako kočka se nahnbl, složil ruce za záda a snažil se udržet rovnováhu. Bylo však již pozdě. Zřítíl se do koruny stromu, který tu čněl z rozsedliny. Snad by se byl zachránil, kdyby větev, na niž dopadl, nebyla příliš slabá a nezlomila se...

Danny dokončil oběd a zapálil si cigaretu, rozhlížeje se krajinou. Jako člověk z města ji viděl svými očima.

"Hrome!" ulevil si. "Tady by poldové sotva někoho našli!"

Pak se otočil na Obambiho. "Hele, hochu," ukázal na cosi živého v koruně stromu. "Co je to?"

"Muž, bwana," odpověděl Obambi. "Muž, který v noci zabil v našem táboře Simbu. Je to Tarzan z rodu Opů."

"Jak to víš?" nechápal Danny.

"Je jen jeden Tarzan, bwana," pokračoval Obambi. "Nikdo z bílých mužů nechodí polonahý."

Danny vyskočil jako pružina. Chtěl s Tarzanem promluvit. Možná že něco ví o Lafeovi! Vtom viděl, jak obr ztratil rovnováhu a zřítíl se do strže.

"Sakra, ten se rychle vypařil!" poznamenal.

"Co se stalo, bwana?" ptal se Obambi.

"To právě nevím," přiznal Pistolník. "Ale bylo to divný! Spad někam dolů. Pudu se po něm podívat. Deme!" A pokynul domorodci, aby ho následoval.

Prohlédl samopal a pak počal sestupovat na kraj útesu. Ve vesnici zatím vypukla panika. Šiftové vyrazili k místu, kam

tělo dopadlo. Za nimi běželi Stabič s Capietrem. Náhle se před jednou z chatrčí objevil hledaný Tarzan, živ a zdrav. Dopadl přímo na doškovou střechu, a to mu zachránilo život. Na okamžik všichni strnuli. První se vzpamatoval Stabič. Vytrhl revolver a namířil na Tarzana. Capietro jej však zarazil. "Počkej!!!" vykřikl. "Tady velím já!"

"Ale to je on!" bránil se Stabič.

"To vím," opáčil Capietro. "Právě proto ho potřebuji živého. Je bohatý. Dostanu za něho výkupné!"

"Kašlu na výkupné!" rozlítl se Rus. "Chci jeho smrt!"

"Počkáš, až dostanu výkupné. Pak je tvůj," rozhodl Capietro.

Tarzan zatím stál před chýší a sledoval dění kolem. Věděl, že situace je vážná. Věděl, že ho Rus chce zabít. A že pro to udělá vše. Bílý nájezdník pak se jej hodlá zmocnit v očekávání tučné odměny - a jistě též nebude váhat ani okamžik! Má vůbec naději dostat se odtud? Vběhne-li mezi ně, nebudou mocí střílet bez rizika, že by zasáhli jeden druhého. Zdálo se, že je to jediná možnost, jak uniknout. Pokud se dostane k ohradě, bude vyhráno!

Slyšel, jak Capietro udílí pokyny svým mužům. A tehdy vyrazil vpřed, vydávaje divoké skřeky, jako když se šelma vrhá po kořisti. Stabič polekaně ustoupil, zatímco Capietro dál volal na šifty, aby Tarzana lapili a svázali.

Nastala vřava. S bojovým pokřikem obklopili muži Tarzana, který tu stál s holýma rukama. Uchopil jednoho z protivníků a metl jím proti ostatním. Pak se zmocnil dalšího, a máchaje jím jako kyjem, srážel jednoho soupeře za druhým. Zatím z chatrčí vybíhali domorodci, aby byli svědky bitky. Tarzan se zvolna blížil k ohradě. Vtom jej kdosi udeřil do hlavy a vzápětí se na něho vrhl zbytek pronásledovatelů.

Z útesu sledoval celý výjev Danny Patrick.

"Asi ho už dostali," usoudil. "Je to správný chlap, a já ho v tom nemůžu nechat!"

"Ano, bwana," přitakal Obambi svým obvyklým způsobem.

Danny strhl samopal a přiložil prst ke spoušti. Zaznělo několik výstřelů, následovaných zděšenými výkřiky. Dav se rozutekl na všechny strany. Muži vybíhali z úkrytů a spěchali ke koním. Capietro a Stabič učinili totéž, takže než si Tarzan stačil uvědomit, co se děje, byli pryč.

Danny sklonil hlavu a rozhlédl se. Zůstával nadále ve střehu, připraven znovu zasáhnout. Obával se jen, aby přitom nezranil bílého obra. Viděl, jak Tarzan stojí uprostřed osady a pátrá očima po okolí, aby našel toho, kdo jej zachránil.

"Tady nahoře, brachu!" zvolal Pistolník.

Tarzan zvedl zrak a spatřil Američana. "Moment," odpověděl. "Hned jsem tam!"

Ukřižování

Když se hladina Chinnerethu nad Barbarou zavřela, vyskočila zlatovlasá Jezabel na nohy. Rozrážela dav, nešetříc apoštoly ani starce. Abrahám, který stál nedaleko, okamžitě pochopil, co má v úmyslu. Jeho snaha zabránit jí v tom byla však vedena čistě sobeckými důvody - měl pro ni totiž přichystán snad ještě horší osud než smrt ve vlnách jezera. Sotva ji uchopil za ruku, změnila se v mladou tygřici. Škrábala, kousala a kopala, snažíc se vyprostit z jeho sevření. Abrahámovi nezbylo než zavolat o pomoc. Dva muži strhli Jezabel na zem. V té chvíli pochopila, že veškerý odpor je marný.

"Vrahu!" volala na proroka. "Synu Satanův! Ať tě Jehova na místě ztrestá! Buď proklet ty i tvůj rod! Buď proklet každý, kdo je ti v tvých zločinech nápomocen!"

"Mlč, svatokrádežnice!" okřikl ji stařec. "Smiř se s Jehovou, neboť dnes skonáš na hranici. Odvedte ji do osady!" nařídil svým pochopům. "A dohlédněte, aby neutekla!"

"Oheň, nebo voda," odpověděla dívka. "Alespoň budu vysvobozena z Midianu a zbavena tyrana, jenž si říká prorok Jehovův!"

Zatímco dva muži vlekli Jezabel do vesnice, ostatní se počali mlčky rozházet. Některé ženy po ní házely kamením. Pár mužů zůstalo ležet na zemi, strženo záchvatem.

Pád do jezera Barbaru téměř omráčil. Brzy se však vzpamatovala. Byla skvělou plavkyní i potápěčkou. Proto ji neznepokojovalo, že musí setrvat delší dobu pod vodou. Měla toliko obavu, zda se nárazem o hladinu nezranila, a zda se jí podaří vyprostit ze sítě. Nelenila, chopila se kapesního nože a počala prořezávat jednotlivá oka. Pracovala kvapně, leč zátěž ji táhla stále hloub.

"Jen klid! Jen klid!" opakovala si v duchu. Nemohla si dovolit propadnout panice. To by znamenalo konec. Jezero se vskutku zdálo bezedné a oka neobyčejně pevná.

"Jen klid!" znělo jí v uších. Počala ztrácet dech. "Ještě chvíli! Vydržet!" Cítila, jak ji obestírají mrákoty.

Konečně byl otvor v síti dostatečně velký a Barbara vyplavala na hladinu.

Zástup, stojící na skále, byl v tom okamžiku naštěstí zaujat Jezabel. O tom, co se nahoře děje, Barbara nevěděla. Ihned zamířila do skrytu pod skalní převis.

Sotva vylezla na břeh, zaslechla vzrušené hlasy, mezi nimiž poznala Abraháma i svou statečnou přítelkyni. Byla na ni hrdá. Cítila, že v ní našla někoho, kdo by pro ni neváhal nasadit vlastní život. Jak byla vznešená ve svém divokém hněvu! Barbara si ji představovala, jak stojí před prorokem a vmetá mu do tváře svá obvinění. Zlaté vlasy jí přitom splývají po ramenou, oči planou, rty žhnou a tělo se chvěje.

To, co slyšela, změnilo smahem Barbařiny plány. Dosud chtěla zůstat v úkrytu do tmy a pak se pokusit o útěk. Jistě si všichni myslí, že utonula v jezeře! Mohla tedy v klidu uvažovat, jak se odtud dostat. Spolu s Jezabel často přemýšlely o tom vydat se přes útesy. Na západní straně kráteru objevily místo, kde se skalní stěna sklání směrem dovnitř. Snad právě tudy by se dalo uprchnout! Snad právě tudy vede cesta k vytoužené svobodě! Teď se ale vše změnilo. Nemohla opustit dívku, jež svou oddaností k ní ohrozila vlastní život. Jak jí ale pomoci? Nevěděla. Jen cítila, že něco udělat musí! Viděla v Midianu již dost krutostí, aby nepochybovala, že Abrahám má s dívkou nekalé úmysly. A jistě tak učiní v noci,

kdy magické rituály působily na důvěřivé vesničany nejpřesvědčivěji!

Takto uvažujíc, rozhodla se vyčkat do setmění a teprve pak se vydat do vesnice. Kdyby tak učinila dřív, skončila by patrně znovu v zajetí. Jezabel by tím nepomohla a Abrahám by měl rázem dvě oběti místo jedné.

Hlasy na skalisku utichly. Slyšela toliko jejich mizející ozvěnu. Ve stínu pod útesem bylo chladno a šaty počaly studit. A tak odplavala o něco dál, kde se mohla ohrát na slunci.

Chvilí odpočívala a pak se jala šplhat vzhůru. Cestou spatřila ženu, jež se marně snažila posadit. Ubožáčka byla očividně omámená a slabá. Bylo jasné, že se probírá z mrákot. Byli tu i další - někteří leželi nehnutě, jiní se svíjeli v křečích.

Barbara si počínala, jak nejtíšěji dovedla. Stežji ji někdo viděl! Nahoře svlékla šaty a rozprostřela je po kamenech, aby oschly. Než se slunce skrylo za kráter, byly suché. Oblékla se a usedla do porostu, čekajíc, až bude úplná tma. Pod ní šuměly vlny jezera a v dáli plály ohně. Tam žijí ti, o nichž snila Jezabel! Možná že každý z nich vypadá jako Adonis, nosí plnovous a v ruce třímá mohutný kyj. Ale ať už vyhlíží jakkoli, sotva budou horší než zdejší muži!

Když nadešla noc, vydala se k vesnici. Věděla, že ji čeká nejedno nebezpečí, a možná dokonce smrt. Kráčela známou cestou, přemýšlejí nad tím, co si předsevzala. Cítila úzkost ze samoty, tmy i nehostinné krajiny. Jezabel sice tvrdila, že šelmy se do Midianu příliš nepouštějí, leč dívčina obrazotvornost pracovala nyní na plné obrátky. Několikrát se jí zdálo, že za sebou cítí čísi dech. Daleko horší nebezpečí však měla před sebou! Horší než spáry šelem!

Vzpomněla si, jak muži, napadení lvem, vyprávěli o tom, že jeho kousnutí téměř necítily. Také ti, kdo se zabývali životem zvířat, tvrdili, že šelmy zabíjejí rychle a milosrdně. To jen člověk se dokáže radovat z utrpení někoho jiného!

Blížila se k vesnici. Rozhodla se ji obejít, a zamiřila proto k úbočí skalisek. Možná že tu někde objeví Jezabel! A snad i cestu, jak ji osvobodit!

Rozhlédla se po útesech. Vypadaly opuštěně. Vesničané se teď shromáždili kolem ohňů, aby uvařili jídlo a zároveň vykonali pravidelnou modlitbu. Jejich rituály byly prostoduché a povrchní. Více než co jiného, snažili se jeden na druhém najít něco špatného či kacířského.

Barbara byla rozhodnuta sestoupit stezkou k jeskyním. Postupovala zvolna a opatrně, tu a tam zastavujíc a rozhlížejí se kolem. Konečně dorazila až k jeskyni, v níž přebývaly s Jezabel. Doufala, že tu zlatovlasou dívku najde, byla však zklamána. Jeskyně byla prázdná. Alespoň tu mohla v bezpečí přenocovat. Ulehla na lože ze suché trávy a vydechla úlevou. Bylo jí, jako by se vrátila domů. Toto hrubé doupě, jen o málo větší než zvířecí nora, stalo se nyní dívce, vychované na zámku hraběte z Whimsey, oázou pohodlí a klidu. Bylo to stejně podivné jako její vztah k plavovlasé mučednici Jezabel. Zde se spolu učily rozumět jedna druhé. Zde se smály a zpívaly ve chvílích veselí a radosti. Zde si sdělovaly svá tajemství a sprádaly plány do budoucna. Chladné stěny staly se němými svědky zrodu jejich upřímného přátelství.

Ted' však byla Barbara sama. Kde je Jezabel? Na tuhle otázku musí najít odpověď! Vzpomněla si na Abrahámovu hrozbu. Dobře věděla, co znamená očista ohněm! Musí si pospíšet! Chce-li Jezabel zachránit, nesmí ztrácet čas! Jak ale zdolá všechny překážky? Vždyť ani neví, kde je dívka uvězněna!

Zvedla se. Ležet v jeskyni a otálet není k ničemu! Vyhlédla ven. A pak spatřila Jezabel. Stála mezi dvěma strážci, obklopena hloučkem vesničanů. Angličanka viděla, jak několik mužů vleče jakési břemeno. Co to může být? Teprve po chvíli zjistila, že jde o velký kříž!

Jeden z mužů počal hloubit uprostřed shromáždění jámu, zatímco ostatní přinášeli klestí a louče. Pak strážci srazili dívku k zemi, položili ji na kříž a spoutali. Barbaru zachvátil děs. Což ji chtějí ukřižovat?

Abrahám stál opodál, ruce sepnuté k modlitbě. Kolik v něm bylo zloby! A kolik pokrytectví! Barbara věděla, že se neštítí žádné krutosti. Věděla také, že je nyní zcela bezmocná. Přesto se rozhodla jednat. Vykřikla a pak vyběhla z jeskyně, mříc k obětišti. Byla odhodlána učinit cokoli.

Vesničané byli rázem na nohou. Barbaru hned ve tmě nepoznali, nicméně v očích měli strach. Sotva zjistili, o koho jde, nabyli dojmu, že jsou právě svědky dívčina zmrtvýchvstání.

Klestí si cestu davem, spěchala Barbara k Jezabel. Abrahám, který stál u kříže, zbledl a ustoupil o několik kroků.

"Kdo jsi?" křičel. "Co tu pohledáváš?"

"Víš dobře, kdo jsem!" opáčila Barbara. "Proč se třeseš, když nevěříš, že jsem vyslankyní Jehovovou, kterou jsi urazil a odsoudil k smrti?! Jsem tady, abych zachránila Jezabel. Jehova brzy ztrestá tebe i Midianské za vaše hříchy!"

"Nevěděl jsem, kdo jsi," kál se Abrahám. "Řekni to Jehovovi. Přimluv se za mě, ať mi odpustí. Žádej cokoli!"

"Osvobod' Jezabel!" nařídila Barbara. "A dej jí najíst a napít!"

"Pusťte tu ženu!" pobídl Abrahám své pochopy.

"Počkej!!!" ozvalo se za ním. "Procházel jsem se s Jehovou. Nepřeje si to!!!"

Všichni se otočili. Byl to apoštol Jobab.

"Rychle! Propusťte ji!" opakovala Barbara, jež v onom muži poznala jednoho z nejkrutějších lidí Midianu. Věděla, že jiskérka, kterou zažehl, hrozí plamenem.

"Počkej!!!" trval na svém Jobab. "Mluvil jsem s Jehovou. Řekl: „Spatříte zázrak zmrtvýchvstání, ale to vše je dílem ďáblovým!"

"Aleluja!" vykřikla jedna z žen. Nato se několik vesničanů vrhlo k zemi.

Abrahám stál chvíli mlčky. V očích mu blýskalo.

"Amen!" řekl konečně. "Nechť se splní vůle Jehovova, jak pravil Jobab!"

"Přineste další kříž!" zvolal apoštol. "Nechť dvě živé pochodně svítí Jehovovi na cestu do nebes! Jsou-li obě bez viny, plameny se jich netknou!"

A vyměnil si spokojený pohled s Abrahámem.

Barbařiny výhrůžky nechávaly Midianské zcela chladnými. Byl přinesen druhý kříž a Barbara se záhy ocitla vedle své

přítelkyně. Dívala se kolem sebe a mlčela. Snad v té chvíli ani necítila vůči Midianským nenávist. Nebyli víc než slepým davem, ovládaným cizí vůlí. Pak pohlédla na Jezabel.

"Neměla ses vracet," řekla dívka. "Měla jsi uprchnout!"

Barbara pokrčila rameny.

"Udělalas to pro mě," pokračovala Jezabel. "Jehova se ti odmění. Já ti mohu jen poděkovat."

"Tys udělala u jezera totéž," připomněla Barbara. "Slyšela jsem, jak ses vzepřela Abrahámovi."

"Jsi jediná, koho jsem kdy měla ráda," přiznala Jezabel. "A jediná, která asi kdy měla ráda mě. Teď se smrti nebojím!" Abrahám se modlil. Mladíci už stáli připraveni s hořícími loučemi. Míhotavé světlo plamenů tančilo po tvářích obou mučednic.

"Sbohem, Jezabel," zašeptala Barbara.

"Sbohem," odpověděla Jezabel.

Pomoc ze záhrobí

Tváří v tvář skutečnému lvu ztratil Lafe Smith všechnu klid. Nedokázal chladnokrevně vystřelit. Vše bylo jinak, než se zprvu zdálo. Lev byl blízko, a navíc byl obrovský, zatímco revolver vypadal zcela nicotně. Lafe stiskl spoušť, aniž by mířil. Sotva vyšla rána, dal se na útěk. Hnal se průrvou kamsi do neznáma. Báł se, že za nejbližším ohybem chodba skončí a on tu zůstane lvu na pospas. Slyšel kročeje tlap a v zádech cítil horký dech rozlícené šelmy. To vše však bylo jen výplodem fantazie. Ve skutečnosti se lev rozběhl opačným směrem. Kulka jej nezasáhla, jen notně vyděsila. Prchal odtud snad ještě rychleji než sám střelec.

Smith, zcela stržen svými představami, se záhy unavil a musel zastavit. Nezbylo, než aby se odevzdal osudu. Otočil se, chvěje se po celém těle - více únavou než strachy. Po chvíli se konečně uklidnil a znovu nabil pistoli. Proč se šelma neobjevuje? Ušedl na kámen a čekal. Po lvu však nebylo ani památky. Rozhlédl se jeskyní. A v tom okamžiku se opět stal zaniceným vědcem, schopným zapomenout na vše ostatní. Ten tam byl hlad i obava o vlastní bezpečnost. Průrva skýtala tolik zajímavého! Klesala tu prudce dolů a byla stále užší. Prodrat se mezi stěnami nebude snadné! Pohlédl vzhůru a zjistil, že nad ním je úzká štěrbina, kudy sem proniká slabý paprsek světla. Vyrázil vpřed, pátraje rukama kolem sebe. Cesta byla namáhavá a pomalá. A navíc za nehlubší tmy. Šel téměř poslepu. Kdykoli se pod ním mohla rozevřít propast. Pád do ní by jistě nepřežil! Byl však skalisky natolik zaujat, že pokračoval dál, nedbaje nebezpečí.

Náhle se před ním objevil úzký pruh světla. Když k němu došel, zjistil, že tu průrva končí. Poklekl na kolena a počal odhrabávat kamení a zeminu. Nakonec vyhloubil otvor, jímž se mohl protáhnout ven. Vstal a rozhlédl se kolem. Stál u dna obrovské prolákliny, ústící do údolí. Byla tu zalesněná krajina, tu a tam zvrásněná nánosy lávy. Uprostřed pak se prostíralo jezero, třpytící se v paprscích tropického slunce.

Vzrušen hleděl Lafe do krajiny, jež musela být odměnou každému cestovateli. Přestal být na okamžik geologem a kochal se krásou panenské přírody. Přitom ale nezapomněl na to, co jej sem přivedlo. Na tábor, který hledal, a lva, který možná hledal jeho.

Nedaleko místa, kde stál, spatřil osamělý strom - vhodné útočiště pro případ, že by ho lev napadl. A také místo, kde si může odpočinout a vše promyslet.

Vyšplhal tedy do koruny a ušedl na silnou větev, opřen o kmen. Strom neměl nijak husté listoví, a tak umožňoval dobrý výhled do údolí. Smith se rozhlédl. Na jižní straně kráteru spatřil cosi, co by v těchto končinách sotva čekal. Byla to osada, tvořená několika deskovými chatrčemi. Je to vůbec možné? Vesnice uprostřed vyhaslé sopky? V místech jen stěží přístupných člověku? Ne, musí se mýlit! Snad je to vše z hladu! Poprvé od chvíle, co zabloudil, jej pocítil se vši naléhavostí. Vždyť neměl déle než celý den v ústech! A nejen to - trápila jej i silná žízeň.

Nedaleko odtud bylo jezero. Ohlédl se k rozsedlině, ale lva neviděl. Seskočil tedy na zem a vydal se k vodě. Neustále se přitom držel v blízkosti nějakého stromu.

Voda byla studená a osvěžující. Když se napil, poprvé si uvědomil, jak je unaven. Únava byla silnější než hlad. Rozhodl se důkladně si před další cestou odpočinout. Ještě jednou se otočil ke skalisku, aby se přesvědčil, zda jej šelma nepronásleduje. Ne, po lvu nebylo nikde ani stopy. Ulehl tedy do trávy u břehu, nedaleko vysokého stromu. Nad hlavou mu bučel hmyz a ve větvích štěbetali ptáci. Slunce se počalo sklánět za obzor, a Lafe tvrdě usnul.

Zdálo se mu, že se k němu plíží lev. Pokusil se vstát, ale nedostávalo se mu síl. Dostal strach. Chtěl vykřiknout, leč nedokázal vydat hlásku. A pak se probudil. Posadil se, rozhlížeje se kolem. Žádný lev tu nebyl.

"Proboha!" ulevil si. "Ještě že se mi to jen zdálo!"

Pohlédl na oblohu a zjistil, že prospal celé odpoledne. Vrátil se hlad a s ním i myšlenka na vesnici. Vstal, napil se z jezera a vyrazil podél jižního okraje kráteru tam, kde snad najde přátele a nají se.

Cesta vedla většinou po břehu. Sešelfo se a bylo třeba stále větší obezřelosti. V osadě zaplály ohně. Smith nabyl dojmu, že se blíží k cíli. Konečně uviděl chatrče a vesničany, pobíhající kolem. Všichni byli běloši! A pak spatřil něco, co jej ohromilo. Ke dvěma křížům, vztyčeným uprostřed osady, byly připoutány dvě mladé dívky! V záři ohně viděl, že mají půvabné tváře. Co se to tu děje? Kdo jsou ony mučednice? Že nepatřily k vesničanům, bylo patrné na první pohled. Lafe stál jako přimrazený. Bylo zřejmé, že je svědkem jakéhosi středověkého obřadu.

Zástup se náhle rozeštoupil. Několik mužů počalo klást ke křížům suché otepi a trávu, zatímco jiní čekali připraveni se zažehnutými loučemi.

Jakýsi stařec se jal odříkávat modlitbu. Mnozí vesničané padali k zemi v divoké extázi. A pak dal zaříkavač pokyn, aby předstoupili nosiči pochodní. Smith dál nečekal. Vběhl mezi vesničany a zamířil rovnou ke křížům. Odházal haluze z hranic a s napřaženou pistolí se postavil tváří v tvář starci.

Abrahám strnul. Ta neznámá bytost byla nad jeho chápání. Mohl to být boží posel! Ale i kdyby to byl sám Jehova, byl

rozhodnut neustoupit.

"Kdo je ten neznaboh?!" zvolal. "Chopte se ho!"

"Nezbývá, než abyste střílel," ozvalo se za Lafem anglicky. "Jinak vás zabijí!"

Byla to jedna z dívek, připoutaných ke kříži. Smith byl překvapen. Kde se tu vzal člověk, hovořící jeho mateřštinou? Vtom jeden z nosičů pochodní vyběhl z davu. Smith vystřelil. Mladík vykřikl a klesl k zemi. Ostatní se zarazili a couvli. Bylo jasné, že výstřel je notně vyděsil. Smith se tedy obrátil k oběma zajatkyním, sahaje po kapesním noži. A tehdy Abrahám počal vyzývat své druhy, aby na neznámého zaútočili.

Vše bylo dílem okamžiku. Sotva Smith zbavil dívky provazů na nohou, odřízl jim pouta na zápěstích. Jezabel nebyla sama schopna pohybu, neboť na kříži strávila celé hodiny. A tak ji Smith s Barbarou museli podpírat. Ocitli se přitom zády k prorokovi, který se k nim tiše kradl. V ruce třímal dýku - krutý nástroj, pod nímž zahynula již nejedna oběť šílených obřadů. Hnán hněvem a nenávistí, chtěl sprovodit ze světa především Barbaru. Právě v ní viděl strůjce všech svých přikón a nesnází.

Nikdo z uprchlíků jej neviděl. Byl již téměř za nimi. Napřahuje nůž, chystal se k smrtící ráně. Pak ale náhle zachroptěl, vykřikl, a svíraje vlastní hrdlo, skácel se k zemi. Augustus z Efezu vstal z hrobu, aby zachránil lady Barbaru. Tehdy netušil, co vše tím způsobí...

Pistolník zasahuje

Jako velká kočka vyskočil Tarzan na ohradu, aby se na druhé straně spustil a zamířil k útesu. Snad mohl uprchnout i bránou, ale cesta přes palisádu byla kratší, a pak - synu divočiny nebyla tou nejmenší překážkou. Vždyť byl vychován opičí matkou!

Pistolník Danny zatím čekal na vrcholku skály. Za chvíli si již oba muži - tak jiní a přece si v mnohém podobní - stáli tváří v tvář. Oba byli chladnokrevní a odvážní. Každý z nich však využíval těchto svých předností jinak. Tarzan vyrostl v divočině, již byl cizí úskok či zrada. Naproti tomu Danny poznal v životě většinou jen jeho stinné stránky. Byl dítětem velkoměstské spodiny.

"Ta vaše zbraň je docela zajímavá věc," řekl Tarzan na uvítanou s úsměvem na rtech.

"Drželi si vás moc blízko těla, šéfe," odpověděl Danny.

"Myslím, že bych se jich dokázal zbavit," soudil Tarzan, "ale stejně vám děkuji. Jak jste se sem dostal?"

"Hledám svého parťáka. Tady Obambi mi řekl, že ste ten chlápek, co mě zachránil před lvem. Byl sem rád, že pro vás můžu něco udělat."

"Koho hledáte?"

"Menuje se Smith."

"Kde je?"

"Dybych to věděl, nehledal bych ho," opáčil Danny. "Vodešel sám a ztratil se. Je pryč vod včerejšího vodpoledne."

"Jak se to stalo?" chtěl vědět Tarzan. "Možná bych vám mohl pomoci."

"Vo to sem chtěl požádat," přiznal Danny. "Znám to na Madison Street, ale tady sem ztracenej jako sirotek. Vůbec nevím, kde ho hledat. Koukněte na ty kopce! Copak tady můžete někoho najít? Řeknu vám, voč de." A pak vyličil historku o Smithově zmizení.

"Byl ozbrojen?" ptal se dál Tarzan.

"Myslel si, že jo," zněla odpověď.

"Co to znamená?"

"Měl jen takovou pistolku na hraní," vysvětlil Danny. "Dyby ji na mě vytáh, klidně ho přehnu přes koleno a naplácám mu na holou."

"Třeba s ní aspoň něco uloví," namítl Tarzan. "A to je teď pro něj nejdůležitější. Nic mu nehrozí - jen hlad a zlí lidé. Kde táboříte?"

Danny ukázal k jihu. "Je to nákou míli votud."

"Vraťte se a počkejte tam na něj. Já ho půjdu hledat."

"Chci vám pomoci," nabídl se Danny. "Je to hodnej chlapec, jen trochu nepractickej."

"Sám budu rychlejší," řekl Tarzan. "Nakonec bych musel hledat i vás."

"To je fakt," připustil Danny. "Udělám, co chcete. Jak nás najdete?"

"Najdu vás," ujistil ho Tarzan. Obrátil se k Obambimu a promluvil s ním v jeho mateřštině. Pak znovu oslovil Američana.

"Vím, kde to je. Dejte si pozor na muže z nedaleké osady. Nevzdalujte se z tábora beze zbraně!"

"Co sou zač?"

"Jsou to zloději, vrazi a obchodníci s otroky."

"Sakra!" ulevil si Pistolník. "Takže galerka je i v Africe, že jo?"

"Nevím, čemu tak říkáte," opáčil Tarzan. "Ale zločinci jsou všude." Pak Američana opustil a zamířil k horám.

"Ten chlápek nemá zrovna lidi v lásce," usoudil Danny.

Když se Danny s Obambim vrátili do tábora, bylo již pozdě odpoledne. Američan cestou spěchal, aby byli na místě ještě před setměním. Jako člověk z města neměl noční džungli rád. Vždy dal přednost křiku a zpěvu domorodců před řevem lva či troubením slona.

Kdyby byl zkušeným zálesákem, hned by mu padla do oka záře ohňů, leč Danny znal toliko světlo pouličních lamp či reflektorů nákladních aut. A tak sotva mohl tušit, co se zatím v ležení událo.

"V táboře jsou bílí muži, bwana," upozornil Obambi. "A mnoho koní. Možná že naši stopu šíleného bwany a přivedli ho zpět."

"Kde vidíš bílý muže?" nevěřil Danny.
"U ohniště, bwana," odpověděl černoch.
"Už je vidím," potvrdil Pistolník. "Asi vopravdu Smithe našli. Ale kde je?"
"Možná ve svém stanu," napadlo Obambiho.
Mezitím už oba příchozí objevili v táboře. Běloši vyskočili na nohy a chopili se revolverů, následování černochy s puškami.
"Co blázníte?!" volal Danny. "To sem já a Obambi!"
Běloši jim vykročili vstříc. Jeden z nich namířil na Dannyho pistoli.
"Ruce nahoru!" zavelel.
"Voč de?" nechápal Pistolník, ale raději poslechl.
"Kde je muž z rodu Opů?"
"Kdo?! Kdo to jako má bejt?"
"Ty víš, koho myslím! Myslím Tarzana."
Danny se rozhlédl tábořem. Viděl, že cizinci mají na mušce i jeho černochy. A kde je Lafayette Smith?
"Toho vašeho Tarzana neznám," procedil skrz zuby.
"Dnes jsi s ním mluvil," upozornil muž s tváří pokrytou plnovousem. "A pak jsi po nás střílel."
"Kdo? Já?!" bránil se Danny. "To bude mejlka. Celej den sem lovil. Nic sem nechytíl a na nikoho sem nestřílel. Co tu vůbec děláte? Hrajete si na Ku-klux-klan? Jestli je to přepadení, vyklopte to hned. A pokud ne, děte po svém. A teď mě nechte. Mám hlad."
"Seberte mu zbraň!" nařídil vousáč v jazyce Gallů jednomu z domorodců. "A pistoli taky!"
Dannymu nezbylo než se podrobit. Muži odvedli Obambiho a Pistolníka vybídli, aby je následoval k ohništi.
"Kde je tvůj komplic?" začal běloch s výsledem.
"Žádnýho nemám," ujistil jej Danny.
"Tvůj předák mi prozradil, že jste dva. Jak se jmenuješ?"
"Bloom."
Capietro byl zaskočen. "Tvůj předák jmenoval Smithe a Patricka."
"Vo těch sem nikdy neslyšel," hrál Danny dál svou roli.
"Buď lže," vmísil se Stabič, "nebo je to někdo jiný."
"Dáte mi najíst?" změnil Danny téma.
"Až řekneš, kde je Tarzan."
"Tak to zůstanu vo hladu," poznamenal Danny. "Copak sem vám neřek, že vo něm nevím? Myslíte, že tu znám každou vopici ménem? Eště ste mi neřekli, co tu chcete. Jestli de vo vobchod, sem pro. Ale jinak mě to s váma nebaví."
"Neumím tak dobře anglicky," potřásl hlavou Capietro, "abych mu všechno rozuměl."
"Ani já ne," přiznal Stabič. "Ale myslím, že lže. Možná chce získat čas, dokud se nevrátí jeho kumpán s Tarzanem."
"To je možné," připustil Capietro.
"Nejlíp by bylo ho zastřelit a zmizet odtud," navrhl Stabič. "Odvedeme zajatce a odneseme výzbroj. Ráno můžeme být daleko."
"To mi připomíná starý dobrý Chicago," pomyslel si Danny. "Začíná se mi stejskat po domově."
"Kolik dáš, když tě nezabijeme?" zeptal se Capietro. "Nebo spíš - kolik za tebe zaplatí tví přátelé..."
"Moji přátelé nejsou bohatý," odpověděl Pistolník. "Ale pár tisícovek splašej. Kolik chcete?"
Capietro se zamyslel. Musí to být zámožný Američan, když si dovolil takovou výpravu!
"Sto tisíc," stanovil.
"Co tě nemá, hochu," opáčil Danny. "Tak bohatej nejsem!"
"Kolik tedy můžeš sehnat?"
"Dvacet táců," odpověděl Danny.
"Táčů?"
"Teda jako tisíc."
"To nestačí ani na výlohy, než peníze dorazí z Ameriky!" odmítl Capietro. "Dej padesát tisíc lir!"
"Lir? Co je to?"
"Lira platí v Itálii," vysvětlil Capietro. "Je to asi dvacet centů."
Danny počal v duchu počítat. Pak se usmál. Ten člověk chce vlastně sotva půlku toho, co nabídl! Přesto předstíral, že váhá.
"To je spousta babek," řekl.
"Babek? Tomu nerozumím," přiznal Capietro.
"Spousta škeblí," opravil se Danny.
"Jakých škeblí?" ptal se Capietro se zoufalým výrazem ve tváři.
"Chlapi, vy ste natvrdlý!" ztrácel Danny trpělivost. "To ví přece každý!"
"Mluv raději o dolarech," požádal Ital. "My známe jen dolary."
"Deset tisíc dolarů - to je strašně moc!" soudil Danny.
"To musíš rozhodnout sám," řekl Capietro. "Nebudu se s tebou dohadovat! Takhle smlouvat snad dovede jen Američan!"
"Začal si s tím sám!" upozornil jej Danny.
"O můj život nejde," připomněl Ital. "Ale o tvůj. Zaplatíš deset tisíc dolarů, nebo je s tebou konec. Jiná možnost není."
"Dobrá," svolil Pistolník. "Zaplatím. Ale teď bych se rád najed. Hladověj sem špatnej společník."

Capietro se Stabičem se počali radit, co dál. Rus nakonec souhlasil, že ve vesnici bude pro jeho lidi nejlepší úkryt a zároveň odtud půjde nejlépe vzdorovat Tarzanovi.
Za svitu ohňů byl tábor stržen. Nosiči naložili vše, co byli s to unést, a vydali se k osadě. Cestou karavanu střezili po zuby ozbrojení šiftové. Na útěk nemohlo být ani pomyšlení.
Pistolník nesl noční pochod velmi nelibě. Vždyť tudy musel již dvakrát! Pomyšlení, že ho čeká tatáž pout' potřetí, ho pobuřovalo. A navíc měl hlad i žízeň.
"K čertu!" láteřil. "Takhle se se slušnejma lidma nezachází! Dybych si někoho pozval já, pojede aspoň na koni! Ale já jim eště ukážu, co znamená štvát Dannyho Patricka takovou dálku pěšky!"

Útěk

Ve chvíli, kdy se Abrahám, syn Abrahámův, skácel k zemi, uprchlíci viděli, že mu z ruky vypadla obrovská dýka. Smith se zachvěl a Barbara zbledla. A pak spatřili Jobaba a ostatní, planoucí hněvem.
"Musíme rychle odtud," řekla Jezabel. "Nebo se na nás vrhnou!"
"Vaše přítelkyně ještě sama nemůže," upozornil Smith Barbaru.
"Podepřete ji z jedné strany a já z druhé," radila Barbara. "Pravou ruku si nechte volnou, abyste mohl střilet!"
"Nechte mě tady," vyzvala je Jezabel. "Budu vám jen na obtíž!"
"Nesmysl!" uklidňoval ji Smith. "Chyťte se mě kolem ramen."
"Brzy budeš moci jít sama," přidala se Barbara. "Až se ti rozproudí krev v nohou. Pojďme! Ať jsme odtud, dřív než bude pozdě!"
Podpírajíce dívku, zamířili k nejbližšímu hloučku. Jobab byl první, kdo se vzpamatoval.
"Zastavte je!" volal, snaže se vytáhnout zpod kaftanu nůž.
"Uhni!" poručil Smith a namířil na něho pistolí.
"Pomsta Jehovova tě nemine!" osopila se na starce Barbara. "A stihne každého, kdo by na nás vztáhl ruku! Nech nás projít!"
"To je dílo Satanovo!!!" hřímá Timotej, druhý apoštol. "Nenech se oklamat, Jobabe! Nenech je odejít!!!"
Hlas mu přeskakoval a celé tělo se chvělo. Pak se náhle po vzoru Abrahámově svezl do porostu. Jediný Jobab zůstal stát vzpřímen, mávaje dýkou. "Nedělám to rád, ale nelze jinak," řekl Smith a stiskl kohoutek. Apoštol byl od něho sotva pár kroků. Přesto střela minula cíl! S pistolí se muselo něco stát!
Jobab byl přesvědčen, že vyvázl zázrakem. Věřil, že jemu žádná zbraň ublížit nemůže, jakkoli předtím poslala na věčnost mladého Lámecha. Ano, Jehova je jeho štítem!
Chvíli stál bez hnutí, aby se vzápětí vrhl na Smitha. Tomu vypadla pistole z ruky a v té chvíli po něm skočilo několik dalších vesničanů. Smith byl rozhodně silný muž, ale sotva by se byl ubránil. Tady musela zasáhnout vyšší moc. A tou byla lady Barbara.
Viděla, že Smith chybil. Viděla, jak jej Midianští napadli. Nyní jsou v nebezpečí všichni tři! Pistole ležela u jejích nohou. Rychleji zvedla, namířila na Jobaba a stiskla spoušť. Vykřikl a padl k zemi. Dívka se pak otočila proti zástupu. To stačilo. Midianští se dali okamžitě na útěk, lomíce rukama.
Barbaře se najednou zatočila hlava. Nebýt Smitha, jistě by byla upadla.
"Hned budu v pořádku," omluvila se. "Bylo to strašné!"
"Byla jste velmi statečná!" řekl Smith s obdivem.
"Vy jste byl statečnější." ujistila jej Barbara. "Já jen lepší střelec!"
"Myslela jsem, že jim znovu padneme do rukou," ozvala se Jezabel. "Teď nás nechají. Alespoň do chvíle, než je některý z apoštolů znovu vyburcuje."
"Asi máte pravdu," přitakal Smith. "Jak se dostaneme z údolí?" Doufal, že existuje ještě jiná cesta než průrva mezi skalisky.
"Nevíme, kudy ven," přiznala Jezabel.
"Pak se tedy vrátíme toutéž cestou, kterou jsem sem přišel já," rozhodl Lafe.
Vyrázili z osady k jezeru Chinnereth. Postupovali mlčky. Teprve když byli od vesnice v uctivé vzdálenosti, obrátil se Smith na své společnice.
"Jak to, že neznáte cestu ven?" divil se. "Jak jste se sem vlastně dostaly?"
"Já jsem sem nikdy nepřišla," vysvětlila Jezabel. "Narodila jsem se tady!"
"Narodila?!" divil se Smith. "Pak tu žijí vaši rodiče! Pojďme za nimi! Kde je to?"
"Jdeme odtamtud," řekla Barbara. "Jezabel se narodila ve vesnici, ze které prcháme!"
"Co je s vašimi rodiči?" nechápal Smith.
"Žijí ve vesnici."
"A co vy?"
"Já jsem Angličanka," řekla Barbara.
"A jak jste se dostala do údolí?"
"Padákem," zněla překvapivá odpověď.
"Pak jste Barbara Collisová!" zvolal Smith.
"Jak to víte?" divila se dívka. "Vy jste mě hledal?"
"Ne, ale když jsem byl v Londýně, byly toho plné noviny. Všude se psalo o vašem letu a následném zmizení. A všude spousta fotografií..."
"Takže jste mě objevil náhodou," podotkla Barbara. "To je šťastná náhoda!"

"Abych řekl pravdu, zabloudil jsem," přiznal Smith. "Takže je to z bláta do louže."
"To ne," oponovala Barbara. "Zachránil jste mi život!"
"Opravdu vás chtěli upálit na kříži?" zhrozil se Smith. "Cožpak je něco takového možné ve dvacátém století?"
"Lidé z Midianu žijí o dva tisíce let pozadu," objasnila Barbara. "A pak - jsou to náboženští fanatici!"
Smithův zrak padl na Jezabel. Barbara hned věděla, nač se chce zeptat.
"Jezabel je jiná," potvrdila. "Nevím proč, ale vůbec se svým krajanům nepodobá. Prý se tu občas taková výjimka objeví."
"Mluví přece anglicky!" upozornil Smith. "Jak tedy může být stejné krve jako oni?"
"Anglicky jsem ji naučila já," znělo prosté vysvětlení.
"A ona chce odejít s vámi?"
"Ano!" ozvalo se za nimi. "Měla bych tu zůstat a nechat se zabít? Otec, matka i sestra patří k nim. Nenávidí mě! V Midianu není lásky. Jen slepá víra, jež učí nenávisť!"
Smith se dále nevyptával. Přemýšlel o tom, jaké břímě mu Osud naložil na bedra. Jemu, který se dokázal postarat stěží o sebe! Jak zaopatřit obě dívky? Dokáže to? Co když se střetnou s divokou šelmou či ještě divočejšími domorodci? Lafe Smith se zachvěl. Styděl se dívkám říci, že nevládne zbraní. Ještě nikdy se necítil tak bezmocným. Jak byl až dosud lehkomyšlný! Věděl, že bude mít spoustu těžkostí. Byl sklíčen a hněval se sám na sebe. Vyčítal si, že opustil Obambiho. Ale kdyby tak neučinil, nemohl by dívky zachránit!
Jezabel zvolna nabyla ztracených sil, takže nyní již mohla jít sama. Smith měl nyní jedinou starost - najít vchod do jeskyně. Měsíc v úplňku ozařoval údolí, a tak cesta nebyla tak těžká. Jezero jim zůstávalo po pravé ruce, sevřeno prstencem hor.
Bylo krátce po půlnoci, když Smithovi počaly docházet síly. Co chvíli zavrával.
"Jste úplně vyčerpaný," řekla Barbara.
"To bude zase dobré," lhal.
"Kdy jste naposledy jedl?"
"Měl jsem pár tabulek čokolády," odpověděl Smith. "Dnes odpoledne."
"Myslím pořádné jídlo," zdůraznila Barbara.
"Včera v poledne?" nemohl se upamatovat Smith.
"Od té doby jste na pochodu?"
"Chvilí jsem i běžel," pokusil se Smith o žert. "Honil mě lev."
"Zastavíme, abyste se prospal," rozhodla Barbara.
"Ne," nesouhlasil Smith. "To nemůžeme. Musím vás dostat z údolí do rozbřesku. Jak se rozední, máme je v patách."
"Nemyslím," soudila Jezabel. "Bojí se Midianských ze severu. A navíc máme velký náskok."
"Musíte si odpočinout!" trvala na svém Barbara.
Lafayette Smith usedl. "Bojím se, že vám nejsem k ničemu," řekl. "Nevyznám se v Africe a nejsem ani patřičně ozbrojen. Kdyby tu byl alespoň Danny..."
"Kdo je Danny?" zajímala se Barbara.
"Můj přítel."
"Ten má s Afrikou zkušenosti?"
"To ne," přiznal Lafe. Ale v jeho společnosti se člověk cítí bezpečně. A umí zacházet se zbraní. Byl tělesným strážcem jakéhosi 'Velkého Střelce'.
"Kdo je to 'Velký Střelec'?" nechápala Jezabel.
"Snad nějaký slavný lovec?" soudila Barbara.
"Ne. Byl to majitel pivovaru, který měl spoustu vlivných přátel. A zřejmě se zabýval i politikou."
"Asi by bylo dobré, kdyby tu s námi váš přítel byl, ale není tu. Takže nám raději povězte o sobě. Vždyť ani nevíme, jak se jmenujete!"
"Lafayette Smith," představil se mladík. "A kdo je tahle půvabná mladá dáma?"
"Jezabel," odpověděla Barbara.
"A dál?" ptal se Smith.
"Dál nic. Jen Jezabel. Pokud se dostaneme odtud, můžeme jí najít příjmení. Ale tady v Midianu je neužívají."
Smith ulehl do trávy, dívaje se na měsíc. Cítil, jak se mu zvolna vracejí síly. V mysli si probíral poslední události. Kolik dobrodružství pro profesora geologie! Ženy jej dosud příliš nezajímaly. Nebyl žádný puritán, jen prostě neměl čas. A nyní je ve společnosti dvou půvabných dívek! Zejména lady Barbara upoutala jeho pozornost. Jak příjemný měla hlas! A jak vytríbenou angličtinu! Přemýšlel, nač se zeptat, aby jí mohl znovu naslouchat. A jak ji má oslovovat? Lady Barbaro? Ano, zní to lépe než lady Collisová! A Jezabel? Takové archaické jméno! A s těmito myšlenkami usnul. Barbara pokynula Jezabel, aby se chovala tiše. Pak vstala a odvedla svou přítelkyni stranou.
"Musí si odpočinout," zašeptala, sotva usedly. "Bylo toho na něj moc. Pronásledoval ho lev, a měl jen tuhle malou pistoli."
"Je z tvé země?"
"Ne, ze země zvané Amerika."
"Je velmi hezký," řekla Jezabel.
"Ve srovnání s Abrahámem a Jobabem se zdají všichni krásní," odpověděla Barbara.
"Ty si nemyslíš, že je hezký?"
"Zajímá mě spíš, co dělá, než jak vypadá. Zachránil nás před vesničany - a to věru není málo."
Zlatovlasá dívka povzddechla. "Je mnohem hezčí než muži ze severního Midianu," řekla zasněně.

Barbara jí pohlédla do očí. "Jestli se nám podaří odtud dostat, čeká tě spousta nesnází."

Pak ulehla do trávy a po chvíli i ona usnula. Ani ona neměla lehký den!

Pastýř Eshbaal

Slunce svítilo Smithovi přímo do očí, když se konečně probudil. Zprvu nevěděl, kde vlastně je. Události předešlé noci mu připadaly jako sen. Pak si vzpomněl na dívky a rázem si uvědomil, co se stalo. Jak mohl na sebe vzít takovou odpovědnost? O tom, že najde soutěsku, nepochyboval. Ale co bude dál? Neměl ani tušení, kde leží jeho tábor. A všude hrozilo střetnutí se lvem. Co budou vůbec jíst? A kde si jídlo opatří?

Myšlenka na jídlo v něm probudila hlad. Vstal a vydal se k jezeru, aby se alespoň napil. Dívky byly již také vzhůru.

Seděly pospolu a dívaly se na něho.

"Dobré jitro," pozdravil. "Jdu snídat. Dáte si se mnou?"

Dívky opětovaly jeho pozdrav. Lady Barbara se usmívala. "Díky Bohu se vám vrací smysl pro humor," řekla.

"Raději bych vejce se slaninou," přiznal Smith.

"Jste opravdu Američan," opáčila dívka.

"A co vy? Dala byste si čaj a zavařeninu?"

"Snažím se na jídlo nemyslet," přiznala Barbara.

"Dejte si trochu vody z jezera," navrhl Smith. "Je velmi výživná!"

Když se dívky napily, vydali se všichni společně na další cestu. Smith šel v čele, hledaje jeskyni.

"Vím, kde to bylo," ujistěoval své společnice. Když však dorazili k místu, které určil, nebylo po průrvě ani památky.

Zdálo se, že veškeré úsilí je marné. Konečně byl Smith ochoten přiznat svou porážku.

"Nemohu to najít," svěřil se lady Barbaře.

"To nevádí," povzbudila jej dívka. "Někde to být musí. Prostě budeme hledat, dokud to nenajdeme."

"Ale to nebude snadné," upozornil Smith. "Ani nevíte, jak mě mrzí, že jsem vás zklamal."

"Nic si z toho nedělejte," omlouvala jej Barbara. "Zmýlil se může každý. Ty skály jsou jedna jako druhá."

"Je od vás hezké, že mě utěšujete, ale to nám nepomůže. Vím jen, že to bylo někde tady. Do údolí jsem přišel od západu.

Tedy odtud. Musím to najít!!! Ale je zbytečné, abyste chodily se mnou. Odpočiňte si a já budu hledat!"

"Myslím, že bude lépe, zůstaneme-li pohromadě," soudila Jezabel.

"Určitě!" potvrdila Barbara.

"Jak myslíte," souhlasil Smith. "Půjdeme na sever. Když cestou nic nenajdeme, obrátíme se na jih."

Jak procházeli podél úbočí, Smith nabýval stále pevnějšího přesvědčení, že skalní rozsedlina nemůže být daleko.

Pohled přes údolí jako by mu něco připomínal! Když vyšplhali na vrchol jednoho z pahorků, naskytl se jim nečekaný výhled.

"Co je to?" ptala se Jezabel.

"Les!" odpověděl Smith. "Když jsem vylezl z jeskyně, žádný jsem neviděl!"

Před nimi se objevil zalesněný pás, táhnoucí se až k jezeru. Budil dojem pěstěného parku. Ale Lafe Smith jeho krásu nevnímal.

"Musíme se vrátit," usoudil. "A hledat jiným směrem. Můžete mi odpustit?"

"Není co," ujistila jej Barbara. "Copak jste průvodcem Cookovy cestovní kanceláře, který se ztratil v Louvru a teď se bojí, že ho čeká výpověď?"

"Myslím, že je to ještě horší," opáčil Smith, tentokrát již s úsměvem.

"Podívejte!" zvolala Barbara. "Nějaká zvířata! Přímě u lesa! Vidíte je?"

"Ano," potvrdila Jezabel.

"Vypadá to jako srny."

"Jsou to kozy," opravila jej Jezabel. "Lidé ze severu je chovají. A tohle je jejich země."

"Můžeme jednu chytit," navrhla Barbara.

"Nedovolí nám to," namítl Smith.

"Máte přece pistoli!" upozornila Barbara.

"To je pravda," souhlasil. "Mohu jednu zastřelit."

"Snad," utrousila Barbara.

"Půjdu tam raději sám," navrhl Smith. "Všichni najednou bychom je mohli vyplašit."

"Už jste někdy chytal nějaké zvíře?"

"Ne," přiznal Lafe.

Barbara zvedla ukazováček. "Vítr vane správným směrem," řekla. "Teď jen nedělat hluk!"

Smith se spustil na všechny čtyři a pomalu se plížil ke stádu.

"Nepočíná si nejhůře," poznamenala Barbara, nespouštějíc ho z očí.

"Je krásný," dodala Jezabel.

"Pro mě jsou nyní krásnější ta milá zvířata," opáčila Barbara. "Jestli netrefí, bude zle. A on určitě netrefí!"

"Lámecha také neminul," připomněla Jezabel.

"Asi mířil na někoho jiného," doplnila Barbara.

Lafe Smith se opravdu snažil. Zvolna se blížil ke kořisti, drže se Barbařiny rady. Každá minuta mu připadala jako hodina.

Nesmí dívky zklamat! Co by si o něm lady Barbara pomyslela! Konečně byl na místě. Ještě pár stop a může zacílit!

Křovisko jej dokonale krylo. Jedno ze zvířat se přiblížilo na dostřel. Byla to malá, zavalitá samice. Jakkoli nevypadala vábně, Smith si již v duchu pochutnával na šťavnatém řízku.

Plížil se koze vstříc. Kolena měl odřená a bolelo ho za krkem. Opatrně prolezl křovím. Nevšiml si, že za samicí se krčí malé kůzle. Mládě jej uvidělo, ale zatím se ani nehnu.

Lafe sáhl po pistoli. Pak se zvedl a zamířil. Koza byla tak blízko, že ji snad nebylo možno minout. Smith se již těšil, jak složí trofej Barbaře k nohám. Stiskl kohoutek. Koza sebou trhla a pak se dala na útěk, následována zbytkem stáda. Lafe opět mířil vedle!

Než si to stačil uvědomit, cosi se mu připletlo pod nohy. Ztratil rovnováhu a svezl se do dřepu. Pohlédl pod sebe - a spatřil kůzle, vyděšenější než on sám!

"Zase minul!!!" zvolala Barbara. "Jak je to možné?"

Pastýř Eshbaal, který právě svolával své stádo, nastražil uši a zpozorněl. Co to bylo za podivný zvuk? A jak blízko! Už jednou takový slyšel, ale tehdy přicházel odjinud. Nebyl sám, koho vyděsil. Slyšeli jej i jeho soukmenovci z vesnice, již vládl Eliáš, syn Noemův.

Smith uchopil mládě, přehodil si je přes rameno a zamířil k dívkám.

"Trefil!!!" volala Jezabel. "Věděla jsem to!" A vyšla mu naproti.

Barbara jen nevěřícně kroutila hlavou.

"Neuvěřitelné!" uvítala lovce. "Přece jste jednu zasáhl!"

"Minul jsem," přiznal Smith.

"Ale jak jste ho složil?"

"Vlastně složilo ono mě," vysvětlil Lafe s úsměvem.

"Hlavně že jste něco přinesl," pochválila jej Barbara.

"Je mnohem lepší než ta, na kterou jsem mířil," řekl Smith. "Ta byla stará a tučná."

"Jak je roztomilý!" vmísila se Jezabel.

"Na to teď nesmíme myslet." namítla Barbara. "Máme přece hlad!"

"Kde ho sníme?" ptal se Smith.

"Tady," rozhodla Barbara. "Je tu všude dost dřeva. Máte zápalky?"

"Ano. Zbývá jen skoncovat s tím malíčkým. Měl jsem snad raději trefit tu starou. Připadám si jako Herodes!"

Na opačné straně lesa stál pastýř Eshbaal jako u vytržení. Stádo koz se řítilo přímo k němu!

"Ten zvuk je jistě vyděsil," uvažoval nahlas. "Nebo se stal zázrak. Celý den jsem je hledal a ony se vrátily!"

Jak probíhaly kolem, pastýř je počítal. Nedalo to příliš námahy - stádo mělo jen pár kusů. Jedno kůzle chybělo. Nezbylo než je jít hledat.

Eshbaal byl malý, podsaditý muž. Měl modré oči, plavé vlasy a plnovous. Jakkoli vyhlížel divoce, bylo v něm cosi ušlechtilého. Jeho prostý oděv z kozí kůže byl bez rukávů a dole sahal sotva ke kolenům. V ruce třímal sukovici a za pasem nesl nůž.

Když Smith kůzle zabil a stáhl, chopila se ostatního Barbara. Lafe přiznal, že kromě vajec na tvrdo ještě nikdy nic nevařil.

"A žádné vejce nemáme," dodal.

Rozkrájel maso na plátky a připravil rožen, dbaje Barbařiných pokynů.

"Jak dlouho to potrvá?" ptal se. "Mám takový hlad, že bych ho dokázal jíst syrové!"

"Sníme jen tolik, abychom se posilnili na cestu," rozhodla Barbara. "Zbytek zabalíme do kůže a vezmeme s sebou. Když budeme střídmí, vydrží nám maso na tři dny."

"Máte pravdu," potvrdil Lafe. "Jako vždy."

"Vy byste se měl ale pořádně najíst," soudila dívka. "Dlouho jste hladověl."

"I vy jste dávno nejedla," připomněl Barbaře. "Najíme se pořádně všichni. Musíme nabrat sil. Cestou snad ještě něco ulovíme."

Sotva byla pečeně hotová, lačně se na ni vrhli. Zaujati jídlem, nevšimli si, že zpoza stromu je kdosi pozoruje. Byl to pastýř Eshbaal. Jezabel poznal hned. Kdo jsou však ti dva? Jedno věděl okamžitě. Tady je jeho ztracené kůzle! Eshbaal dostal zlost. Ještě chvíli sledoval hodovníky a pak se tiše vytratil do lesa.

Když se najedli, zabalil Smith zbytek masa a pak se společně vydali na další cestu. Míjely hodiny a pátrání po jeskyni bylo stále bezvýsledné. Neviděli nic. Ani skupinu mužů, vedenou Eshbaalem, která jim byla na stopě.

"Museli jsme ji minout," mnil Smith. "Tak daleko už být nemůže."

V té chvíli netušil, jak blízko jsou vytouženého cíle.

"Budeme muset jít dále," řekla Barbara. "Nedaleko odtud je místo, které jsme objevily s Jezabel."

"Dobrá," souhlasil Lafe. "Zkusme to tedy." Pak náhle ukázal před sebe. "Podívejte!" zvolal.

"Co je to?" ptala se Jezabel.

"Myslím, že jsem za skálou spatřil muže," odpověděl Smith. "A není sám. Podívejte, kolik jich je!"

Eshbaal a jeho druzi vystoupili z úkrytu.

"Muži ze severního Midianu!!!" vykřikla Jezabel. "Jak jsou krásní!"

"Co uděláme?" ptala se Barbara. "Nesmíme se nechat chytit!"

"Zeptejme se, co chtějí," navrhl Smith. "Proč by se měli chovat nepřátelsky? Stejně bychom jim neutekli. Schovejte se za mě, kdyby byli jiného názoru."

"Raději nestřílejte!" varovala jej Barbara.

"Promiňte mi," omlouval se Smith, "že jsem tak bídný střelec. Rodiče mě k tomu nikdy nevedli. Teď vidím, že udělali

chybu. Jsem pouhý učitel. Vyznám se toliko v geologii, ne v tom, jak zabíjet."

"Nechtěla jsem vás urazit," hájila se Barbara.

Midianští byli stále blíž. Tu a tam se zastavili a radili se. Když stanuli před cizinci, jeden je oslovil.

"Kdo jste?" zeptal se. "A co tu pohledáváte?"

"Rozumíte mu?" otočil se Smith na dívky.

"Ano," odpověděly téměř současně.

"Mluví toutéž řečí jako lidé z vesnice, odkud pochází Jezabel," dodala Barbara. "Chce vědět, co jsme zač a proč jsme tady."

"Řekněte mu to, Barbaro," vyzval ji Smith.

Dívka učinila krok vpřed. "Jsme tu cizinci," vysvětlila. "Zabloudili jsme. Hledáme cestu ven."

"Tudy žádná nevede," ujistil ji muž. "Zabili jste Eshbaalovi kůzle. Za to musíte být potrestáni. Musíte s námi!"

"Měli jsme hlad," řekla Barbara. "Jestli můžeme za kůzle zaplatit, rádi tak učiníme. Nechte nás jít!"

"Musíte s námi!" opakoval muž. "Alespoň ženy. Pokud chce cizinec odejít, nebudeme mu bránit. Potřebujeme jen ženy!"

"Co říká?" chtěl vědět Smith. Barbara mu zopakovala mužova slova a mladík zavrtěl odmítavě hlavou.

"V žádném případě," pravil. "Povězte mu, že jestli nás nepustí, zabijí ho!"

Na ta slova se muži dali do smíchu.

"Co zmůže jeden proti dvaceti?" holedbal se předák. Ostatní zatím zvedli kyje a výhružně jimi mávali.

"Budete muset střílet," upozornila Barbara. "Někoho jistě zasáhnete!"

"Ať je po vašem," odpověděl Smith a vyňal pistolí.

"Ustupte!" poručila Jezabel Midianským. "Nebo zemřete!"

Smith vystřelil. Rána třesla jako šlehnutí bičem. Midianští sebou polekaně trhli, ale žádný nepadl. Předák zvedl kyj a ve chvíli, kdy se Smith chystal znovu stisknout spoušť, vyrazil mu pistolí z ruky. A pak ostatní záutočili.

Na stopě

Tarzanovi se lov vydařil. Chytil sice jen malého hlodavce, ale i jím stačil zahnat hlad. Brzy poté, co objevil stopu ztraceného Američana, padla na krajinu tma. Rozhodl se tedy vyčkat do rána. První stopa byla sotva čitelná - jen slabý otisk podpatku - ale Tarzanovi stačila. Nedaleko zachytil dokonce mužův pach. Znovu se posílil a uleh do trávy. Divoké šelmy sice nespí s otevřenýma očima, ale často se zdá, že vidí i ve spánku. Nejinak tomu bylo i u Tarzana. Seběmenší šelest jej dokázal probudit. A právě to se přihodilo i tentokrát. Zvedl hlavu a zbystřil pozornost. Pak přiložil ucho k zemi.

"Koně a jezdci," usoudil a vstal. Ještě chvíli naslouchal, zhluboka oddechuje. Jeho citlivý nos se snažil potvrdit, co zachytily uši. Usha, vítr, byl mu nápomocen. Poznal pach Tongani, paviána, který byl tak pronikavý, že téměř smazal všechny ostatní. Z dále sem zavály výpary Ivce Sabor a slona Tantora. Jako v knize četl v nich syn divočiny zprávy z džungle. Jen jedna jej však zajímala. Proč oni jezdci putují za noci? Kdo jsou zač?

Tarzan se protáhl a zvolna se vydal k místu, odkud mu vítr přinesl zvěst o vetřelcích.

Pistolník Danny klopýtal tmou. Za celých dvacet let svého života nezažil něco podobného. Jako by každý další krok měl být jeho posledním. Už dávno nebyl tak unaven! Dokonce přestal svým únoscům spílat. Okolí nevnímal a ztrácel pojem o čase. Ale každá cesta jednou končí. A tak i tato karavana stanula u cíle před branami Capietrovy vesnice. Danny byl odveden do jedné z chatrčí, kde se svezl bezvládně na zem. Sňali mu pouta, neboť věděli, že na útěk sotva pomyslí. Vzbudili jej až k jídlu. Jakmile se posilnil, znovu usnul. Před chýší zatím procházel šifta na stráž.

Tarzan sešel z útesu ve chvíli, kdy nájezdníci právě vjížděli do brány. Měsíc ozařoval jezdce i koně. Syn divočiny poznal Capietra, Stabiče i Ogonya, a viděl Američana, jak spoután klopýtá do jednoho z příbytků.

Pozorně sledoval vše, co se v osadě děje. Dobře si pamatoval chatrč, k níž vedli bílého zajatce. Viděl, jak Stabič s Capietrem notně zalévají vínem večeri. Čím více vypijí, tím lépe, pomyslel si.

Pozoruje oba kumpány, přemýšlel o tom, proč bývá tak často zvíře haněno a člověk vychvalován. Zvířata nikdy nebyla schopna podobných krutostí jako člověk!

Čekal, až vesnice ulehne ke spánku. Viděl unavené strážce, jak usedají před ohradu. Zvedl se a vyrazil k úpatí srázu. Tiše jako stín plížil se k ohradě, aniž by jej kdo zahlédl. Pak se zastavil a naslouchal, aby se přesvědčil, že nevbudil pozornost. Přál si, aby strážce byly v té chvíli u brány. Naposledy je viděl klímat u ohrady. Spí ještě?

Ať tak či onak, musel dál. Přeskočil palisádu a vběhl mezi chýše, rozhlížeje se kolem. Konečně našel tu, v níž byl vězněn bílý zajatec. Před vchodem seděl strážný s puškou na klíně a dřímá.

To Tarzanovi mařilo jeho plán. Bylo proto nutné postupovat jinak. Skryl se ve stínu, obešel chatrč a pak se k ní počal zvolna plížit porostem. Po chvíli ustal, pozoruje hlídku - jako šelma, připravující se k útoku.

Doufal, že strážný zanedlouho tvrdě usne. Šiftovi několikrát klesla brada, vždy se však znovu probral. Posléze poposedl a natáhl nohy. Vzápětí mu hlava klesla na rameno a strážce spal, hlasitě oddechuje. Tarzan vyrazil vpřed.

Musí zůstat tiše a nesmí být spatřen! Jako had Histah vrhl se na nešťastníka, aby mu v příštím okamžiku srazil vaz.

Jeho pušku položil na zem. Zvedl tělo a odnesl je do chýše. Rozhlédl se, aby zjistil, kde spí bílý zajatec. Když jej uviděl, poklekl k němu a slabě jím zatřásl. Pistolník se však neprobral. Pleskl jej tedy přes obě tváře. Konečně byl Danny vzhůru.

"Sakra!" ulevil si. "To mě nemůžete nechat spát? Copak sem vám neřek, že to výkupný dostanete?"

Tarzan se usmál. "Probudte se," zašeptal. "A žádný hluk! Přišel jsem pro vás!"

"Kdo ste?" zeptal se Danny.

"Tarzan." zněla odpověď.

"Hrome!" sykl Američan a posadil se.

"Tiše!" opakoval Tarzan.

"Samo," opáčil Pistolník a konečně vstal.

"Pojďte za mnou," vybídl jej syn divočiny. "A držte se co nejlíže. Pomohu vám přes ohradu. Až budete slézat, snažte se nedělat hluk. Je to dost vysoko."

"Vysadí mě nahoru?" ptal se Danny.

"Ano."

"Víte, kolik vážím?"

"Ne, ale na tom nezáleží. Pojďme!"

U vchodu se Tarzan zastavil a rozhlédl se. Pak vyšel ven, následován rozespálým Pistolníkem. Nejkratší cestou zamířili k palisádě. I kdyby je někdo viděl, měli dostatečný náskok. Jediné nebezpečí by znamenala střelba z pušek. Ale to bylo málo pravděpodobné.

Sotva dorazili na místo, podíval se Pistolník nahoru a zavrtěl hlavou. Že by ho ten chlapík dokázal zvednout tak vysoko?

Tarzan jej uchopil oběma rukama. "Nahore se chyt' te!" řekl. A pak mrštil Američanem vzhůru. Danny se zachytil okraje.

"Sakra!" zamručel. "Kdybych se nechyt, letím na druhou stranu!"

Když se spouštěl dolů. Tarzan již na něho čekal. Oba pak zamířili k útesu. Pomáhající jeden druhému, vyšplhali na vrcholek. Danny nebyl schopen slova. To je muž! V životě poznal mnoho siláků, leč s někým takovým se dosud nesetkal.

"Zachytil jsem stopu vašeho přítele," řekl Tarzan.

"Co ste zachytil?" divil se Danny. "Je mrtvej?"

"Ne, mám jen jeho stopu," opakoval Tarzan.

"Jasný," pochopil Pistolník. "Ale neviděl ste ho, že ne?"

"Ne. Byla příliš tma. Ráno ho najdeme."

"Jestli budu moct jít," podotkl Danny.

"Co je s vámi?"

"Mám pocit, že mi chyběj nohy vod kolen dolů," přiznal Danny. "Včera sem šel celej den pěšky."

"Ponesu vás."

"To ne!" ohradil se Pistolník. "I kdybych měl lízt po čtyřech! Nenechám se přece nosit!"

"Bude to namáhavé!" upozornil Tarzan. "Jste-li unaven, zůstaňte tady, a já se pro vás vrátím i s vaším přítelem."

"Ani nápad! Pudu starýho Smithyho hledat s váma, i kdyby mi měla slízt kůže z chodidel!"

"Sám bych byl rychlejší," namítl Tarzan.

"Žádněj strach!" uklidnil jej Danny. "Budu se vás držet jako klišť!"

"A co když se ztratíte?"

"Nechte mě jít s váma, šéfe. Mám vo toho mladýho cvoka strach!"

"Dobrá. Možná že až ho najdeme, bude jen o něco hladovější, nic víc."

"Jak ste přišel na to, že mě ty chlapi unesli?" nechápal Danny.

"Byl jsem na skále, když vás přivedli. Sám s nimi mám co do činění," vysvětlil syn divočiny.

"A co jako?" chtěl vědět Pistolník.

Tarzan jen pokrčil rameny. A tak se vydali na cestu, kráčejece mlčky. Tarzan musel obdivovat, s jakou zarputilostí přemáhá jeho společník únavu. Vysoko nahore se zastavil a vyzval Dannyho, aby si odpočinul.

"To sou nejkrásnější slova, co sem kdy slyšel," přiznal Danny, uléhaje do trávy. A za okamžik již tvrdě spal.

Tarzan se uložil opodál. S prvním rozbřeskem se probudil. Vída, že jeho společník ještě spí, vydal se k napajedlu, kde se nedávno střetl s paviány. Z jedné strany přecházelo v bažinu, plnou zvířecích otisků. A tehdy zachytil důvěrně známý pach. Rostly tu nízké keře, udržující hojnost vláhy, mnohde však nemilosrdně vysušené slunečními paprsky. Tarzan je pečlivě zkoumal očima. Věděl, že někde mezi nimi se popásá divoký kanec Horta.

Tiše se připlížil ke kraji křoviska. Stalo se tak ve chvíli, kdy se divočák vynořil z porostu, aby u napajedla uhasil žízeň.

Tarzan vyňal z toulce šíp a napjal tětívu. Protože mu vysoké houští bránilo ve střelbě, vystoupil z něho zvířeti na dohled. Divočák syna divočiny zahlédl a dal se na útěk. Střela však byla rychlejší. Zasáhla zvíře do boku. Horta se otočil a tentokrát sám vyrazil do útoku. Další tři šípy vnikly hluboko do mohutného těla. Hortovy čelisti a nozdry se zbarvily krví a z malých oček vyšlehly plameny nenávisti a hněvu. Zvíře se otočilo, aby ztrestalo toho, kdo mu způsobil tolik bolesti. Tarzan očekával jeho útok s napřaženým oštěpem, kryt hustým porostem. Ve chvíli, kdy byl Horta na dosah, proklál mu kopím srdce. Divočák byl okamžitě mrtev. Jeho krátký a nerovný boj skončil. Bez známky života klesl do bahna na okraji napajedla. Tarzan nakročil na mrtvolu a vydal divoký skřek, jímž opí samec oznamuje své vítězství. Pistolník sebou trhl a vstal. "Proboha!" zvolal. "Co to bylo?"

Rozhlédl se a zjistil, že je sám. "Asi ho to sežralo," usoudil. "Je pryč! Ale proč mě vopustil? Nevypadal na to! Ale co - už sem poznal spoustu jinejch, co mě nechali ve štychu!"

V Capietrově osadě strážé zpozorněly. "Co to bylo?" zeptal se jeden.

"Velká opice měla úspěšný lov," odpověděl druhý.

Sheeta, leopard, ucítil oba. Muže i divočáka. Stanul, otočil se a počal se vzdalovat. Pak se znovu zastavil a zavětril.

Tentokrát ucítil jiného člověka. Zdálo se, že nemá hromovou hůl. Sheeta se přikrčil a jal se plížit k místu, kde odpočíval Danny Patrick.

"Co ted?" uvažoval nahlas Pistolník. "Mám hlad, že bych jed hřebíky! Budu čekat, nebo pudu dál? Ale kam? Sem asi v

pěkný bryndě. Čert aby to vzal!"

Vstal a snažil se rozhýbat svaly. Celé tělo ho bolelo, ale cítil se odpočatý. Rozhodl se najít Tarzana, ale místo toho spatřil leoparda. A tehdy Danny Patrick, rváč a desperát, pocítil strach. Na čele mu vyrazil studený pot a vlasy na skráních se naježily. Chtěl se dát na útěk, ale nemohl. Stál jako přimrazen. Beze zbraně byl někým zcela jiným. Leopard se zastavil a upřel na Dannyho zrak. Měl z člověka strach, a proto váhal. Měl ale také hlad. Kdosi ho zahnal od kořisti, na kterou čekal celou noc. Vřel a cenil zuby.

Danny cítil, jak se mu podlamují kolena. Za leopardem se vlnila tráva, jako by se blížila ještě jedna šelma. Možná je to samice! Danny tušil neodvratný konec. Poklekl na kolena a učinil to, co již dávno ne - počal se modlit. A pak se náhle mezi stromy objevil Tarzan, nesa na ramenou divokého kance. Když viděl, co se děje, shodil úlovek a s bojovým křikem vyrazil proti Sheetovi. Leopard nahrbil hřbet a počal výhružně vrčet. Tarzan po něm skočil - a tehdy se Sheeta lekl a dal se na útěk.

Syn divočiny zdvihl kance a zamířil k Dannymu, který vše sledoval vytřeštěnými zraky.

"Proč klečíte?" zeptal se mladíka pán džungle.

"Zavazoval sem si tkaničku," vrátil se Dannymu humor, sotva cítil, že je v bezpečí.

"Tady je snídaně," shodil Tarzan kance z ramenou. "Poslužte si!"

"Vypadá to dobře," pochválil Danny. "Kdybych to dokázal jíst syrový!"

"Je to dobré," potvrdil Tarzan, aby vzápětí odkrojil kus kýty. "Vezměte si!"

"Proboha!" lekl se Pistolník.

Tarzan po něm vrhl tázavý pohled, trhaje maso zuby. "Je to poněkud tuhé," připustil. "Ale nic lepšího jsem nesehnal.

Proč nejíte? Myslel jsem, že máte hlad!"

"Já bych to vopek, šéfe," navrhl Danny.

"Klidně si rozdělte oheň," souhlasil Tarzan.

"Jasný," opáčil Danny, a o chvíli později již opékal svou porci.

"Až se najíte, vyrazíme," řekl Tarzan. Odkrojil několik kusů, jednu polovinu dal svému společníkovi a druhou zabalil do kůže.

"Vezměte si to," vybídl Dannyho. "Budete mít hlad a kdoví, kdy zase něco ulovím." Pak vyhloubil v zemi jámu a svůj díl do ní zahrabal.

"Proč to děláte?" nechápal Pistolník. "Aby nenačichlo?"

"Možná se tudy budeme vracet," vysvětlil Tarzan. "Maso do té doby změkne."

Danny mlčel. Je snad pes, aby zahrabal kost a pak se pro ni vrátil?

Tarzan brzy našel Smithovu stopu a oba se po ní vydali. Danny se nestačil divit.

"Nic nevidím," přiznal.

"Tady zachytil jeho stopu lev," řekl nato Tarzan.

"A netaháte mě za nos, že ne?" nechápal Danny. "Dyt' tu nic není!"

"Nic, co byste viděl," připustil Tarzan. "Je to tím, že jste v přírodě strávil tak málo času."

Záhy našli skalní průrvu a Tarzan zjistil, že do ní vstoupil kromě Smitha i lev.

"To pro Smithyho nevypadá dobře, co?" soudil Pistolník.

"Nevím," přiznal Tarzan. "Podívám se dovnitř a zjistím to. Mohl byste tu počkat, ale budu radši, když půjdete se mnou."

"Dobrá," souhlasil Danny. "Du za váma."

Rozsedlina byla delší, než Tarzan předpokládal. Po chvíli zjistil, že lev nezaútočil, nýbrž se vrátil zpátky. Muž však pokračoval dál. Rýhy ve stěnách jen potvrzovaly jeho domněnku.

"Ještě že lva netrefil," řekl.

Na konci jeskyně se protáhl otvorem a stanul na prahu údolí Midianu. Zatímco Danny se teprve blížil k průlezu, krácel již Tarzan k jezeru. Stopa byla zcela čitelná. Když dorazil k Chinnerethu, zjistil, že Smithovy šlépěje se mísí s otisky dvou žen. První patřily střevíčkům, jaké nosí Evropanky, druhé sandálům domorodců. A pak uviděl vesnici - jednu z osad jižního Midianu. Podobně jako před ním Smith, i on předpokládal, že by tu mohli žít přátelští lidé. Možná že Američan je jejich hostem!

Osada poutala jeho zvědavost stále víc. Rozhodl se proto navštívit ji dřív, než bude pokračovat v pátrání po zmizelém mladíkovi. Čas nehrál žádnou úlohu. Podobně jako veleopi, mezi nimiž vyrostl, nerad spěchal.

Zatímco se blížil k vesnici, docházel Danny k východu z jeskyně. Byl unaven. Přál si, aby se Tarzan vrátil - ať už se Smithem, či bez něho. Když se protáhl průrvou, byl zase sám. Po Tarzanovi nebylo nikde ani památky.

"Hrome!" ulevil si. "Kdo by to byl řek, že tak vošklivá díra vede do tak pěkného údolí! Ale kde je Tarzan?"

Hledal v porostu, jak to viděl u syna divočiny, leč stopy, po kterých se vydal, patřily některému ze zvířecích obyvatel doliny. A tak se pustil špatným směrem.

"Patří mně!"

Urostlí plavovlasí Eliášovi bojovníci snadno přemohli Lafea Smitha a jeho dvě společnice. Eliáš, syn Noemův, zvedl Smithovu zbraň a zálibně si ji prohlížel. Pak ji uložil do vaku z kozí kůže.

"Ta žena," prohlásil Eshbaal, ukazuje na Jezabel, "patří mně!"

"Jak to?" tázal se Eliáš.

"Viděl jsem ji první," odpověděl pastýř.

"Slyšelás, co řekl?" obrátila se Jezabel k Barbaře.

Dívka přikývla. Strachy byla celá bez sebe. Vždyť je tu čeká horší osud než na jihu! Ocitli se v zajetí drsných a zdravých mužů, kteří svou mužnost jistě brzy projeví!

"Chce mě!" pokračovala Jezabel. "Není to krásné?"

Barbara přeměřila svou přítelkyni přísným pohledem, ale pak si uvědomila, že Jezabel je příliš mladá a netuší, co ji čeká. Pro Jižany, zcela opanované vírou, byl vztah k ženám spíše tajemstvím. Mnohé matky dokonce neváhaly zbavit se novorozeněte, aby nebyly obviněny ze smrtelného hříchu. Ale tady na severu?

"Ubohá malá Jezabel," povzdechla Barbara.

"Co tím míníš?" nerozuměla dívka. "Což tě netěší, že mě chce tak pohledný muž?"

"Proboha, Jezabel!" ohradila se Barbara. "Víš, že jsem tvá přítelkyně! Či ne?"

"Má jediná přítelkyně," opravila ji Jezabel.

"Věř mi tedy! Musíme odtud!"

"Proč?" ptala se Jezabel. "Nejsou snad mnohem hezčí než ti na jihu?"

"Zapomeň na jejich krásu," pokračovala Barbara. "A měj na paměti, co ti říkám."

"Nemám strach," ujistila ji Jezabel.

"Díky Bohu," dodala Barbara.

Muži si zatím krátili cestu živým hovorem. Mluvili jeden přes druhého a téměř neustále. Nejednou se přitom poškorpili. V jednu chvíli zůstali o poznání za dívkami.

"Ted'!" zavelela Barbara, sotva si toho povšimla. "Ted' se nedívají!"

Zastavila se a ohlédla. Právě procházeli hustým stromovým, které jim mohlo poskytnout dobrý úkryt. Také Smith s Jezabel zůstali stát. čekající, co bude dál.

"Vpřed!" rozhodla Barbara. "Poběžíme každý sám a sejdem se pod útesem!"

Proč se měli rozdělit? To nebylo Smithovi jasné. Zdálo se mu to dokonce zbytečné. Ale protože Barbaře věřil, nic nenamítal.

Barbara vyběhla jedním, Jezabel druhým směrem. Smith se otočil a zjistil, že muži si dosud ničeho nevšimli. Chvilí váhal, kudy se má dát. Byl teď v úloze ochránce obou dívek. Jak ale svůj úkol splnit, když každá vyrazila jiným směrem?

Jezabel byla mezi svými. Pokud ji chytí, nebude jí to nikterak vadit. Ba možná že tomu bude dokonce ráda! Sotva se tu bude mít hůř než mezi fanatickými Jižany! Barbara tu byla cizí. Stejně jako on. Rozhodl se tedy chránit především ji.

Nechal proto Jezabel běžet k útesu a následoval Barbaru k jezeru.

Barbara spěchala, seč jí síly stačily. Brzy za sebou zaslechla kroky pronásledovatelů. Bezděčně vyňala kapesní nůž a otevřela jej. Věděla, že s tak nicotnou zbraní se mužům stěží ubrání. Snad by bylo lepší skoncovat se životem rovnou! Leč v žilách jí kolovala hrdá anglická krev. Ne, zůstane a bude bojovat!

Zastavila se a obrátila čelem k útočníkům, svírajíc v pravici dýku. Jako tygřice, zahnaná do úzkých!

Sotva zjistila, že tím, kdo k ní běží, je Lafe Smith, nervy jí povolily a dívka se svezla do trávy. Mladík ji dostihl a usedl vedle ní. Chvilí nebyl ani jeden schopen slova. První se vzpamatovala Barbara.

"Myslela jsem, že se rozdělíme!" řekla.

"Nemohl jsem vás nechat samotnou," hájil se Smith.

"A co Jezabel?!"

"Nemohu za oběma najednou," vysvětloval mladík. "A pak - Jezabel je tu doma."

Potřásla hlavou. "Zajetí je totéž pro obě." namítla. "A já jsem schopna se o sebe postarat lépe než ona. Nechápe, jaké nebezpečí jí hrozí!"

"Na vás víc záleží." mínil Smith. "Máte příbuzné a známé, kteří vás hledají. Jezabel má toliko nás dva."

"My tři máme důvod, abychom zůstali přáteli." řekla Barbara, "neboť nikdo jiný, jak se zdá, o naše přátelství nestojí."

"Společnost přátel bez přátel s ručením omezeným." dodal Smith s úsměvem.

"Snad bychom měli svolat správní radu a rozhodnout, co učiníme pro své koncesionáře," pokračovala Barbara v téže duchu.

"Jsem pro." řekl Smith.

"Tedy ujednáno!" zakončila Barbara.

"Musíte být unavena," změnil Smith téma. "Ale nezbývá než odtud zmizet. Určitě nás budou pronásledovat, až zjistí, co se stalo!"

"Snad bychom se měli spíš poohlédnout po nějakém úkrytu," mínila Barbara, "a vyčkat do tmy. Vrátime se k útesům, najdeme Jezabel a společně se vydáme hledat cestu odtud."

"Les je tu hrozně řídký," namítl Smith. "Ale zkusit to můžeme."

"Snad takové místo bude u jezera," poznamenala Barbara.

Chvilí šli mlčky, pohroužení do myšlenek. Nezdálo se, že by jim byl někdo v patách. To oběma zvedlo náladu.

"Myslím, že nakonec všechno dobře dopadne," soudil Smith.

"Ale za jakou cenu?" připomněla Barbara předešlé události.

"Nemyslete na to." uklidňoval ji Smith. "Udělal jste, co jste musela. Jinak by nás znovu zajali. A co by bylo dál, víme oba."

"Ale zabila jsem člověka," řekla smutně. Na mysli jí znovu vytanul mrtvý Jobab.

"I já jsem zabil." připomněl Smith. "Ale nelituji toho, jakkoli jsem dosud na nikoho nevztáhl ruku. A kdybych nebyl tak mizerný střelec, nezůstalo by jen u jednoho!"

"Je to divný svět," pokračoval po chvíli. "Vždycky jsem se pokládal za člověka, který je schopen vyřešit každý problém. Snad by tomu tak bylo někde na universitě. Ale tady jsem selhal. Chlapci, kteří chodili na střelnici, mi byli protivní. Připadalo mi, že se chtějí jen vytáhnout. Ale v poslední době bych své vzdělání za jejich střelecké umění bez váhání vyměnil!"

"Myslím, že význam střeleckého umění ve vztahu ke vzdělání poněkud přeceňujete," opáčila Barbara.

"A co třeba vaření?" pokračoval Smith. "Člověk, který si nedokáže uvařit, se může často ocitnout v nesnázích. Doufal jsem, že se jednou stanu uznávaným geologem. Ted' vím, že jsou situace, kdy by mi to nebylo nic platné. I v kraji, kde je spousta zvěře, bych zahynul hladu. Neumím ani lovit, ani vařit..."

Lady Barbara se usmála. "Myslím, že není třeba se tak podceňovat," řekla. "Ted' hlavně potřebujeme odvalu a trpělivost. Možná nejste prvotřídní střelec - ale máte něco, co tenhle nedostatek vyváží - jste statečný muž."

"To je od vás milé," poděkoval Smith. "Ale bavme se raději o něčem jiném. Musím přiznat, že jak včera ve vesnici, tak dnes před těmi chlapíky jsem měl pořádný strach."

"To jen potvrzuje, co jsem řekla," odvětila Barbara.

"Tomu nerozumím," pravil Smith.

"Inteligentní lidé si uvědomují nebezpečí rychleji než lidé hloupí. Když se někdo takový postaví problému čelem, protože to pokládá za svou povinnost, řeší jej snáz než ten, kdo si počíná bezhlavě."

"Počkejte s tou chválou," zarazil ji Smith. "Nebo tomu začnu věřit..."

"Poslouchejte!" zvolala náhle dívka. "Co to bylo?"

"Našli nás!" soudil Smith. "Pobězte! Pokusím se je zdržet!"

"Ne," odpověděla. "Zůstanu s vámi, ať se děje cokoli!"

"Prosím!" naléhal.

"K ničemu by to nevedlo," přesvědčovala jej. "Stejně by mě dostali a vaše oběť by byla zbytečná. Můžeme se vzdát a doufat, že je přesvědčíme, aby nás pustili, nebo se pokusit o útěk v noci."

"Bude lépe, když mě poslechnete," trval na svém. "Já na ně počkám. Nedovolím, aby se vás zmocnili, aniž bych se o něco pokusil. Pokud najdete cestu ven, nečekejte na mě! Udělejte, prosím, co říkám."

Jeho hlas zněl rozhodně a přesvědčivě.

Rozběhla se tedy k Chinnerethu, ale pak se zastavila a otočila. K Smithovi se v té chvíli blížili tři muži. Jeden z nich po něm vrhl kyjem. Zbraň mu dopadla k nohám. Barbara viděla, jak se shýbá a zvedá ji. A pak se objevili další pronásledovatelé. Smith zamával sukovicí a sám zaútočil. Jeho výpad byl tak nečekaný, že muže zaskočil. Rozpráhl se a nejbližšího srazil k zemi. Vzápětí však po něm skočili ostatní a Američan zmizel pod přívalem jejich těl.

Barbara cítila, že nemůže opustit člověka, který se kvůli ní pustil do tak nerovného boje. A tak, než ho Midianští spoutali, stála opět po jeho boku.

"Nemohla jsem jinak," řekla, když je odváděli. "Myslela jsem, že vás zabijí, a nemohla jsem vám pomoci. Bylo to hrozné! Musela jsem za vámi!!!"

Podíval se jí do očí. "To je dobře," zašeptal.

Mladík a dívka

Danny Patrick byl unaven a bez nálady. Už několik hodin šel Tarzanovi po stopě, ale stále bez výsledku. "Dál nejdu, dokud se nenapiju." rozhodl. "Mám v krku, jako bych žvejkal bavlnu."

Stočil tedy kroky k jezeru, jehož hladina se leskla v odpoledním slunci. I kdyby bylo sebekrásnější. Pistolníka ted' jeho půvaby nechávaly zcela netečným. Jediné, nač myslel, bylo zahnat žízeň.

Cesta vedla mezi balvany, které sem kdysi spadaly z vrcholu kráteru. Danny musel našlapovat velmi opatrně a být neustále ve střehu. Proklínal Afriku i tohle zpropadené údolí. Za jedním z ohybů se náhle zastavil, neskrývaje údiv.

"Hrome!" ulevil si. "To je ženská!"

Přímo proti němu kráčela zlatovlasá dívka, oděná do šatu z hrubé tkaniny. Také ona jej uviděla a zůstala stát.

"Kdo jsi?" zeptala se s úsměvem. Danny jí však nerozuměl - řeč Midianských mu byla cizí.

"To sem musel až do Afriky, abych viděl něco takového," rozumoval. "Seš pěkná holka!"

"Jsem ráda, že se ti líbím," opáčila dívka, tentokrát anglicky.

"Sakra, ty mluvíš jako já!" zvolal překvapeně Pistolník. "Vodkud seš?"

"Z Midianu," odpověděla Jezabel.

"Vo takový víšce sem nikdy neslyšel." přiznal Danny. "Co tu děláš?"

"Čekám na lady Barbaru a pana Smithe," vysvětlila dívka.

"Smithe? Jakýho Smithe?"

"Je to velmi hezký muž."

"Tak to není ten, kterýho hledám," usoudil Pistolník. "A co tu dělá ta tvoje lady Barbara?"

"Je to moje přítelkyně. V Midianu nás chtěli zabít, ale pan Smith nás zachránil. Je velmi statečný."

"Já věděl, že to není von," řekl Danny. "I když ten, co ho hledám, není špatnej chlap. Ten by sotva zachránil sám sebe. Je geolog."

"A kdo jsi ty?" zeptala se Jezabel.

"Říkej mi Danny, zlato."

"Nejmenuji se Zlato," upozornila dívka. "Jmenuji se Jezabel."

"Jezabel! To je pěkný jméno! Vypadáš jako Zlatovláska z pohádky."

"Jsem Jezabel. Škoda, že ty nejsi Pistolník!"

"Pistolník?!" zbystřil Danny pozornost. "Co víš vo Pistolníkovi, zlato?"

"Nejmenuji se Zlato. Jmenuji se..."

"Dobrá, Belly," přerušil ji Američan.

"Nejsem Belly, jsem..."

"Já vím, zlato. Ale kdo ti řek vo Pistolníkovi? Klidně to vyklop!"

"Vyklop?" nechápala Jezabel. "Nerozumím ti. Tvoje angličtina je jiná než ta, kterou mě učila lady Barbara."
"Jasný. Je americká," vysvětlil Danny.
"Ale je angličtině podobná, že?"
"To je." souhlasil Pistolník. "Rozdíl je v tom, že my Anglánům rozumíme, ale voni nám ne. Sou asi hluchý!"
"Nejsou," ujistila jej Jezabel. "Lady Barbara je Angličanka a slyší dobře."
Danny se prohrábl v kšticí. "Myslel sem to vobrazně," řekl. "Jako že sou natvrdlý. Hluchý mluvěj rukama. Natvrdlý nic nechápu."
"Ach tak," přikývla dívka.
"Tak kdo ti řek vo Pistolníkovi?" opakoval Danny svou otázku.
"Pan Smith. Říkal, že Pistolník je jeho přítel. Myslela jsem, že jsi to ty a že ho hledáš."
"Co eště víš?" pokračoval Danny ve výslechu.
"To je všechno." řekla Jezabel.
"A kde je starej Smithy?"
"Toho neznám."
"Ale říkalas, že jo!"
"Smithy, to je americky Smith?" konečně pochopila dívka. "Ale není starý."
"No dobře. Kde je?"
"Zajali nás Seveřané. Podařilo se nám uprchnout. Šli jsme každý sám. Ale máme se sejít pod útesy."
"Víš co? Pudem spolu za Smithym, co ty na to?" navrhl Danny.
"To bude hezké. Pistolníku."
"Říkej mi Danny."
"Ano, Danny."
"Nikdy bych nevěřil, že mám tak hezký jméno! Teprve až dyž sem ho slyšel vod tebe. A co kdybysme se eště před cestou napili? Mám jazyk na vestě! A pak pudem za Smithym!"
"I já mám žízeň," souhlasila dívka. "Ani nevíš, jak jsem ráda, Danny."
"Proč jako?"
"Protože jsi se mnou," zněla odpověď.
"Hrome. Jezabel, ty to bereš hákem!"
"Nerozumím."
"To nic. Aspoň mi pověz, proč seš ráda."
"Protože se s tebou cítím bezpečně. Pan Smith to o tobě také říkal."
"Vážně?" podivil se Danny. "Ale to říkáš proto, že potřebuješ vochranu. Já sám tě moc nebavím, co?"
"Líbíš se mi," řekla Jezabel upřímně. "Jsi hezký."
"Jen mě nehoupej. Vím, jak vypadám! Nejsem ani hezkej, ani milej."
Jezabel neodpověděla. A tak kráčeli k jezeru mlčky. Co se v té chvíli děje za lesem, nevěděli.
Když uhasili žízeň, rozhodl Danny, že si před další cestou odpočinou.
"Rád bych věděl, jak daleko dokáže dospělej chlap jít pěšky," uvažoval nahlas. "Já sem už úplně vyřízenej."
Jezabel ani tentokrát nerozuměla. Danny už nedopověděl, neboť právě tvrdě usnul.
Dívka se na něho upřeně dívala. V duchu jej srovnávala se všemi muži, které dosud poznala. A ono srovnání vyznívalo pro Američana více než příznivě.
Horké slunce páliło. Jeho žár a únava záhy zmohly i dívku. Ulehla vedle Dannyho a brzy i ona usnula.
Danny nespal dlouho. Bylo příliš horko. Posadil se a rozhlédl kolem. Jeho zrak se zalíbením spočinul na zlatovlasém stvoření s líbeznou tváří.
"Je vopravdu pěkná," poznamenal. "Už sem viděl spoustu hezkejš holk, ale žádná se jí nevyrovná. Ta by na Bowl Mich pobláznila kdekoho! To by mě zajímalo, kde leží ten její Midian. Jestli sou tam všechny holky jako vona, pak je to místo pro mě!"
Vzal dívku za rameno a jemně jí zatřásl.
"Myslím, že bysme měli vypadnout," řekl. "Takhle tu dámu a starýho Smithyho nechytne!"
Jezabel usedla. "Tys mě vylekal!" postěžovala si. "Už jsem se bála, že je to někdo cizí."
"Proč? Něco se ti zdálo?"
"Co je to vypadnout?"
"No jako vyrazit za Smithym a tou tvojí Barbarou."
"Už rozumím," přitakala Jezabel.
Na útesech nebylo po hledaných ani stopy. Jezabel navrhovala, aby ještě chvíli pokračovali na jih. Tam měl být východ z Midianu.
"Jak ses dostal do údolí. Danny?" zeptala se.
"Prolez sem skálou," odpověděl Danny.
"Stejně se sem dostal i pan Smith," usoudila Jezabel. "Myslíš, že ji najdeš?"
"Samo. Právě tam dème."
Chýlilo se k večeru, když Danny otvor ve skalách skutečně našel. Ani Barbara, ani Smith však nikde nebyli. Mladík a dívka usedli, aby se poradili, co dál.
"Možná tudy prošli, když sme si dávali dvacet." přemýšlel Danny nahlas.
"Dávali dvacet?"
"Jako když sme spali," vysvětlil Danny. "Teď votud vypadnem a podíváme se po nich."

"Ale co když nevyšli ven?"

"Tak se vrátíme. Já myslím, že museli vyjít. Vidíš tu stopu?" A ukázal na jeden z otisků. "Brzy budu lepší stopař než Tarzan!"

"Ráda bych věděla, co je na druhé straně útesů," řekla Jezabel. "Vždycky jsem se tam chtěla podívat."

"Moc tam toho neuvidíš," soudil Pistolník. "Jen samou krajinu. Nejsou tam ani stánky s hamburgerama, ani výčepy piva!"

"Co je to?"

"Něco jako vobčerstvovací stanice."

"Nerozumím ti."

"Zlato, tobě je těžký něco vysvětlovat," opáčil Danny. "Copak sem profesor? Radši pudem a prolezem tou dírou. Pod' za mnou!"

Zatímco Dannymu se chůze po kamenitém dnu průrvy silně zajídala, Jezabel byla plna očekávání. Celý život snila o tom, co je na druhé straně útesů. A teď se jí měl její sen konečně naplnit. Lidé z vesnice říkali, že je to místo plné kacířů a každý, kdo tam vstoupí, skončí v plamenech pekelných. Ale Jezabel tomu nevěřila. Představovala si ráj na zemi, kde rostou stromy a květiny a zurčí horské potoky. Lidé jsou tu veselí a každý den si zpívají. Nemohla se již dočkat, až to vše uvidí na vlastní oči.

Když dorazili na konec jeskyně, spatřila kopce a pod nimi hluboké lesy.

"Danny," zašeptala, "je to tak krásné!"

"Jediný, co je tu krásný, si ty," opáčil Pistolník.

Dívka na něho upřela své blankytně modré oči. "Myslíš, že jsem hezká?"

"To bych řekl!" potvrdil.

"A myslíš, že jsem až moc hezká?" pokračovala Jezabel.

"Tomu nerozumím."

"Lady Barbara to říkala."

"Asi měla pravdu, zlato."

"Tobě se líbí říkat mi Zlato, že?"

"Je to takový vosobnějšší," vysvětlil Danny. "A dobře se to pamatuje."

"Danny, máš mě rád?"

Pistolník se usmál. "Eště sem neviděl holku jako ty. Dáváš mi zabrat. Seš vlastně takový velký dítě."

"Nejsem dítě," namítla.

"Nechme toho. Radši si vodpočinem. Mám toho plný zuby."

"Mám hlad," oznámila Jezabel.

Danny se usmál. "Vy ženský ste pořád hladový!"

"Naposledy jsem se trochu najedla, když pan Smith ulovil kůzle. Zbytek jsme vzali s sebou, ale když nás přepadli, asi jsme ho ztratili."

"Jsem to prázdná hlava!" vzpomněl si náhle Danny a vyňal z torny několik zabalených kusů masa. "Táhnu to s sebou celej den a úplně sem na to zapomněl."

"Co to je?"

"Byl to divočák," vysvětlil Danny. Pak se počal shánět po suchých větvích. Jezabel mu pomáhala. Bylo jich málo, ale k opečení masa to stačilo. Oba byli přípravou jídla tak zaujati, že si ani nevšimli tří jezdců, kteří se zastavili na kraji horského hřebenu a pozorovali je.

"Je to jako doma v kuchyni, co?" liboval si Danny.

"Doma v kuchyni?"

"No, jako když si kluk narazí holku a sou spolu na hromádce. A my eště ke všemu nemusíme mejt nádobí."

"Co to je, když si kluk narazí holku?"

"To je..." dostal ze sebe Danny. Snad poprvé v životě se červenal. "To je, že se vemou."

"Myslím, že být s někým je hezké," řekla dívka.

"Taky by se mi to líbilo," připustil Danny. "S tebou, zlato."

Nespouštěl ji z očí.

"Seš správná holka," pokračoval. "Takovou sem eště neviděl."

Zapomněl v té chvíli, co dělá, a porce se mu svezla z rožně do ohně.

"Nevypadá zrovna nejlip," usmál se. "Ale já nejsem žádný labužník."

"Podívej!" přerušila jej Jezabel. "Jedou sem nějakí muži a jsou celí černí. A na jakých podivných zvířatech to sedí! Danny, bojím se!"

Pistolník se otočil a v mžiku byl na nohou. Stačil jediný pohled a věděl, o koho jde.

"Rychle pryč!" zvolal. "Vem nohy na ramena a uteč do jeskyně! Na těch herkách tě nechytanou!"

Šiftové byli již velmi blízko. Když zjistili, že jsou prozrazeni, pobídli koně do cvalu. Jezabel stála u ohně a hleděla před sebe. Nikdy by Dannyho neopustila!

Pistolník se ohlédl a viděl, že dívka stojí za ním.

"Proboha, uteč!" opakoval. "Sou to drsný hoši! Já je znám!"

V příští chvíli šiftové zaútočili. Snažili se Dannyho zasáhnout pažbami ručnic. Pistolník prvnímu uhnul a strhl jej ze sedla. Chopil se jeho pušky a vyskočil na nohy. Mezitím jej však napadli zbylí dva a jeden z nich ho udeřil do hlavy. Jezabel viděla, jak padá k zemi, krvácející z ošklivé rány. Rozběhla se k němu, ale jeden z nájezdníků ji chytil a zvedl do sedla před sebe. Pak všichni tři odeválali, zatímco Danny ležel v trávě bez známky života.

V Eliášově vesnici

Když se Tarzan blížil k osadě, neunikl pohledu stráží, a tak než vešel, byly chatrče prázdné a vesničané poschovávání po jeskyních. Abrahám je vybízel k útoku na vetřelce, jehož podivný oděv a zbraně budily strach. Sotva Tarzan došel na úpatí kopce, počali po něm alespoň házet kamením.

Pán džungle pohlédl vzhůru. Nehnul přitom ani brvou. O úmyslech domorodců nepochyboval. Vesnici navštívil toliko ze zvědavosti. Věděl, že Smith tu už není. Chtěl poznat zdejší lidi a jejich zvyky. Teď však ztratil o tyto končiny zájem. Otočil se a zamířil zpátky k jezeru Chinnereth, kde opustil stopy Smitha a obou dívek. Nepospíchal. Zastavil se a uhasil žízeň. Pak pojedl několik soust kančího masa a uleh k odpočinku.

V osadě zatím Abrahám, syn Abrahámu, děkoval Jehovovi za záchranu před neznámou bytostí. Samozřejmě že přitom neopomněl připomenout své zásluhy.

A co se dělo s Barbarou a Smithem? Poté, co znovu padli do zajetí, byla naděje na útěk pramalá. Pod dohledem stráží byli odvedeni do vesnice proroka Eliáše, syna Noemova.

Dívka byla zdrcena. Smith by ji byl rád utěšil, ale nevěděl jak.

"Nemyslím, že by nám ublížili," řekl. "Vždyť jsme neudělali víc, než zabili jedno kůzle. Zeptám se jich, kolik za ně chtějí. Zaplatím cokoli. Snad nám pak dají pokoj."

"A čím chcete zaplatit?"

"Mám peníze," ujistil ji Smith.

"A k čemu jim budou?"

"Koupí si novou kozu."

"Tihle lidé nevědí o penězích zhola nic," upozornila dívka. "Nemají pro ně žádnou cenu."

"Na to jsem nepomyslel," přiznal Smith. "Dám jim tedy svou pistoli."

"Tu už přece mají!"

"Ale je moje! Musí mi ji vrátit!"

Barbara kroutila hlavou. "Nejsou to civilizovaní lidé, aby se řídili zákony, jaké známe my. Tady vládnou zcela jiné zvyky."

"Už jednou jsme uprchli," připomněl Smith, "tak proč by se nám to nemělo podařit podruhé?"

"Ano, je to naše jediná naděje!" potvrdila Barbara.

Vesnice, kam vstoupili, byla větší než ta na jihu. Vedle hliněných chatrčí tu byla i kamenná stavení. Všude bylo čisto a útulno.

Karavanu přišla uvítat spousta vesničanů. Nikde ani známky znetvoření či nemoci! Všichni vyhlíželi zdravě a normálně. Mnozí byli dokonce hezcí. Měli světlé vlasy a modré oči. Bylo věru s podivem, že pocházeli z téhož rodu jako Abrahám! Ale bylo tomu tak!

Ženy a děti se tlačily dopředu. Zvědavci se tísnilo kolem stráží. Snažili se zajatců alespoň dotknout. Jejich vzezření a oděv pro ně byly čímsi zcela novým. Mluvili týmhž jazykem jako Jižané. Barbara jim většinou rozuměla. Nezdálo se, že jí chtějí ublížit. Nevypadali nelítostně - jen jejich víra a zvyklosti jim velely vypořádat se s cizím vetřelcem.

Ve vesnici byli Smith s Barbarou od sebe odloučení. Dívku odvedli do jedné a mladíka do druhé chatrče.

Žena, které Barbaru svěřili, byla pohledná a přívětivá. Připomínala Jezabel. A nešetřila slovem.

"Jsi nejpodivnější Jižanka, jakou jsem kdy viděla," řekla úvodem. "Ani ten muž jim není podobný. Máte jiné vlasy i oděv."

"Nejsem z Midianu," vysvětlila Barbara.

"To není možné," nevěřila žena. "Tady jsou jen lidé z Midianu! Sem ani odtud žádná cesta nevede. Říká se, že za útesy žijí nějakí lidé, ale spíš to jsou démoni. Nejsi-li z Midianu, jsi jedním z nich! Ale já myslím, že jsi z Midianu."

"Jsme ze země za útesy," pokračovala Barbara. "A nechceme víc, než se tam vrátit."

"Eliáš vás nenechá odejít," soudila žena. "Udělá s vámi to, co se všemi z jihu."

"Co to znamená?"

"Muži jsou zabíjeni jako kacíři a ženy se stávají otrokyněmi. Já jsem také otrokyně. A byla jí i moje matka. Pocházela z jihu. Byla velmi krásná. Otec ji unesl. Tím ji vlastně zachránil, neboť Jižané krásné ženy zabíjejí. My jsme jiní. Zabíjíme jen nemocné a ty, kdo jsou v moci zlých démonů, kteří vládnou na jihu. Máš v sobě také takového démona?"

"Nejsem z Midianu!!!" opakovala Barbara.

Žena jen pohodila hlavou. "Jestli tomu Eliáš uvěří, je s tebou konec!"

"Jak to?"

"Eliáš je přesvědčen, že za útesy žijí démoni. Nejsi-li z jihu, pak tě bude pokládat za démona. A zabije tě! Já něčemu podobnému nevěřím. Říká se také, že svět kolem Midianu obývají andělé. Jsi snad anděl?"

"Nejsem démon," zněla odpověď.

"Pak jsi Jižanka, nebo anděl," trvala na svém žena.

"Nejsem z jihu."

"Pak jsi anděl. A je-li tomu tak, musíš to dokázat!"

"A jak?"

"Uděláš zázrak."

Barbara povzddechla.

"Ten muž je také anděl?"

"Ne."

"Eliáš ho pokládá za Midiana a nechá ho zabít."

"Proč zabijíte Jižany?"

"Jsou to bezbožníci!"

"Vždyť se stále jen modlí! Proč je máte za kacíře?"

"Trvají na tom, že Pavel byl černovlasý. My víme, že jeho vlasy byly světlé! Kdysi jsme byli jeden národ. Ale černovlasí se rozhodli pozabíjet světlé vlasy. A tak světlé vlasy uprchli na druhý břeh jezera. Od té doby se zabíjejí vzájemně. Myslíš, že Pavel měl světlé vlasy?"

"Nepochybně," přitakala Barbara.

"To je dobře," řekla žena.

V té chvíli vstoupil muž a vyzval Barbaru, aby šla s ním. Dívka uposlechla a vyšla z chatrče, následována otrokyní.

Před kamenným příbytkem je uvítal sám Eliáš, obklopen svými stařešiny. Po jeho boku stál Lafe Smith.

Prorok byl muž středního věku, zavalité postavy. Jeho tvář zdobil plavý plnovous. Stejně jako ostatní vesničané byl oděn do šatu z koží kůže. Na krku se mu houpala Smithova pistole.

"Tento muž nemluví," otočil se k Barbaře. "Vydává jen jakési zvuky, které nedávají žádný smysl!"

"Nerozumí řeči Midianských," vysvětlila Barbara.

..Musí jí rozumět!" opáčil Eliáš. "Každý jí rozumí!"

"Není z Midianu," řekla Barbara.

"Pak je to démon!" usoudil Eliáš.

"Možná, že je to anděl," opravila jej dívka. "Věří, že Pavel měl světlé vlasy."

Na ta slova svolal Eliáš své stařešiny.

"Co to všechno znamená?" zeptal se Smith.

"Řekla jsem jim, že věříte, že Pavel byl světlé vlasy."

"Proč?"

"Protože tomu věří i oni."

"A kdo je Pavel?"

"Je dávno mrtev."

"Kdo to byl?"

"Obávám se, že jste příliš nestudoval historii."

"Myslíte toho apoštola?" konečně pochopil Smith. "Co s tím mají společného jeho vlasy?"

"Nic. Stačí věřit, že byly světlé. Zachrání vám to život."

"To je nesmysl!"

"Ovšem, ale ne pro toho, kdo tomu věří. Víte, že jste dokonce pokládán za anděla?"

"Cože?! Proboha kým?"

"Eliášem. Dokud tomu věří, jsme v bezpečí. Jako posel nebes můžete orodovat i za mě."

"Rád," řekl Smith. "Ostatně, můžete jim tvrdit cokoli."

"A o to jde, ne?" usmála se.

Zatímco jejich hovor plynul, radil se Eliáš se svými mudrci. Z chatrče bylo slyšet vzrušené hlasy.

"Zdá se, že se rádi poslouchají," poznamenal Smith.

"Myslím, že muži mluví vždycky víc než ženy," dodala Barbara.

"Možná je to způsob sebeobrany," zakončil Smith.

"Už jdou!" zvolala dívka, sotva spatřila Eliáše u vchodu do chýše. Doprovázen svými apoštoly, předstoupil prorok před shromáždění a pokynem ruky je utišil.

"S pomocí Jehovovou," začal, "jsme hledali odpověď na otázku, kdo je tento muž. Jedni se domnívají, že pochází z jihu, druzí, že je andělem. On sám věří, že Pavel byl světlé vlasy. To znamená, že není ani kacířem, ani Jižanem. Ale co když je to démon, který to vše tvrdí jen proto, aby nás oklamal? Kde je pravda? Já, prorok Eliáš, syn Noemův, jsem ji odhalil.

Tento muž není andělem. Nemá perutě!"

Dav odpověděl souhlasným "Amen".

"Je to démon! A proto zemře!"

Barbara byla bledá a rty se jí chvěly. Bylo to poprvé, co ji Smith viděl tak vyděšenou.

"Co říkal?" zeptal se. "Chtějí vám ublížit?"

"Ne, jde o vás! Musíte uprchnout!"

"Ale jak?"

"To nevím," přiznala dívka. "Nevím! Je jen jediný způsob. Pokusit se o to hned. Je skoro tma. Nebudou to čekat.

Upoutám jejich pozornost a vy se zatím ztratíte v lese!"

"Ne," nesouhlasil Smith. "Buď půjdeme spolu, nebo zůstanu!"

"Prosím!" naléhala Barbara. "Nebo bude pozdě!"

Eliáš se poradil s jedním z mudrců a znovu se ujal slova.

"Z vůle Jehovovy bude tento muž podroben zkoušce. Výkopejte hrob! Je-li andělem, vstane z mrtvých!"

"Proboha, utečte!!!" zvolala Barbara.

"Co mají v úmyslu?"

"Pohřbít vás zaživa!"

"Co udělají s vámi?"

"Stanou se otrokyní."

Muži počali hloubit jámu, používající holí a lopat. Eliáš stál uprostřed rady starších a mlčky je pozoroval. Pohrával si přitom s podivnou trofejí, jejíž tajemství by rád odhalil.

Barbara naléhala na Smithe, aby uprchl, ten však trval na svém.

"Musíte se mnou," řekl. "Myslím, že když vyrazíme společně, máme naději."

Z lesní temnoty sledoval dění ve vesnici pár šedých očí. Zvolna, jako šelma, plížil se pán džungle k chatrčím.

Smith uchopil Barbaru za ruku, a než se vesničané vzpamatovali, proběhl s ní zástupem až na konec osady. Teprve za hodnou chvíli se ozval Eliášův výkřik a všichni jako jeden muž vyrazili za uprchlíky. Tarzan vše sledoval ze stínu jedné z chýší. Pojednou byl ve vesnici sám.

Smith běžel jako o překot, svíraje pevně dívčinu ruku. V patách byl mu první z pronásledovatelů. Všude kolem byla tma. Po chvíli Lafe odbočil stranou. Věděl, že pokud se jim podaří zmizet v lese, mají vyhráno. Náhle zakopl a strhl dívku s sebou. Než se zvedli, byli Midianští u nich. Smith nejbližšího z nich srazil pěstí, ale pak se na něho vrhli ostatní a spoutali jej.

Oba zajatci byli odvedeni zpět do vesnice. Midianští se ještě jednou shromáždili, aby byli svědky krutého obřadu. Dva siláci odvěkli Smithe k okraji jámy. Eliáš spustil litanii a dav poklekl. Pak syn Noemův ustal, jako by jej cosi zaujalo.

Byla to znovu Smithova pistole. Snad je to nějaký zázračný talisman! Ale co když je to zbraň?

Strhl ji z krku a sevřel v dlaně.

"Co je to?" zeptal se Barbary.

"Zbraň," potvrdila dívka. "Zacházej s ní opatrně, nebo někoho zabiješ!"

"Jak zabíjí?" chtěl vědět prorok.

"Co říká?" vmísil se Smith.

"Ptá se, jak zabíjí pistole."

Smithovi bleskla hlavou spásná myšlenka.

"Řekněte mu, že mu to ukáží."

Eliáš však nebyl tak prostoduchý. "Mohl by zabít mě!" namítl.

"Nesvěřím vám ji," vysvětlila Smithovi Barbara. "Boj se, že ho zabijete!"

"To bych také udělal," potvrdil Američan.

"Přiměj ho," vyzval Eliáš dívku, "ať mi vysvětlí, jak ta věc zabíjí."

"Ať dělá vše, co mu řeknete," odtušil Smith, sotva mu dívka přetlumočila prorokovo přání.

"Nejdřív ať uchopí pistoli a přiloží prst ke spoušti."

Muž beze slova učinil, k čemu byl vyzván.

"Teď musí přiložit hlaveň k oku, aby viděl, jak pistole pracuje," zněla další rada.

"Nic nevidím!" zlobil se prorok. "Uvnitř je tma!"

"Ať stiskne spoušť, a uvidí světlo."

"Ale to je vražda," poznamenala Barbara.

"Ne, to je válka," opravil ji Smith. "A my jsme ji nevyhlásili. Jen tak máme naději."

Barbara se rychle vzpamatovala. "Neuvidíš nic, dokud nestiskneš ten malý váleček," řekla Eliášovi.

"A co se stane?"

"Uvnitř se rozsvítí světlo," odpověděla dívka.

Eliáš znovu přiložil ústí hlavně k oku. Pak stiskl spoušť. Ozval se výstřel a prorok padl mrtev k zemi.

Smith se snažil vyprostit ze sevření strážců, to však nepovolovalo. Chvilí bylo ticho. Ale sotva vesničané zjistili, že

Eliáš byl zabit kouzlem zlého démona, vypukla panika. A pak se stalo něco neočekávaného.

Z prorokova příbytku kdosi vyběhl. Muž, jakého dosud neviděli - bílý obr s tělem samý sval, hřívou plavých vlasů a šedýma očima, blýskajícíma hněvem. Oděn byl toliko do bederního pásu.

Američan Tarzana zprvu nepoznal. Věděl jen, že ten muž je na jejich straně. Proto se bez váhání pustil po jeho boku do boje.

Jeden z Midianských uchopil Barbaru za ruku s úmyslem odvléci ji odtud. Smith spěchal dříve rychle na pomoc. Srazil jejího uchvatitele právě v okamžiku, kdy Tarzan namířil pistolí na svého protivníka, který jej ohrožoval kyjem. Další výstřel vyvolal v Midianských záchvat bezuzdného strachu. Rozutekli se do všech stran, zoufale hledající spásný úkryt.

"Rychle!" volal Tarzan na Smithe. "Vezměte dívku a utečte, dřív než se vzpamatují! Přijdu za vámi! Tudy!" A ukázal k lesu.

Ledva uprchlíci zmizeli ve tmě, dal se na ústup i Tarzan. Pistoli držel tak, aby ji vesničané odevšad dobře viděli. Věděl, že se jí bojí. Když byl konečně v bezpečí, vydal se svým chráněncům po stopě.

Tři z pěti

Jakkoli byla Jezabel vyděšena při pohledu na černé jezdce a podivná zvířata, na kterých seděli, cítila především hluboký zármutek. Myslela jen na to, jak utéci a vrátit se k Pistolníkovi. Ze všech sil se snažila osvobodit. Jako kočka rvala se s mužem, který ji držel před sebou v sedle, leč marně. Nakonec se jezdec rozzlobil a udeřil ji. Tehdy pochopila, že veškerý odpor je zbytečný. Nezbylo než vyčkat a sílu nahradit chytrostí.

Vesnice nájezdníků nebyla daleko. Za pár okamžiků již vjížděli do brány, sevřené z obou stran ohradou. Obdivné výkřiky, vítající krásnou zajatkyňi, přilákaly také Stabiče a Capietra.

"Koho to ti mizerové zase přivezli?" hněval se Ital.

"Vypadá to na mladou ženu," upřesnil Rus.

"Je to tak!" potvrdil Capietro, když šiftové dorazili až k nim. "Budeme mít společnost. Co za ni chcete?" obrátil se k nájezdníkům.

"Tolik, co dostane náčelník," zněla odpověď.

"Kde jste ji našli?"

"Cestou zpátky nedaleko vesnice. Byl s ní muž."

"Proč jste nepřivedli i jeho?"

"Postavil se nám na odpor, a tak jsme ho museli zabít," řekl nájezdník.

"Dobře jste udělali," pochválil jej Capietro. "Tahle má větší cenu! Pojd' sem, děvče! Zvedni hlavu, ať ti vidím do tváře! Neboj se! Když budeš hodná, poznáš, jaký je Dominie Capietro gentleman!"

"Asi nerozumí italsky," napadlo Stabiče.

"Máš pravdu. Zkusím to anglicky," souhlasil Capietro.

Jezabel pohlédla na Stabiče. Snad by to mohl být přítel! Jeho tvář však nevěstila nic dobrého.

"Je krásná," poznamenal Rus.

"Ty ses do ní nějak rychle zamiloval," zarazil jej Capietro. "Chceš ji koupit?"

"Kolik?"

"Přátelé nesmlouvají," pravil Ital. "Počkej, už to mám!"

Vzal Jezabel za ruku a vedl ji do chýše. Stabič šel za nimi, netuše, oč jde.

"Proč jste mě sem přivedli?" zeptala se dívka. "Nic jsem vám neudělala. Nechte mě vrátit se k Dannymu! Je zraněn!"

"Nežije," řekl Capietro. "Ale neplač, maličká. Teď budeš mít za něho nás dva. Brzy zapomeneš. Ženy zapominají rychle."

"Nikdy na něho nezapomenu!" zvolala Jezabel. "Chci k němu zpátky! Možná že není mrtev!" A dala se znovu do pláče. Stabič ji měřil dychtivým pohledem. Její mládí a krása v něm probudily ďábla. Nemyslel na nic jiného, než jak se jí zmocnit.

"Neplač," konejšil ji. "Jsem tvůj přítel. Všechno bude zase dobré!" Tón jeho hlasu oživil ztracenou naději.

Jezabel zvedla zrak. "Jste-li můj přítel, vezmete mě k Dannymu," řekla.

"Později," lhal Stabič, obraceje se na Capietra. "Kolik?"

"Přece ji nejlepšímu příteli nebudu prodávat," opáčil Ital. "Napijeme se a já ti vysvětlím svůj plán."

Usedli a přihnuli si z láhve, jež se povalovala po zemi.

"Sedni si," vyzval Capietro dívku. Pak sáhl do špinavé torny a vyňal balíček ohmataných karet.

"Zahrajeme si o ni," řekl a počal míchat. "Kdo vyhraje, toho bude!"

"Napijme se na to!" souhlasil Stabič. "Pět her. Kdo vyhraje tři, může si ji vzít."

Stabič vyhrál první hru. Jezabel oba muže pozorovala, nechápajíc, oč jde. Tušila, že to, co se tu odehrává, s ní nějak souvisí, jen nevěděla jak. Snad vyhraje ten mladší! Vždyť tvrdil, že je její přítel! Snad ho přesvědčí, aby ji odvedl k Dannymu!

Přemýšlela, jaká zvláštní voda je v láhvi. Zjistila, že čím víc muži pijí, tím podivnější je jejich chování. Křičeli jeden přes druhého a co chvíli udeřili kartami o příkrývku. Když se jeden smál, druhý se mračil. Plivali na podlahu a podivně chrčeli.

Capietro vyhrál druhou a třetí hru. Stabič měl zlost, ale snažil se ovládat. Dokonce se zdálo, že vystřízlivěl.

"Bude moje!" prohlásil Ital, sotva srovnal karty.

"Nikdy ji nedostaneš!" odsekl Stabič.

"Že ne?"

"Vyhraji zbylé dvě hry!" byl si jist Stabič.

Ital se dal do smíchu. "Uvidíme! Napijme se na to!" A přiložil láhev k ústům, aby ji vzápětí podal soupeři.

"Nebudu už pít," rozhodl Stabič.

"Zdá se, že ztrácíš klid," opáčil Capietro. "Bojiš se, že prohraješ! Sapristi! Budu mít kořalku i ženskou!"

"Hraj!!!" vykřikl Stabič.

"Nějak s tím pospícháš," ohradil se Capietro.

"Vyhrál jsem," řekl Rus, položiv karty. Capietro znovu zamíchal. "Poslední hra," zavrčel Rus.

Hráli nyní mlčky. Jedna za druhou padaly karty na špinavou příkrývku.

Dívka tomu všemu přihlížela s očima široce rozevřenýma. Cítila napětí, jen netušila, co je jeho příčinou. Ubohá malá Jezabel!

Náhle Capietro vyskočil.

"Vyhrál jsem!!!" zvolal. "Pojd', kamaráde, a připij mi na vítězství!"

Rus vyhověl, tvář se nevraživě. Pak beze slova vrátil láhev. Neuměl prohrávat.

Ital dopil a obrátil se k dívce. "Pojd' sem, miláčku," řekl opilým hlasem. "Dej mi pusu!"

"Nech ji na pokoji!" zahřměl Stabič. "Nevidíš, že se tě bojí?"

"Copak jsem nevyhrál?" bránil se Capietro.

"Dej ty pracky pryč!" nevydržel Stabič. "Podle práva je moje!"

"Jak to?!"

"Podváděl jsi. Viděl jsem to!"

"Lžeš!!!" vybuchl Ital a skočil Rusovi po krku.

Stabič uhnul a vzápětí sám zaútočil. Oba byli opilí. Sotva se drželi na nohou. Ale rvali se jako zvířata. Jezabel mlčky přihlížela. Kdyby se nebála černých mužů venku, měla by teď tu nejlepší příležitost k útěku.

Stabič se pokoušel sáhnout do kabátu. Konečně se mu to podařilo - v ruce držel dýku! Capietro o tom neměl ani tušení. Stáli nyní uprostřed chatrče v pevném sevření, lapající po dechu a nabírajíce sil.

Rus zvolna sjížděl rukou po protivníkových zádech. Jezabel to viděla, ale strach jí bránil cokoli udělat. Viděla, jak ostří

dýky proniká Italovým tělem. Capietro zachroptěl a svezl se k zemi mrtev. Jeho vrah se nad ním sklonil s úsměvem na rtech. Pak pohlédl ke vchodu, kde od stropu visel špinavý cár látky, nahrazující dveře, a úsměv se mu z tváře rázem vytratil. Uvědomil si, že venku číhá tlupa hrdlořezů, kterým zabil náčelníka! Dostal strach. Představil si, co všechno s ním udělají, až se dopátrají toho, co provedl.

"Vy jste ho zabil!" zvolala Jezabel.

"Mlč!" vyštěkl Stabič. "Chceš umřít? Jestli na to přijdou, zabijí nás oba!"

"Nic jsem neudělala." bránila se dívka.

"Stejně nás zabijí! Jsou jako zvířata!"

Odtáhl mrtvolu do rohu chatrče a přikryl ji haldou svršků.

"Teď tu zůstaň a buď zticha, dokud se nevrátím," nařídil dívce. "Jestli je vyplašíš, zabijí tě dřív, než to udělají oni!"

Chvilí něco hledal v koutě. Konečně našel svůj revolver, pás s náboji a pušku.

"Až se vrátím, vyrazíme." upozornil a vyšel ven. Spěchal k místu, kde byli uvázáni koně. Postávalo tu několik černochů.

"Kde je předák?" zeptal se. Nikdo však nerozuměl anglicky. Snažil se tedy naznačit rukama, že chce osedlat dva koně.

Jen kroutili hlavami.

Konečně se objevil předák. Ten anglicky rozuměl, a tak mu Stabič vysvětlil, oč žádá. Předák však váhal. Chtěl vědět, co tomu říká bílý náčelník.

"Sám mě pro ně poslal." lhal Rus. "Je unaven. Moc pil."

Zdálo se, že předák pochopil. "Kdo jde s tebou?" ptal se.

Nyní váhal Stabič. Snad bude lépe říci pravdu. Vždyť dívku stejně všichni uvidí!

"Ta dívka," odpověděl.

"Náčelník to nařídil?" nevěřil předák.

"Ano. Dívka si myslí, že běloch není mrtev. Mám ho najít."

"Vezmeš s sebou muže?"

"Ne. Stačím na to sám. Dívka se tvých lidí bojí."

Předák konečně přikývl. "Je ale mrtev!"

"Uvidíme!" opáčil Stabič, aby vzápětí zamířil s oběma koňmi ke Capietrovu příbytku. Předák šel s ním a Stabič se trásl strachy. Co když ten chlap bude chtít dovnitř? Stabič připravil revolver. Jenže vystřelit znamená vyburcovat ostatní!

Ne, bude si muset poradit jinak!

Před chatrčí se zastavil.

"Počkej tady," vyzval předáka.

"Proč?"

"Dívka se tě bojí. Až tě uvidí, bude si myslet, že ji podvádíme, a odmítne se mnou jít. A náčelníkovi na tom muži záleží.

Slíbil jsem, že žádný černoch s námi nepojede."

Předák chvíli váhal. Pak pokrčil rameny a zamířil zpátky k ohradě.

"Řekni strážím, ať otevřou!" dodal Stabič.

Sotva se černoch vzdálil, zavolal na dívku. "Všechno je připraveno. Podej mi pušku a pojď za mnou!"

Dívka hleděla na koně s nedůvěrou. Představa, že na jednom z nich pojede, ji děsila.

"Nedokáží to!" řekla.

"Musíš to dokázat." opáčil Stabič. "Jinak tě zabijí. Povedu i tvého koně. Pospěš si!"

Zvedl ji do sedla a ukázal, jak vložit nohy do třmenů a sevřít otěže. Pak nasadil oběma koním ohlávky a vedl je k bráně.

Černoši je mlčky pozorovali. Sotva vyjeli z vesnice, jejich stíny se prodloužily a záhy je pohltila tma tropické noci.

Procitnutí

Danny Patrick otevřel oči a pohlédl na oblohu. Zvolna nabýval vědomí, jen cítil palčivou bolest hlavy. Zvedl ruku a sáhl si na temeno. Co to je? Podíval se na svou dlaň a viděl, že je celá od krve.

"Sakra!" procedil skrz zuby. "Dostali mě!"

Pokusil se vzpomenout, jak k tomu došlo. "Šli po mně, ale jak to vlastně bylo? Kde sem to vůbec byl?"

V mysli dlel nyní kdesi v Chicagu. Ničemu nerozuměl. Co se vlastně stalo? Otočit se a uviděl hory. Ztěžka se posadil a rozhlédl kolem. Paměť počala znovu sloužit.

"Asi sem spad ze skály." uvažoval. "Hledal sem tábor!"

Vstal. Když zjistil, že je nezraněn, ulevilo se mu.

"Hlavu sem nikdy moc nepotřeboval." zabručel. "Ale holí jako čert!"

Musí najít tábor! Smithy o něj má jistě strach! A kde je Obambi?

"Asi tu taky někde leží." přemýšlel nahlas.

Počal ho hledat. Ale Obambi nikde nebyl. A tak se Danny vydal k táboru.

Nejprve putoval na severozápad - přesně na opačnou stranu. Tongani, pavián, ho uviděl a varoval smečku. Danny zjistil, že se k němu paviáni blíží, vrčí a štěkají, krčíce hlavy mezi rameny. Bylo jich stále víc. A tehdy vycítil nebezpečí a rozhodl se raději smečce vyhnout. Tongani šli chvíli za ním, ale pak se vrátili. Tahle bílá opice nebyla nebezpečná!

Pistolník zatím s pocitem úlevy pokračoval v cestě.

V úžlabině našel napajedlo. To mu připomnělo, že má žízeň a hlad. Napil se a smyl z tváře krev. Pak se znovu vydal na svou pout', změniv tentokrát směr. Šplhal po svazích, až konečně dorazil ke stezce, vedoucí k opuštěnému tábořišti.

Brzy došel na místo, které mu připadalo známé. Zastavil se a obhlédl okolí. Snažil se rozpomenout, kdy tu byl a co tu dělal.

"Ta rána do hlavy mě úplně zmátla." řekl si. "Sakra, co je tohle?" V trávě se cosi pohnulo. A pak Danny uviděl Sheetu, leoparda.

"Už to mám!" vzpomněl si. "Tady sem potkal Tarzana!"

Vzpomněl si také, jak syn divočky leoparda zahnal pronikavým křikem. Že by to také zkusil?

"To je ale tlama!" ulevil si. "Jak to, žeš to vzdal, když na tebe Tarzan zařval? Dybych to na vlastní voči neviděl, nevěřil bych tomu. Ted' ti zakřičím já!"

Zvedl kámen a mrštil jím po šelmě. Vykřikl přitom, seč mu síly stačily. Velká kočka se obrátila a zmizela v porostu.

"Sakra, funguje to!" divil se Danny. "Ty šelmy nejsou tak strašný, jak vypadají!"

Hlad byl nyní stále silnější. A pak si vzpomněl na Tarzana, který tu někde uskladnil maso. Sebral ostrý úlomek skály a na vyznačeném místě počal usilovně hrabat. Netrvalo dlouho a objevil kůži i s obsahem.

Odřízl několik porcí a očistil je od hlíny. Rozdělal oheň a maso opekl. Jindy by se nad ním určitě ošíval, ale dnes mu připadalo jako ta nejvybranější lahůdka.

Dojeda a vyrazil. Věděl, že nejspíše najde správnou cestu od vesnice nájezdníků, kde se naposledy viděl s Obambim. Netrvalo dlouho a místo skutečně nalezl. Připlížil se k okraji útesu a pozoroval dění pod sebou.

"Kdybych měl svou stříkačku, ukázal bych vám!" pomyslel si.

Viděl, jak Stabič promlouvá k šiftům a pak se ubírá ke koním. Viděl, jak dva z nich vede k chatrči.

"Ten chlap se mi nelíbí," zamručel. "Rád bych se s ním potkal někde vo samotě!"

A pak spatřil Rusa vycházet z chýše. A hned za ním Jezabel! Konečně mu bylo vše jasné. Sotva spatřil dívku, paměť se mu vrátila nadobro. Chtěl na ni zavolat, ale pak si uvědomil, co by tím mohl způsobit, a tak vyčkal, dokud nevyjeli z brány. V té chvíli se zvedl a rozběhl se za nimi. Byla již skoro tma. Kdyby tak věděl, co má ten chlap za lubem! Na to, že je vyčerpán, zcela zapomněl. Běžel dál, až je konečně znovu zahlédl. Mířili k hlubokému lesu pod skalisky.

"Musím je chytit!" opakoval si nahlas. "Ubohá holka! Snad dá Bůh a dostihnu je! Ten mizera jí nesmí ublížit!"

Běžel snad celou noc. Padal a znovu vstával, nepřipouštěje si sebemenší únavu. Zlatovlasá Jezabel zanechala v jeho srdci nesmazatelné stopy! To vědomí bylo stále silnější, jakkoli se řítíl kamsi do neznáma a sil mu kvapem ubývalo.

"Hrome!" mumlal si pro sebe. "Já musím mít tu holku opravdu rád!"

Napajedlo

Nastala noc. Tarzan, Barbara a Smith hledali své přátele marně. Oba zachránění byli již na pokraji sil. Tarzan je však vedl dál. Věděl, že pohřešovaným hrozí nebezpečí, a zároveň chtěl své svěřence co nejdříve zbavit útrap cestování.

Jakkoli se Lafeovi a Barbaře zdála pouť nekonečnou, jediným slovem neprotestovali. Vždyť i jim záleželo na osudu Jezabel a Dannyho Patricka! Smith dívku podpíral, seč mu síly stačily. Ale i on již byl velmi unaven a záhy počal plést nohama vysílením.

Tarzan se vrátil a vzal Barbaru do náruče. A tehdy si poprvé uvědomil, že jeho chráněnci nemají tolik sil jako on. Zatímco nesl dívku, Smith se ploužil za ním. Připadal si jako stroj. Bylo vidět, že se na nohou drží jen silou vůle. V duchu obdivoval sílu bílého obra, která jako by byla nevyčerpatelná.

"Už to není daleko," povzbuzoval Tarzan své přátele.

"Víte jistě, že lovec, o kterém jste mluvil, neopustil ležení?" ptala se Barbara.

"Ještě před dvěma dny tam byl," odušil Tarzan. "Myslím, že dnes v noci budeme na místě."

"A přijme nás?" tázal se Smith s obavami v hlase.

"Nepochybně." ujistil jej Tarzan. "Vy byste přece učinil totéž."

Procházel právě hustým lesem, kráčeje po staré zvířecí stezce. Konečně se před nimi objevila světlá.

"To musí být tábor!" zaradovala se Barbara.

"Ano," potvrdil syn divočky. Pak cosi zavolal v řeči domorodců. Vzápětí se ozvala odpověď. A zakrátko již všichni stáli před táborem. Sřežilo jej několik askariů. Tarzan k nim promluvil a pak postavil dívku na nohy.

"Řekl jsem jim, ať svého pána nebudí," vysvětlil. "Je tu prázdný stan, kam si lehne lady Barbara. A předák připraví nocleh i pro vás," obrátil se na Smitha.

"Tady budete v bezpečí," pokračoval po chvíli. "Muži mi řekli, že táboru velí jistý lord Passmore. Postará se, abyste se dostali v pořádku až k železnici. A já se zatím pokusím najít vaše přátele."

Pak se otočil a zmizel v pralese, dřív než stačili cokoli říci.

"Proč odešel?" nechápala Barbara. "Ani jsme mu nemohli poděkovat."

"Mohl zůstat alespoň do rána," soudil Smith. "Vždyť musí být unaven!"

"Zdá se, že ten člověk nezná slovo únava." opáčila Barbara. "Je jako superman."

"Prosím," vyzval předák askariů dívku. "Váš stan je připraven. A stan pro bwanu bude za okamžik."

"Dobrou noc." loučila se dívka.

"Dobrou noc, lady Barbaro," odpověděl Smith. "Snad se dokážeme ráno probudit."

Zatímco se ukládali ke spánku, bloudili Stabič a Jezabel temnou nocí. K ránu dorazili na kraj pralesa. Stabič byl zcela vyčerpán. Jezabel na tom nebyla o mnoho lépe. Jen mládí a zdraví jí dodávalo sil.

"Musím se vyspat," řekl Rus, sesedaje z koně. Také Jezabel seskočila ze sedla. Celé tělo ji bolelo. Stabič odvedl zvířata hlouběji do lesa a uvázal je u jednoho ze stromů. Pak uleh do trávy a okamžitě usnul.

"Ted' je vhodná chvíle k útěku," pomyslela si dívka. Tiše vstala. Jaká tma kolem! Věděla, že muž bude dlouho spát.

Vypadal velmi unaveně.

Znovu usedla, naslouchajíc hlasům džungle. Děsily ji. Raději počká, až se rozední! Pak odváže koně. Jednoho osedlá a druhého povede s sebou.

Čas se líně vlekl. Konečně počalo svítat. Koně se náhle něčeho polekali. Ržáli a vzpínali se. Nenadálý hluk probudil Stabiče. Bylo to právě ve chvíli, kdy se vyděšená zvířata utrhla a dala na útěk. A pak kolem proběhl obrovský lev.

Stabič vyskočil a chopil se pušky. "Proboha!" vykřikl. "Tady se nedá spát!"

Dívčina naděje na únik byla rázem ta tam.

Slunce ozářilo vrcholky hor a džungle se probudila do nového dne. Pronásledovatelé jim budou brzy na stopě! Stabič věděl, že nesmí otálet. Ale musí se také najíst!

"Vylez na strom, maličká." vyzval dívku. "Tady budeš v bezpečí, než seženu snídani. Dávej pozor na lva! Kdyby se vrátil, zavolej! Jdu do lesa. Snad něco ulovím."

Jezabel beze slova uposlechla. Rozhlédla se kolem, zda se lev nevrací. Kéž by tomu tak bylo! Muž by mu zůstal na pospas! Bála se svého společníka. Dobře si pamatovala, co jí cestou vykládal. Nemusela rozumět všemu. Stačilo, jak se při tom tvářil! Jistě to nebude dobrý člověk! Lev se však neukazoval.

Stabič zatím našel v lese pramen, skryl se v houští a čekal na kořist. Netrvalo dlouho a v křovisku na protější straně se cosi pohnulo. Stabič připravil pušku. Pak se větve rozhrnuly a u napajedla se objevil člověk!

Stabič svraštil brvy. Byl to on!!! Ten, za kým vážil cestu až z Moskvy, aby ho zabil! Teď má jedinečnou příležitost.

Štěstěna se k němu obrací čelem! Splní, co si předsevzal, aniž by cokoli riskoval, a pak uprechne s dívkou - a jakou dívkou! Nikdy krásnější ženu neviděl. A teď bude jeho!

Nejprve ale musí sprovodit ze světa bílého obra! Zdvihl pušku a zacílil. Tarzan se zastavil a sklonil hlavu. Neviděl ani vraha, ani jeho zbraň.

Rus cítil, jak se rozrušením celý třese. Snažil se uklidnit a zatajit dech. Napětí však bylo příliš veliké. Ruka se mu chvěla. Musí vystřelit! Dřív než ten muž odejde. Stiskl spoušť.

Jezabel zaslechla výstřel a zbystřila pozornost.

"Lev se asi vrátil." usoudila. Nebo její únosce něco ulovil?

Ve chvíli, kdy třesla rána, Tarzan vyskočil do větvi nejbližšího stromu. Stabič jej minul. Byl příliš vzrušen představou, že se zbaví svého nepřítele. A nyní dostal strach. Měl pocit, jako by mu někdo utahoval kolem krku smyčku.

Otočil se a dal se na útěk. Rozhodl se dívku raději opustit. Byla pro něho ztracena. Ještě by ho na útěku zdržovala!

Vybíhaje z lesa, sotva popadal dech. A pak náhle ucítil v rameni palčivou bolest. Z rány trčel opeřený šíp! Šílený hrůzou, rozběhl se ještě rychleji. Jako by jej pronásledovala sama Nemesis, bohyně pomsty. Neviděl ji, ani neslyšel.

Vtom jej zasáhl další šíp, tentokrát do druhé paže. Rus vykřikl a klesl do kolen.

"Ušetři mě!" volal. "Nic jsem neudělal!"

Leč třetí šíp mu pronikl hrdlem. Stabič zachroptěl a padl k zemi.

Jezabel zaslechla jeho výkřik a zachvěla se.

"Lev ho chytil," zašeptala. "Byl prokletý! Jehova si to přál!"

Tarzan přiběhl k umírajícímu. Ten se převálil na bok. Viděl, jak se k němu bílý obr blíží. Z posledních sil sáhl po revolveru, leč v téže okamžiku vypustil Tarzan poslední šíp, který mu proklál srdce. Leonid Stabič byl mrtev.

Tarzan se vztyčil, zvedl tvář k nebi a pronikavým skřekem oznámil, že opí samec právě přemohl svého soka.

Jezabel se svezla ze stromu a zděšeně prchala pryč. Nevěděla kam. Kamkoli, jen co nejdál z těchto strašných míst.

V zajetí

Ráno došel Patrick na kraj lesa. Neslyšel nic. Doufal, že za světla uprchlíky najde. Hledal však mamě.

"Hrome!" láleřil. "Nemá to cenu! Už nemůžu! Ubohá holka! Kdybych tak věděl, kam ji ten mizera vodvlíkl! Ale nevím nic! A musím si vorazit!"

Rozhlížel se po lese. "Tady to bude dobrý. Zalezu do křoví a trochu si schrupnu. Sem utahanej jako kotě."

Cestou ho upoutal podezřelý pohyb v porostu. A pak spatřil dva koně a za nimi obrovitého lva.

"Sakra! To sou jejich koně! Co když je ten lev chytí?!"

Okamžitě zapomněl na únavu. Vyběhl koním vstříc. Nevydržel však běžet dlouho. Viděl, že lev přestal kořist pronásledovat a zamířil zpátky do pralesa. Byl rád. Ne kvůli sobě - kvůli Jezabel. Tušil, že bude někde blízko. Snad se skryla na nějakém stromě! O lvech toho mnoho nevěděl. Domníval se, že zabíjejí vždy a všude. Pokud je někdo nezažene. Třeba tak, jako on zahnal předešlého dne leoparda. Ale cožpak by Jezabel dokázala zahnat lva?

Blížil se k lesu. Náhle zaslechl výstřel. To Stabič vypálil na Tarzana. Pistolník přidal do kroku. Chtěl být u Jezabel co nejdříve!

Po chvíli se ozval výkřik. Danny ještě zrychlil. A vzápětí se džunglí rozlehl pronikavý skřek. Američan se pokusil dát do běhu. Ale únava byla silnější.

"Sem k ničemu!" usoudil. "Kde je Jezabel? Sotva se vleču! Hrome! Sem úplná troska!"

Konečně vešel do lesa. Záhy dospěl na místo, kde předtím spatřil koně. V porostu se cosi hýbalo. Vzpomněl si na lva a vytáhl nůž. Schoval se za strom a čekal. A pak se objevil ten, kdo ho tak vylekal.

"Jezabel!!!" vykřikl, vybíhaje jí vstříc. Hlas se mu chvěl vzrušením.

Také dívka jej poznala. "Danny!" zvolala, aby vzápětí klesla do trávy, zadržujíc pláč.

Pistolník poklekl k dívce a také on měl v očích slzy.

První se vzpomatovala Jezabel.

"Danny!" opakovala. Jsi raněn? Nesmíš umřít!"

Konečně se opanoval, otíraje si oči rukávem košile.

"Neumírám," ujistil dívku. "Jen sem slabej. A eště ke všemu brečím jak nemluvně!"

"Jsi raněn?"

"Ne. Byl sem v životě mockrát raněnej, ale nikdy sem neřval. Jen jednou, když sem byl malej. Ale to mi umřela máma. A teď, když sem tě uviděl živou a zdravou, nemoh sem se ovládnout."

Nevěděl, co s rukama. "Viš, já tě mám asi moc rád, zlato."

"Já tě mám také ráda, Danny," opáčila Jezabel.
Vzal ji za ruku. "Už sem se bál, že tě neuvidím! Řekni, udělal ti ten mizera něco?"
"Ne. Jen jsme celou dobu jeli na koních. Bál se, že nás ti černí muži dohoní."
"Co je s ním? Jak to, že utekla?"
Vše mu vyprávěla. O tom, že Stabič je již mrtev, neměla tušení.
"Kdyby se teď vobjevil," řekl Danny, "sotva bych něco zmoh."
"Musíš si odpočinout," rozhodla dívka.
"Vím, co uděláme," pokračoval Danny. "Vorazíme si voba. Pak pudem do hor. Je tam voda a snad i něco na zub." Poté vyňal maso, zabalené v kůži. "Biftek to není, ale je to lepší než nic," poznamenal.
"Co je to?"
"Divočák. Není příliš čerstvej, ale pořád je to jídlo. A to teď potřebujeme." A podal jí jednu porci.
"Představ si, že seš na recepci v Sheratonu," dodal.
Jezabel se usmála. "Americká angličtina je legrační, že, Danny?"
"Proč myslíš?"
"Jednou zní anglicky, podruhé ne."
"Protože ji neznáš," vysvětlil Pistolník. "Ale já tě jí naučím. Chceš?"
"Ano, zlato," odpověděla Jezabel.
"Učíš se rychle," pochválil ji Danny.
Usedli do trávy a rozprávěli. Jezabel vzpomínala na Midian, na dětství a setkání s lady Barbarou. Danny mluvil o Chicagu, leč spoustu věcí raději zamlčel. Poprvé v životě se za ně styděl. A sám se tomu divil.

Zatímco takto hovořili, opustil Tarzan les a vydal se pohřešované hledat k horám. Předpokládal, že jejich stopu najde u jeskyně.

Časně ráno vyrazila stovka šifů z vesnice. Našli Capietrovo tělo a nyní hledali Stabiče. Bylo jasné, že má Itala na svědomí. Zároveň se chtěli zmocnit dívky a prodat ji do harému. Neujeli daleko, když narazili na koně bez jezdců, přecházející k vesnici. Stabič nemůže být daleko!

Hory byly v těch místech protkány bezpočtem úžlabin a kaňonů a krajina byla značně nepřehledná. Právě se ocitli v dolině, kde viděli před sebe sotva na pár stop. Zároveň však i oni byli dokonale skryti. Náhle jejich předák spatřil muže, jak vychází z lesa.

Tarzan zahlédl šifty v téže chvíli jako oni jeho. Zabočil stranou a přidal do kroku. Veden instinktem šelmy, zamířil k pahorkům, kam za ním nemohli.

Náčelník šifů křikl na své kumpány a ti nasadili koním ostruhy. Tarzan zjistil, že k útesům již nedorazí. Přesto nepolevoval. Chtěl být skaliskům alespoň co nejbližší. Snad tam dokáže snáze vzdorovat! Ale raději by se byl nerovnému boji vyhnul.

S divokým pokřikem se šifové blížili. Jejich pláště vlály ve větru a hlavně pušek blýskaly vzduchem. Předák cválal v čele. Když byl na dostřel, vyňal Tarzan z toulce šíp, napjal tětivu a přesnou ranou jej skolil. Chlapík vykřikl a klesl k zemi mrtev. Ostatní zůstali na okamžik stát, ale pak vyrazili do útoku. Věděli, že nepřítel nemá pušku, a tak nebude dlouho vzdorovat.

Divoce křičíce, hnali se za Tarzanem. Ten však již měl značný náskok. Nájezdníci utvořili půlkruh a snažili se uprchlíka obklíčit. Tušili, že míří ke skaliskům.

Ledva padl další jezdec, ozvala se za Tarzanem palba z mušket. Syn divočiny cítil, že cesta k útesům se mu uzavírá. Naštěstí byli bandité nevalnými střelci.

Zdálo se, že ani nemají dostatek munice. Kulky mu hvízdaly nad hlavou, ale žádná jej nezasáhla. Nakonec nový předák nařídil palbu zastavit.

Tarzan se snažil prorazit kruhem pronásledovatelů. Přestože ani jednou nechybil, jezdců jako by neubývalo. Nakonec mu v toulci zbyl jediný šíp a syn divočiny se ocitl uprostřed útočníků, ztracen jako zrnko písku v poušti.

"Nezabíjejte ho!" volal nový předák. "Je to Tarzan z rodu Opů! Dostaneme za něho tučné výkupné!"

Jeden ze šifů, obrovitý černocho, skočil Tarzanovi na záda a strhl jej k zemi. Tarzan se vyprostil z jeho sevření, uchopil chlapíka kolem pasu a mrštil jím proti ostatním. Ač jich několik setřásl, nakonec jej povalili na zem a na ruce i nohy mu navlékli kožené smyčky. To byl konec! Spoutaný ležel uprostřed hordy divochů.

Muži odebrali mrtvým zbraně a pochytili zaběhnuté koně. Tarzana přivázali k sedlu, takže se nemohl ani pohnout.

Střežili jej čtyři zvláště silní chlapíci, kteří ho měli dopravit do vesnice. Zbylí šifové se pak vydali po stopách Stabiče a jeho zlatovlasé společnice.

Dlouhá noc

Slunce již stálo vysoko, když se Barbara, osvěžena vydatným spánkem, konečně probudila. Vyšla ze stanu a rozhlédla se tábořem. Po chvíli se objevil usměvavý černý chlapec.

"Snídaně bude za chvíli," hlásil. "Lord Passmore se velmi omlouvá, ale musel naléhavě odjet."

Barbara se zeptala na Smithe. Černý chlapec oznámil, že i on je již vzhůru. Brzy seděli společně u snídaně.

"Škoda, že tu nejsou Jezabel a Danny," řekla dívka. "Pak bych byla úplně šťastná. Modlím se, aby je Tarzan našel."

"Určitě je najde," nepochyboval Smith. "Mám strach o Jezabel. Danny se o sebe postará."

"Není to krásné zase se pořádně najíst?" nadchla se Barbara. "Něco takového jsem nejedla celé měsíce. Lord Passmore je šťastný člověk, má-li takového kuchaře. Já jsem takové štěstí neměla."

"Všimla jste si, jak všichni vypadají?" pokračoval Smith. "Připadám si mezi nimi, jako kdybych prodělal žlutou zimnici."

"A ještě něco - nenosí evropské oděvy! Vše, co mají na sobě, je odtud. Vypadají důstojněji, než kdyby chodili ve fracích!" dodala Barbara.

"Máte pravdu," souhlasil Smith. "Ostatně - jako vždy. Škoda, že jsem nemohl sestavit také takovou výpravu."

"Lord Passmore je zřejmě zkušený africký cestovatel. Žádný začátečník. Tihle lidé by s někým takovým prostě nešli."

"Nevím, budu-li se chtít vrátit do svého tábora," přiznal Smith. "Bude to nezbytné, ale nepříjemné."

"Proč?"

"Protože vás už neuvidím," zašeptal Smith.

"Vypadá to tak," řekla dívka. "Asi se již opravdu neuvidíme. Alespoň po určitou dobu. Doufám, že v Londýně mě navštívíte. Což nejsme přátelé? A to se známe sotva dva dny! Jako bych ve vás našla ztraceného bratra!"

"Mám týž pocit," dodal Smith. "I když se mi zdá, že vás znám odedávna, a že... bez vás nechci žít." Zarazil se a zčervenál.

Dívka se na něho usmála svým podmanivým úsměvem. "Jsem ráda, že to říkáte," vydechla. "Zní to jako vyznání."

Vztáhl k ní ruku. "Berte to tak," poprosil. "Víte, nejsem příliš obratný řečník."

"Budme vážní," odpověděla. "Vždyť se téměř neznáme."

"Myslím, že vás znám již dávno," opakoval Smith. "Jako bychom spolu byli již od stvoření světa. Víte, já..."

"Neříkejte nic," přerušila jej. "Jsme dobrými přáteli. Nepokazte to."

"Což by se tím něco změnilo?"

"Nevím. Snad. Mám strach."

"Nikdy to nebudu smět říci?"

"Možná. Jednou..."

Náhle byl jejich rozhovor přerušen výstřelem z pušky. Černoši byli okamžitě na nohou. A pak se ozvaly další rány. Lafe a Barbara slyšeli, jak předáci udílejí svým mužům pokyny. Ti se kvapem rozběhli do chýší, aby se vzápětí vrátili ozbrojeni. Všichni měli pušky a pásy s náboji. Na hlavách jim vlály pestrobarevné chocholy a tváře měli pomalovány válečnickými barvami.

Smith se otočil k domorodému veliteli. "Co se stalo?" ptal se.

"Nevím, bwana," odpověděl černochoch. "Ale musíme být připraveni."

"Hrozí nějaké nebezpečí?"

Předák se vztyčil. "Což tu nejsme my?" pravil hrdě.

Jezabel a Danny se pomalu ubírali k napajedlu, u něhož byl zakopán zbytek masa. Procházeli dnem rokle, ústící v samém nitru hor. Oba byli velmi unaveni. Rána na hlavě Dannyho bolela stále víc. Ale byl šťasten, stejně jako dívka.

"Hele, zlato," řekl. "Svět je fakt bláznivej. Když si pomyslím, že kdybych na parníku nenarazil na Smithyho, tak sem se do Afriky nikdy nedostal a nepotkal bych tě. Mám ulitejch pár tisícovek, a až se vodtud dostanem, vodjedeme někam, kde mě nikdo nezná, a začnem vod začátku. Koupím malou autodílnu, nebo benzínku, a najmeme malej bejvák. Bude to bezvadný! Všechno ti ukážu. Kina, auťáky, vlaky i lodě!"

"Ano, Danny. Bude to krása!" přitakala Jezabel a stiskla mu ruku pevněji.

Pak zaslechli střelbu z pušek.

"Co to bylo?" lekla se Jezabel.

"Znělo to jak masakr vo Valentýnský noci," poznamenal Pistolník. "Ale asi to budou ty černý z vesnice. Uděláme nejlip, když zmizíme!"

Skryli se ve křoví. Ulehli do trávy a naslouchali křiku nájezdníků a střelbě z ručnic, netušíce, že nedaleko odtud bojuje Tarzan svůj nerovný boj.

Po chvíli ryk ustal a vystřídal jej dusot koní. Byl čím dál blíž. Danny a Jezabel se krčili v houštině.

Šiftové projeli kolem. Jeden z nich se však opozdil a pak náhle zavolal na ostatní. Ubohý Danny, ubohá Jezabel! Jejich štěstí trvalo tak krátce! Okamžitě byli oba zajati a spoutáni. Zlomené a vyděšené je pak odvedli do vesnice. Tady je uvěznil v Capietrově příbytku a nechali ležet na špinavé podlaze bez jídla a pití. Společnost jim dělal sám mrtvý Ital.

Ještě nikdy se Danny necítil tak bezmocný. Snad proto, že ještě nikdy nepoznal takové štěstí jako po boku zlatovlasé Jezabel. Kdyby mohl alespoň za oba zaplatit!

"Autodílna i bejvák sou v tahu," ulevil si.

"Ale ty jsi tu se mnou," uklidnila ho. "A na ničem jiném mi nezáleží."

"To je pěkný, zlato, ale já ti teď nepomůžu. Sem zabalenej jako dárek k Ježíšku! Asi mi právě kopou hrob a já tu ležím jako placka na plotně!"

Přisunul se k dívce blíž. "Takle je to lepší," řekl. "Ale stejně bych rád věděl, na čem to ležím!"

"Možná přijde tvůj přítel a osvobodí nás," napadlo Jezabel.

"Kdo? Smithy? S tou svou dětskou pistolkou?"

"Myslím toho druhého."

"Tarzana? To je něco jinýho! Ten kdyby vo nás věděl, je tu hned! Stačil by na ně sám! Ale ten je bůhvíckde!"

Danny netušil, že ten, o němž mluví, je jen o několik chatrčí dál, uvězněn a svázán stejně jako oni.

Den se nekonečně vlekl. Tarzan se ze všech sil snažil zbavit pout. Provazy povolovaly píd' po pidi. Šlo to pomalu, leč syn divočiny neustával.

Večer se vrátil novopečený předák nájezdníků se skupinou, která pátrala po zmizelém Stabičovi. Nenašli jej. Zato objevili tábor lorda Passmora. Teď se radili, jak ho následujícího dne přepadnou. Nevěděli, kolik lidí je uvnitř. Viděli však Smithe a lady Barbaru. Domnívali se, že vše proběhne hladce. S kořistí chtěli uprchnout do Habeše a tady ji výhodně zpeněžit.

"Muže zabijeme a ženy si ponecháme," navrhol jeden.

"Prodáme je," opravil jej druhý, tváře se jako vůdce.

"Kdo jsi, že chceš rozhodovat?" rozhorlil se jiný. "Nejsi náš velitel!"

Samozvaný předák vyskočil a vrhl se na řečníka. Ten než se vzpamatoval, ležel v porostu s rozbitou lebkou.

"Ještě někdo pochybuje, že jsem váš velitel?!" ptal se vrah výhružně. Nikdo se neozval. A tak se stal Ntale vůdcem šiftů.

V temnu chatrče se zatím Tarzan snažil osvobodit. Pot mu stékal z čela a sil ubývalo, ale syn divočiny se nevzdával. Konečně vyprostil jednu ruku, pak druhou, a poté i obě nohy.

Vstal a připlížil se ke dveřím. Měl odtud vesnici jako na dlani. Viděl šifty i jejich černé otroky. Ohrada byla nedaleko. Jistě ho zahlédnou, ale jiné cesty nebylo! Než se vzpamatují, bude dávno pryč! Možná po něm začnou střílet, ale což tomu tak nebylo i dnešního rána?

Vyšel z chatrče právě ve chvíli, kdy jeden z černochů opouštěl sousední příbytek. Muž vykřikl na své kumpány a skočil po zajatci. Ostatní okamžitě vyrazili za ním. Tarzan uchopil černocha kolem pasu a kryl se jím jako štítem, prchaje k palisádě.

"Zůstaňte stát!" volal na šifty. "Nebo ten muž zemřel!"

"Ať ho zabije!" rozhodl Ntale. "On má pro nás větší cenu!" A vyzval své kumpány, aby Tarzana zadrželi.

Syn divočiny byl již téměř u ohrady. Zvedl černocha vysoko nad hlavu a mrštil jím po prvním banditovi. Oba se skáceli k zemi a Tarzan doběhl k palisádě. Jako Manu, malá opička, se přehoupl přes její vrchol a zmizel v noční temnotě.

Noc neměla konce. Jezabel i Danny dosud leželi v chýši, vyprahlí a hladoví.

"Takle bych nezacházel ani s krysou!" ulevil si Danny.

Jezabel se zvedla. "To mi něco připomnělo," řekla. "Měli jsme v Midianu spoustu krys. Dělali jsme pasti, ale krysy je překousaly. Co kdybychom to zkusili jako ony?"

"Ty si hlava, zlato!" svítló Dannymu. "Dáme se do toho! Já začnu, a až budeš volná, rozvážeš mě!"

Jezabel se položila na břicho. Danny se pustil do řemenů, ale brzy zjistil, že to bude mnohem těžší, než předpokládal. Cítil, jak málo má sil. Často musel odpočívat. Vždy přitom políbil dívce ruku. Byl to něžný polibek, jaký by sám od sebe nečekal. Leč láska dokáže zázraky!

Počalo se rozednívat a Danny se dosud potýkal s řemeny na dívčině zápěstí. Šiftové pobíhali osadou, připravující se na rušný den. Otroci balili zavazadla k cestě na sever. Bojovníci sedlali koně - čekal je nájezd na tábor anglického bwany.

Ntale snídal u ohniště ve společnosti nejoblíbenější ze svých družek.

"Pospěš, ženo," vyzval ji. "Mám spoustu práce, než vyrazíme."

"Jsi přece velitel," upozornila jej žena. "Tak ať pracují jiní!"

"Tohle musím udělat sám," opáčil Ntale.

"Co je tak důležité, že kvůli tomu spěcháš se snídání?"

"Musím zabít toho bílého muže a připravit dívku na cestu. Přichystej jí jídlo. Musí se najíst, nebo zemře."

"Tak ji nech zemřít," radila mu žena. "Nechci ji tady!"

"Zmlkni, ženo!" okřikl ji. "Já jsem velitel!"

"Když ji nezabiješ, udělám to sama," nedala se odbýt žena. "Nebudu vařit bělošce!"

Muž vstal. "Odcházím," řekl. "A než se vrátím, ať je snídane i pro ni!"

Waziriové zasahují

"Hotovo!" vydechl Danny. "Jsem volná!" zajásala Jezabel. Pak počala rozvazovat pouta Dannymu. Prsty měla ztuhlé.

Šlo to pomalu. Zdálo se jí, že to nedokáže. Konečně byl volný i Pistolník. Vstal.

"Nejdřív se podívám, co mě to celou noc tlačilo do zad. Je mi to povědomý!"

Prohrábl hromadu špinavých cárů, aby se vzápětí vítězně vztyčil, třímaje v ruce samopal.

"To je po dlouhý době poprvý, co mám štěstí," řekl. "Teď už pude všecko hladce, zlato!"

"Co je to?" ptala se dívka.

"Druhá půlka Pistolníka Patricka," vysvětlil Danny. "Teď můžou ty mizerové přijít!"

A tehdy odhrnul Ntale závěs u vchodu a nahlédl dovnitř. Bylo tu dosud šero, takže si zprvu věžňů nevšiml. Zato oni jej viděli dobře. A viděli, že má v ruce pistoli. Danny stiskl spoušť samopalu. Než si Ntale stačil cokoli uvědomit, ležel na podlaze mrtev.

V té chvíli propukla v táboře panika. Od hlavní brány znělo volání, že se blíží nepřítel. Danny překročil mrtvolu a vyhlédl ven. Viděl muže, spěchající k bráně a šplhající na ohoz. Slyšel salvy výstřelů. Kdo to na šifty vlastně útočí?

Být doma v Chicagu, věděl by - buď nějaký jiný gang, nebo policie!

"Že by ty hoši venku byli poldové?" utrousil.

"Poldové?"

"No jako strážci zákona. Jak ti to mám vysvětlit? Poldové sou poldové. Snad to sou voni. Protože jestli je to nějaká jiná banda, šlápli sme z bláta do louže!"

Vyšel do ulice.

"Danny Patrick de pomáhat poldům!" usmál se. "To je dobrý! Počkej tu, zlato," obrátil se k dívce. "Já je pudu trochu vykouřit!"

Před branou spatřil hlouček nájezdníků. Zaklekl a přiložil samopal k rameni. Pak zazněly výstřely, připomínající sykot chřestýše. Nato se několik šiftů skácelo k zemi.

Když ostatní uviděli Pistolníka, strnuli. Z jeho zbraně šla hrůza. Danny mezi nimi zahlédl Ogonya.

"Hej, ty!" zavolal na něho. "Pojď sem a přiveď své kámoše! Řekni jim, ať popadnou, co jim přijde pod ruku, a berou tu pakáž hlava nehlava!"

Ogonyo okamžitě pochopil. Zanedlouho se kolem Dannyho shromáždil zástup vězňů a otroků.

Šíftové se zatím vzpomínali. Rychle sedlali koně, aby se odtud dostali co nejrychleji. A tehdy Danny a jeho spojenci, ozbrojení holemi a kamením, zaútočili. Pistolník znovu vystřelil. Nastala vřava. Šíftové se rvali o koně a ti, kdo se dostali do sedla, se hnali k bráně. Ta se otevřela a jezdci prchali do údolí jako štvaní. Tady však narazili na černé bojovníky, jimž na hlavách vlály pestrobarevné chocholy z ptačích per. Jejich pušky již jen dovršily dílo zkázy, započaté Dannym a jeho spolubojovníky. Vítězný pokřik Waziriů nesl se ozvěnou k nedalekým horám.

Zatímco Muviro pronásledoval uprchlíky, vstoupil Tarzan do vesnice. Zbylí šíftové odhazovali zbraně a prosili o milost.

Tarzan pozdravil Dannyho a jeho společníci.

"Přišel ste jako na zavanou," řekl Američan. "Tahle bouchačka je dobrá, ale žere víc než Rolls Royce. Už mi docházely pohonný hmoty. Ale kdo sou vaši kamarádi? Kde ste je splašil?"

"Jsou to mí lidé," vysvětlil Tarzan.

"Správný hoši," zhodnotil je Danny. "Víte něco vo Smithym?"

"Je v bezpečí v mém táboře," uklidnil jej Tarzan.

"A Barbara?" vmísila se Jezabel.

"Je se Smithem," řekl Tarzan. "Brzy je uvidíte. Vrátime se, jen co se postarám o tyhle lidi," a otočil se k otrokům a zajatcům.

"Je krásný," vydechla Jezabel.

"Hele, zlato," ohradil se Danny, "jedinej krásnej chlap pro tebe sem tu já! Ať už ten můj ciferník vypadá, jak chce!"

Tarzan určil domorodcům předáka, který je měl doprovodit do jejich vesnic. Zároveň jim rozdělil zbraně a munici šíftů.

Ti pak byli svěřeni Gallům, aby je odvedli do Habeše.

"Proč je nepotrestat rovnou tady?" nechápal předák Habešanů. "Ušetříme jídlo a zbavíme se starostí. Vládce je stejně oběsí!"

"Odved' je!" opakoval Tarzan. "Ale jestli budou dělat potíže, nalož s nimi, jak uznáš za vhodné!"

Netrvalo dlouho a vesnice byla prázdná. Našly se všechny Smithovy zásoby i střelivo do Američanova samopalů.

Nosiči naložili břemena a karavana se dala na pochod. Sotva poslední muž opustil bránu, Waziriové osadu zapálili.

Černý dým stoupal k azurové obloze a vítězové se rozcházeli do svých domovů.

Příběh se uzavírá

Lafe Smith a Barbara Collisová v údivu sledovali, jak se tábor lorda Passmorea mění ve vojenské ležení. Bojovníci zůstávali v pohotovosti, čekající na rozkazy. Vše vypadalo, že se schyluje k boji.

Než se uložili ke spánku, viděli, jak skupinky válečníků posedávají u ohně s připravenými puškami. A zatímco spali, vydali se černoši do pralesa. V táboře zůstaly jen stráže.

Když se Barbara ráno probudila, zdálo se jí, že tábor je zcela opuštěný. Viděla jen černého sluhu, Smithe a stráž. Ani

Lafe si nedokázal tuhle změnu vysvětlit. Veselí a družní Afričané se šmahem změnili v divoce vyhlížející válečníky.

Den neměl konce. Lord Passmore ani jeho doprovod se neobjevovali. Neklid obou mladých lidí rostl. Náhle domorodý kuchař všeho nechal a zbystřil pozornost.

"Už jdou!" zvolal.

Hlasy z pralesa zněly stále blíž. A pak se objevilo čelo karavany.

"To je Danny!!!" vykřikl Smith. "A Jezabel! Jak to, že jsou spolu?"

"A je s nimi i Tarzan!" upozornila Barbara. "Jistě je oba zachránil!"

Na rtech pána džungle pohrával lehký úsměv. Jak radostné bylo setkání s přáteli!

"Škoda, že tu není lord Passmore," povzdechla Barbara.

"Je tady," opravil ji Tarzan.

"Kde?"

"Já jsem lord Passmore," překvapil všechny syn divočiny.

"Vy?!" divila se Barbara.

"Ano. Vypůjčil jsem si to jméno, když jsem se vydal za Capietrem a jeho bandou. Chtěl jsem je nějak přilákat!"

"Hrome!" ulevil si Danny. "To je teda fůr!"

"Proto jsem lorda Passmorea nikdy neviděla," svitlo Barbaře. "Je to věru podivný hostitel!" dodala se smíchem.

"První noc, kdy jsem vás přivedl," vysvětloval Tarzan, "jsem se vrátil. Vyspal jsem se a pak jsem se vydal hledat vašeho přítele. Zajali mě. Ale nakonec se vše v dobré obrátilo. Chcete-li, můžete odjet se mnou na mé panství. Pokud ovšem profesor Smith nehodlá pokračovat ve svých výzkumech."

"Víte," opáčil Smith, "rozhodl jsem se výzkumu na čas zanechat. Chci odplout nejbližší lodí do Anglie. Víte, lady Barbara..." Odmlčel se. "Prostě odjedeme, aby mě naučila střílet, než se sem znovu vrátím."

"A co vy, Patricku?" obrátil se Tarzan na Pistolníka.

"Ne, šéfe," odvětil Danny. "Jedeme do Kalifornie. Koupíme si autodílnu nebo benzínku."

"Koupíme?" nechápala Barbara.

"Jasně. Já a Jezabel," vysvětlil Danny.

"Opravdu?" zvolala Barbara. "Ten chlapec není špatný!"

"Je nejlepší!" upřesnila zlatovláska.

